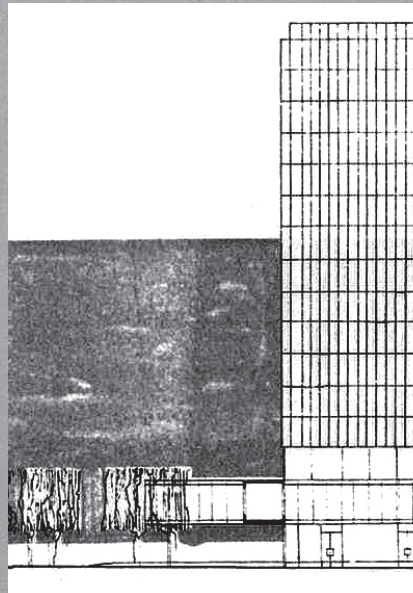
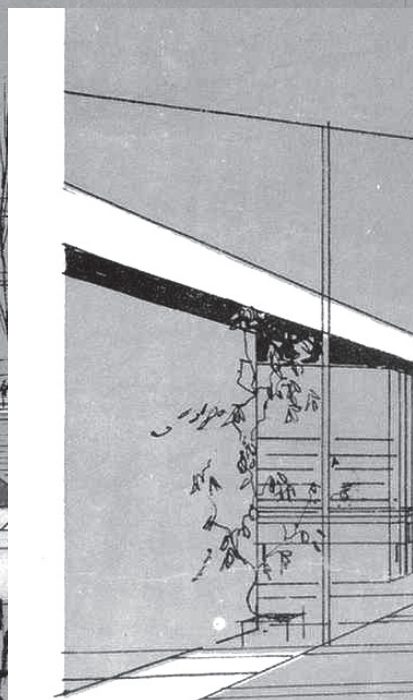


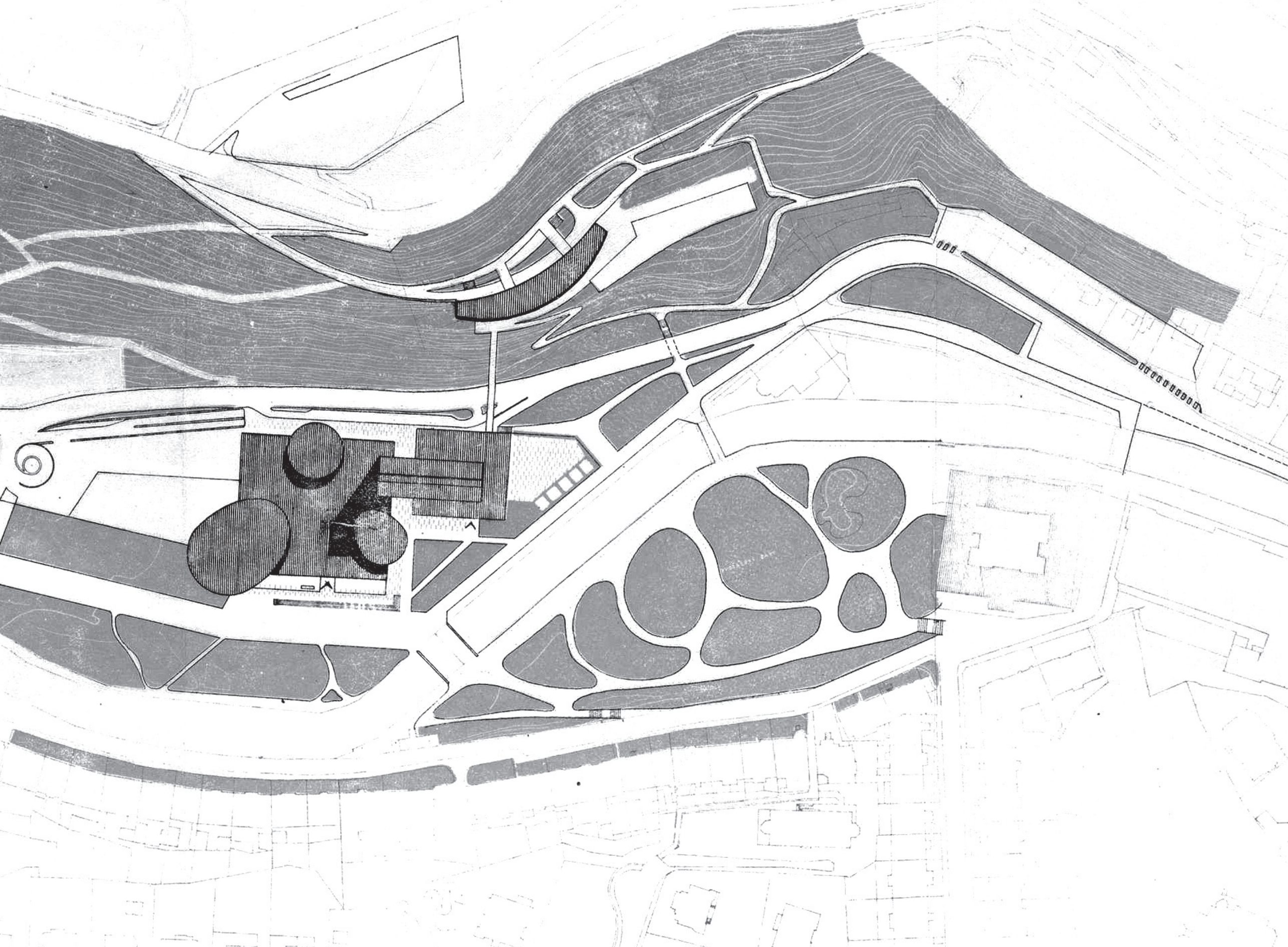


- 13 MGR. ROMANA RIEGROVA
- 17 ING. PETR KULHÁNEK
- 25 MGR. LUKÁŠ BERAN, PH.D.
- 29 PAVLÍNA KRÁSNÁ
- 33 PAVEL HRUBÝ
- 37 DOC. ING. ARCH. RADOMÍRA SEDLÁKOVÁ, CSC.
- 43 TOMÁŠ HOLÝ
- 47 JAN SAMEC
- 55 JITKA KALABISOVÁ
- 59 PROF. PHDR. ROSTISLAV ŠVÁCHA, CSC.
- 63 JUDR. JOSEF PAVEL
- 69 KATEŘINA CHYŠKOVÁ
- 73 ING. ARCH. LUKÁŠ MRÁZIK
- 79 KAROLÍNA KANKRLÍKOVÁ
- 83 BARBORA CERHOVÁ
- 87 JAN SAMEC
- 93 AKAD. ARCH. ANTONÍN POLONY
- 97 ING. ARCH. ALEXANDER MIKOLÁŠ
- 101 KRYŠTOF MUCHA & PETR LINTIMER
- 109 VU HONG VAN
- 113 JIŘÍ SPIŠ
- 117 MARIE KORDOVSKÁ
- 125 JAN KORDOVSKÝ
- 133 EVŽENIE VACHNIČENKO



Text © Ondřej Mrázek, 2018

Fotografie © Archiv Národní galerie v Praze,
Sbírka moderního a současného umění,
Oddělení architektury



Tato kniha vznikla z mé potřeby zachytit lidskou paměť. Tedy vzpomínky, příběhy, někdy dokonce jen střípky, které se týkají jedné konkrétní věci – hotelu Thermal stojícího v Karlových Varech. Formát knihy se mi zdál jako nejdůstojnější způsob, jakým zaznamenat příběh věci, která nemůže mluvit sama za sebe. Budovy sice mluví samy za sebe, dokáží nám svou podobou, svým prostorovým řešením, ale třeba i pouhými detaily říct, kdy byly postaveny, proč byly postaveny, tak jak byly postaveny nebo dokonce i to, kdo je navrhl. Co nám ale říct nemůžou je to, jak se v nich žije, jak se v nich lidé cítí nebo to, jestli je ta stavba prostě jen postavená dobře. Tyhle věci, tyhle pocity jsou něčím zcela subjektivním. Něčím, co si každý člověk odnese jen sám v sobě a následně to může sdílet s ostatními. Tímhle způsobem se, alespoň podle mě stává architektura živou. Je to to, co dělá z budovy něco víc než jen sestavu stěn, stropů, podlah, oken a dveří.

Hotel Thermal jsem si vybral také kvůli tomu, že je to stavba, která je ještě dnes, více jak čtyřicet let od uvedení do provozu, některým lidem trnem v oku. Diskuze kolem téhle stavby je stále živá. Nejenom pro její architektonický výraz, který je velmi nekompromisní a velmi svérázný, ale v posledních letech také proto, že se neví, jak s ní a s ostatními budovami vystavěnými za minulého režimu nakládat. Mají se chránit nebo se mají bez milosti, ale hlavně bez řádné rozvahy demolovat? Vedle náročné technické správy těchto objektů je zde také fakt, že jsou to pro mnohé lidi hmotné připomínky, jakési pomníky minulého režimu. Z toho důvodu je tato architektura předpojatě odsuzována a kritizována za něco, za co vlastně ani nemůže. Já mám pro tenhle postoj pochopení. Pro mě, jakožto zástupce generace narozené po roce 1989 tyhle stavby zcela přirozeně nemůžou znamenat to samé, jako pro někoho, kdo má osobní zkušenost s životem v komunismu.

K tomu, abych získal co nejlepší obrázek o tom, jak Thermal žil a žije ve vzpomínkách a příbězích jsem se snažil získat tyto informace od lidí v co nejširším názorovém rozpětí. Od těch, kteří mu nemůžou přijít na jméno až po ty, co se aktivně zasazují o ochranu jeho historické autenticity. Baval jsem se jak obyvateli města, kteří jsou s Thermalem v nejčastějším styku, tak s lidmi odjinud. S odborníky na architekturu, ale také s laiky. Vždy jsem jim položil tu stejnou sestavu otázek a jejich odpovědi na tyto otázky jsou tím hlavním předmětem této knihy. Abych nějakým způsobem nastínil to, co budou obsahovat další strany, tak teď se ze zmíněných otázek vyzpovídám sám sebe.

Začínal jsem dotazem na to, co se člověku vybaví první, když se řekne hotel Thermal. Já si představím pohled do lázeňského údolí, obklopené zeleným lemem lesů a to, jak se z něj tyčí ta přísně se tvářící hotelová věž. Také se mi vybaví výhled, jaký se člověku na Thermal postupně objevuje, když jde po třídě T.G.M. To, jak se postupně před tebou otevře celé to údolí a veprostřed stojí ten dům. Nekompromisně a hrdě. Jednoduše suverén. Historik Lukeš o něj sice mluví jako o velké žábě, která si sedla na pramen, ale to podle mě není hezký. Chápu to, ale Thermal bych k té příslovečné žábě nepřirovnával.

Další věcí, která se mi vybaví to, jak se na mě lidi s podivem dívají, když jim řeknu, že se mi Thermal líbí. Kroutí hlavou a ptají se mě, jestli jsem náhodou neupadl na hlavu. Když se s nimi potom o tom bavím, tak se to minimálně snaží

pochopit, ale většinou to stejně skončí tím, že jsem trochu za blázna. Druhou otázkou se ptám na vzpomínku spojenou s hotel. Já, protože jsem v jeho blízkosti chodil do školy, tak takových těch běžných vzpomínek, kdy Thermal byl na pozadí mám dost. Ale nejstarší vzpomínku, kterou mám je to, když mi bylo asi 6 nebo 7 a šli jsme se jednou v neděli projít „dozadu na kolonádu“, jak jsme tomu říkali. Na kolonádě jsme si srekli nějakého pramene a dali si oplatku. Cestou zpátky jsme šli kolem Thermalu a rodiče se bavili o tom, jak je to hroznej barák. Že se do Varů vůbec nehodí a jednoduše nechápou, jak to tam mohli postavit. Na základě téhle jejich konverzace jsem si na tu budovu utvořil svůj „vlastní“ názor. Podle rodičů, ti mají totiž vždycky pravdu. Tenhle názor se mě držel dost dlouho. Až na střední školu. Tam byl ještě přiživen vzpomínkami jednoho z mých učitelů, pana Václava Balšána, který nám vyprávěl o době, kdy probíhala na hotel soutěž a to, jak se potom v místech, kde dnes stojí odstřelovali domy, které tam stály. Byl z toho, i po těch letech, hrozně našťvaný a mluvil o Thermalu jako o obludě. Jednoduše je to největší odpůrce hotelu Thermal, jakého znám. Na střední škole už jsem se ale začal pít po tom, proč je to s Thermalem, takové, jaké to je. Proč vypadá tak, jak vypadá. A můj názor na něj se začal měnit, až jsem dospěl tam, kde jsem teď. Stal se ze mě jeho velký fanoušek a snažím se na jeho stranu dostat i další lidi.

Hodně konkrétní vzpomínku na Thermal mám taky ze základní školy, na hodinu dějepisu. Cesta do školy vedla po silnici, která se zařezává do jedné stany údolí a vede zhruba ve stejné výšce, jako je vršek hotelové věže. Takže jsem kolem něj jezdil každý den hned dvakrát a viděl jsem do těch nejvyšších pater. Během té zmiňované hodiny dějepisu jsme zrovna probírali nejstarší starověké říše, v tomhle případě Mezopotámii. Paní učitelka nám vykládala stručnou historii této říše a potom se pustila do popisu různých staveb, které stavěli Babyloňané nebo Sumerové a mluvila o zikkuratech. Mluvila o tom, že to byly vysoké stavby postavené, podobné stupňovitým pyramidám z nepálených cihel a že z nich do dneška zbyly jsem hromady hlíny. Aby nám přiblížila, jak zhruba bylo vysoké první patro jednoho z těchto zikkuratů, tak nám řekla, že bylo zhruba stejně vysoké, jako je vysoká věž Thermalu. V očích kluka ze šesté třídy to bylo něco obrovského. Taky jsem si Thermal užil během filmového festivalu. Přes rok jsou Vary docela městem duchů, kromě pár lázeňských hostů a několika větších skupinek turistů vedených průvodcem s deštníkem se ve městě nikdo moc nepohybuje. Něco jiného jsou ovšem Vary během festivalu. To město praská ve švech. Lidi jsou jednoduše všude. I tam, kde by je člověk nečekal. A všichni přijeli jenom kvůli festivalu. Kvůli filmům a taky kvůli tomu, aby si užili tu velkou párty, jakou festival představuje. Kdo první týden v červenci není ve Varech, jako by ani nebyl. Vedle občasného alkoholického drinku, kterým člověk spláchne nějaký právě shlédnutý festivalový nízkorozpočtový film odněkud z Bulharska, si člověk může užít nějakou filmovou klasiku jako jsou třeba Ostře sledované vlaky v hlavním sále, kde se pohodlně usadí ve velkém křesle a popřípadě v tom křesle také usne. Probudí ho až potlesk zbylých 1 200 diváků na konci promítání.

Jednu vzpomínku mám také na hotelový bazén, ve kterém jsem ke své smůlu byl plavat jenom jednou. A to asi před deset lety. Ten bazén byl pro mě tenkrát hrozně velikej. Tím, že je to bazén pod širým nebem, který je ještě ke všemu posazený

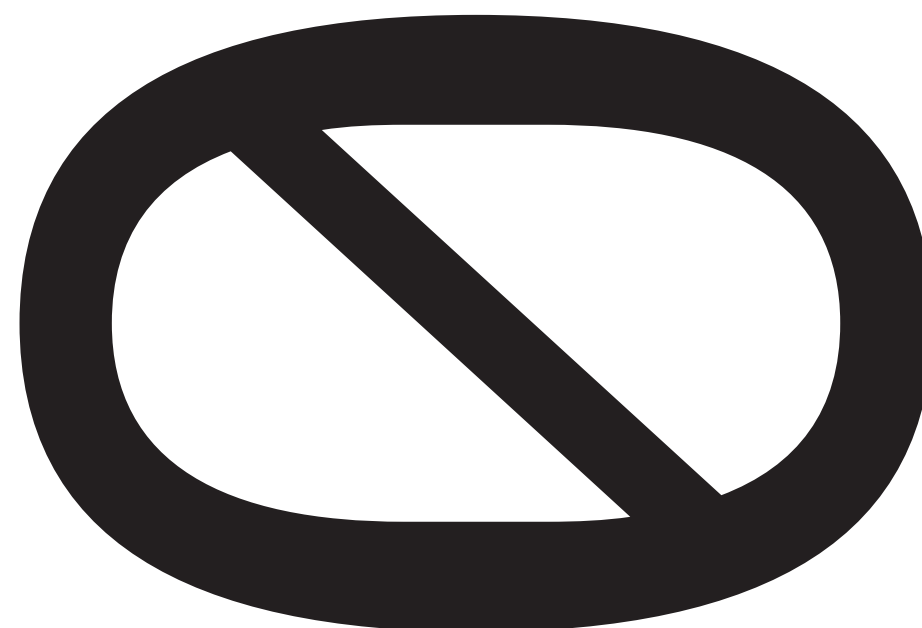
na skále nad městem, tak jsem měl pocit, jako kdybych se vznášel. Bazén, kromě toho, že je hrozně dlouhý a široký, tak je taky dost hluboký. A já jsem se tenkrát hrozně potřeboval dotknout dna. Musel jsem se potopit několikrát, než se mi povedlo se dna dotknout. Když jsem plavat zpátky, tak jsem měl pocit, že se musím utopit. Bylo to hrozně daleko. A ještě asi 4 dny potom jsem měl zalehlé uši a nemohl jsem toho zbavit.

Jak už jsem říkal, tak jsem se kolem Thermalu pohyboval víceméně neustále. Cestou o školy, ze školy. Když jsme si šli s kamarády sejdnout někam do kavárny nebo za hezkého počasí do parku. Vždycky člověk viděl alespoň kousek jeho věže. Tuhle jeho všudy přítomnost jsem měl vždycky hrozně rád.

Třetí a zároveň poslední otázka byla směřovaná na potenciál, který ta budova má. Respektive jestli ho vůbec má a jestli je dobře využíván. Moje reakce na tohle je úplně jednoduchá – samozřejmě že ten barák potenciál má. A má ho hodně, jenom se s ním nepracuje. Nevím, jestli nevědí, co s tím domem, ale přijde mi, že tam ta budova tak nějak leží ladem. Zůstává se u zaběhnutých systému a nic nového se s ním neděje. A potom přišlo uzavření hotelového bazénu. To byl další hřebíček do rakve. Jak mají ten hotel lidi brát, když se jim víc a víc vzdaluje. To je prostě špatně. Když mám takovouhle budovu, tak se z ní snad budu snažit vydolovat to nejvíc, co půjde, a ne že to budu jenom tak plácát, aby to nějak běželo. Je to smutný. Vedle toho potom člověk sleduje, jak se s podobnými domama pracuje v zahraničí. Chrání se, opravují se tak, aby vypadaly jako v době svého otevření a prostě se do nich vrací život. Jasně že existují i případy, kdy jsou ty baráky k zemi, ale není to tak častý jako u nás. Už se u nás zboural obchodní dům Ještěd v Liberci, hotel Praha v Dejvicích, připravuje se demolice Transgasu na Vinohradech a na mále má řada dalších. Jedinou světlou věcí je rekonstrukce vysílače na Ještědu, kde se po malých částech rekonstruuji interiéry. To je ale víceméně všechno. V Praze v Holešovicích se výborně zrekonstruoval Parkhotel, dokonce se spolupráci s Alenou Šrámkovou, která dělala původní interiéry. Teď má ten hotel novýho majitele a celek ten barák přestavuje na hostel určený pro mladý cestovatele. Skvělý. Další zmařená příležitost. Chápu, že je těžký tuhle architekturu udržovat a provozovat. Je to totální černá díra na peníze, ale až si vzpomeneme na to, že bychom jí chtěli chránit, tak se taky dost dobře může stát, že už jednoduše nebudeme mít co chránit. A tímhle tempem to tak může dopadnout.

Ondřej Mrázek

MGR. ROMANA RIEGROVA
ŘEDITELKA ÚOP A NPÚ



Co se vám vybaví jako první, když se řekne hotel Thermal?

Problém. Asociativně, z pohledu památkové péče určitě. Je to komplikovaná záležitost. Kdy dneska, po nějakých letech diskuze, jestli ten objekt má být památkou, nemá být památkou. Jaká je hodnota ve vztahu k tomu, co způsobil v tom městském urbanismu a tak dále, tak se dostalo k nějakému konsenzu, jeho výsledkem mělo být prohlášení toho objektu památkou a to se nepovedlo, ale nestalo se to, podle mého osobního názoru, z čistě politických důvodů. Nejsem ztotožněna z výrokem ministerstva a odůvodněním, proč to nebylo prohlášeno památkou.

Máte na ten hotel nějakou vzpomínku, třeba z mládí?

Já jsem studovala střední průmyslovou školu stavební v Karlových Varech, takže mám, samozřejmě člověk kolem toho chodil, ale já nejsem Varák, nejsem rodák z Karlových Varů. Chodily jsme tam do kavárny na nějaké české Cinzanno s holkama. Dneska je to samozřejmě ikonická stavba. Kromě Vřídla. To jsou takové dvě věci, které v těch Varech dneska zná každý.

Myslíte si, že má hotel v dnešní době ještě co nabídnout?

To je problém toho správce, to, jak se s tím zachází. Tam pokud to vezmu objektivně, já osobně nejsem teda nějaký příznivec brutalismu, v tom smyslu, že by to nějak konvenovalo mý osobní estetice nebo něco takového to ne, to nejsem. Byť existují kolegové památkáři, kteří se zabývají moderní architekturou a ti to samozřejmě adoruju. Pro mě osobně ne, ale ať je to, jak je to, tak ten barák, pokud byl kompletní

v exteriéru a interiéru, tak prostě tu atmosféru samozřejmě měl. Jako málo který dům. Je to prostě doklad doby a to, že to bylo autorské dílo uvnitř i venku. Ti Machoninovi tam dělali nádobí. Takže to tu atmosféru mělo. Je, podle mě, manažersky neprozíravé, když to řeknu slušně, že se tahle ta hodnota nesnaží nějak rehabilitovat a neprodat. Protože o to je veliký zájem. Možná ne mezi ruskou klientelou, protože tam je ta estetika fakticky posunutá někam jinam, ale máme tady i spousta dopisů nebo reakcí od lidí, kteří tam byli třeba na festivalu, od Anglie po Německo a já nevím kde všude a oni na to nějakým způsobem reagují. Upozorňovali třeba na to, že dlouho byl vypuštěný ten bazén a že se zničí, atd. Těch ikon v druhý polovině dvacátého století zase tolik není, ke komu vzhlížet. A ti Machonivové, ať to bylo, jak to bylo, tak to byli lidé, kteří měli kontakt se světem. To nebyli lidé, kteří by byli provinční architekti. To nebyl tady nějaký okresní „stavoprojekt“ nebo jak se všechny ty firmy jmenovaly. Takže tam je k čemu se odkazovat dá a je to asi v té produkci dobové, i přes to jakým způsobem to bylo převálcované tou stavební výrobou, tak je to těžce nadstandardní a nadprůměrné. To v každém případě. A teď bez nějakých estetizujících nebo i památkářských vlivů, protože samozřejmě tam zařval celý blok, Mattoniho zasilatelství, věci, které pro ty Vary měly velkou hodnotu historickou a taky vypovídací. To s sebou vzalo, což ale je v kontextu toho, jak ten brutalismus s těmi věcmi zachází. Jak zachází s urbanistickou sktrukturou městskou, to je typické. Na to se neohlíží,

tenhle ten styl tenhle přístup, ale i to je doklad doby. Od toho jsou památky vymyšlený, od toho se vymyslela, v rámci modernistických konceptů a ztráty půdy pod nohama, vymyslela památková péče. To nic jiného není. Je to jenom jedna z kotev pro lidskou identitu. Potřebuje někde něco hmatatelného, něco co ho váže k té minulosti, k té tradici. Proto vznikla památková péče. Proto by se do toho měli, podle mého, zahrnout i tyhle ty věci, ono toho potom z té doby moc nezbyde. Něco z té doby by tady zůstat mělo, tak jako taky zůstalo něco z každé doby.

Je to neprozíravé. Teď se vrátím k tomu, že nevyužít tohle manažersky a neprodat to. To mi přijde úplně hloupé. Udělat z toho hotel, jakých je na světě milion, to je opravdu hloupé. Ale já to vidím na spoustě dalších věcí, spoustě dalších památek. Oni takhle neuvažují. Oni prostě věc, která má nějakou jedinečnost, kterou by mohli prodat, zužítkovat, teď už nemluví jenom o kultuře, ale o ekonomice, tak to neudělají. Oni ji vlastně zprůměrují, zešediví, udělají z toho wellness hotel, jakých je všude spousta.

Na to navážu otázkou na bazén.

V případě toho bazénu toho městská samospráva nemůže moc udělat, protože je Thermal majetkem státu. I když to moc často nedělá, tak v tomhle případě se samospráva snažila to nějak zpropagovat a donutit vlastníka, aby se s tím nějak popasoval, ale třeba tam já vidím, to tam mohla víc udělat státní správa. To znamená stavební úřad, to znamená výkon památkové péče na magistrátu města.

ING. PETR KULHÁNEK
PRIMÁTOR KARLOVÝCH VARŮ

20

Co se Vám první vybaví, když se řekne hotel Thermal?

Tak vzhledem k tomu, že jsem se narodil v ulici Krále Jiřího, která je vlastně naproti Thermalu, tak mám spojený se svým prvním pohledem do toho údolí řeky Teplé. Thermal ve mně vyvolává jednoznačně obrázek toho jak ta budova vypadá nebo celý ten areál, protože to mám zaryto v paměti od počátku svého života. Je pravda, že ten názor na Thermal se u mě vyvíjí v průběhu let, protože zatímco dříve, když jsem začal vnímat nějaký kontext města, tak jsem samozřejmě nesl poměrně negativně to, že Thermal tou masivní hmotou, jak tam dneska tam stojí, tak jednak se do toho centra města, v mého pohledu, nehodí. Jednak v podstatě byl příčinou toho, že zmizela historická zástavba, která v tom místě byla, ale je pravda, že v průběhu let ho prostě člověk začne brát spíše jako integrální součást toho města, kde vnímá i ten kontext toho, co se tam děje. Je to centrum filmového festivalu, který je pro Karlovy Vary naprosto zásadní akcí v průběhu roku. Jakoby se člověk vyrovnává s tím, že je to daná věc, nad kterou nemá cenu přemýšlet, jestli je to dobře nebo špatně, ale prostě je to status quo, které tady je. Takže to jsou ty dva pohledy, které se liší věkem. Třetí rovina je z pohledu města, kdy je dneska Thermal v nějakém stavu, po 40ti letech svého fungování a město má pramálo nástrojů k tomu, jak ovlivnit dál, protože je to majetek státu a vnímám čím dál více negativně proklamané práce, které by tam měly probíhat tak, aby si ten hotel držel svůj standard, ať už se to týče estetického ztvárnění zevnějšku a úrovně služeb, tak prostě

se pořád odkládá a jeho fungování je čím dál tím horší. Úplně samostatnou kapitolou je bazénový komplex, který po dobu svého fungování, až do doby před 3 lety, byl jednou ze stěžejních atrakcí Karlových Varů. Koupání v teplé vodě, pod širým nebem a s jedním z nejkrásnějších výhledů na historické centrum města a dneska když se tam podíváte, tak je to prostě brownfield v městské památkové rezervaci, což je pro nás naprosto nepřijatelné a velmi těžko se s tím, ne s tím ztotožňujeme, to vůbec ne, ale velmi těžko s tím můžeme pracovat, protože docházíme ke střetům s vlastníkem, to znamená se státem, který se prostě o svůj majetek adekvátně nestará.

Další otázka bude na nějakou osobní vzpomínku. Díky tomu, že jste vyrůstal víceméně naproti, tak jich budete mít celou řadu.

Jasně, tak osobních vzpomínek je hodně, protože když jsem se narodil, tak se Thermal dokončoval a do dneška, je to prostě 43–44 let, tak do dneška mám v paměti obrázek léta, kdy se dokončoval Thermal a kdy jsem poprvé v životě viděl helikoptéru, která tam přistávala a naskládala nějaký ty prvky, který nosila nahoru na střeche a pro mě to už je dneska takový ten obrázek, který už vám nikdo nikdy nevymaže, protože to byl obrovské zážitek. Žážitky mám samozřejmě z mládí, protože jsme opravdu často chodili do Thermalu plavat. To znamená, že pro mě byl zážitek jednak jízda tím polovrtáckým výtahem, který spojuje tu hlavní budovu s bazénem. Samozřejmě jsem se tam naučil plavat. Takže v takovýhle kontextu vidím Thermal.

Tím, že je to majetek státu, tak s tím město asi nemůže nic udělat.

Může vyjednávat se státem, aby se, stejně jako nám stát nařizuje, jako městům, aby se staral o svůj majetek, ale sám tuto povinnost neplní. To znamená, že my mu to vrátíme tím, že stejně jako města se starají o svůj majetek, tak by se tak měl stát postarat o svůj. Jsme připraveni k jednání o tom, jak tomu můžeme napomoci, ale zatím ne že by ze strany státu byla vyložena neochota se o tom starat, ale ten proces je příliš pomalý a v dnešní době, kdy se velmi často mění personální obsazení, ať už na ministerstvu financí jako gestčnického resortu nebo v akciové společnosti vlastněné státem, která fakticky Thermal provozuje, tak prostě ten proces je zoufale pomalý a dneska už jsme ve fázi, kdy je 4. nebo 5. odložení té první etapy rekonstrukce. Je pravda, že město více než stav samotného hotelu trápí stav toho bazénového areálu, protože ve chvíli, kdy město podává finální žádost o zápis na seznam Světového dědictví UNESCO, tak první, co bude, bude, že se přijedou komisaři z Paříže a budou hodnotit celé to území a tohleto bude jedna ze záležitostí, která by výrazně zkomplikovala a ohrozila ten nominační proces. Proto jsem před třemi týdny psal ministryni financí tyhleto souvislosti, které už přesahují rámec města a mají už i mezinárodní dopad a poprosil jsem v podstatě o nějaký krizový management téhle věci, protože stát tak, jak si naplánoval tu rekonstrukci do nějakých etap, tak ten bazén vždycky je až někde na konci. To znamená v horizontu reálně pěti, osmi, deseti let, ale to není doba, kdy my můžeme čekat. To je prostě

neřešitelný, takže jsem poprosil, aby stejně prioritně jako řeší infrastrukturu samotného hotelu, aby řešili i toto území, protože to může mít dalekosáhlé negativní důsledky.

Pokud vím, tak když se žádá o zápis na seznam UNESCO, tak je ta možnost jenom jedna.

No samozřejmě, že je jenom jedna. Takhle, ono to záleží na tom, jak výbor světového dědictví tu přihlášku vyhodnotí. Buď jí může shledat jako k dopracování, kdy nám potom dá nějakou lhůtu na to, abychom napravili to, co oni chtějí a nebo také může říct, že ty kvality nejsou dostatečné k tomu, aby ten zápis proběhl. A takto významné území, s tímhle tím bazénovým komplexem, s těmi budovami, na to určitě bude mít vliv.

Vidíte vy, z pozice města nějaký potenciál nejen v té samotné stavbě, ale v celém tom prostoru?

Potenciál je tam obrovský. Thermal není jenom budova, bazén. Thermal je o celém tom okolním prostřanství, které není města, ale které je státu, protože přináleží k tomu hotelu a já si myslím, že ten problém od počátku fungování Thermalu byl jeden jediný, že zatím co soukromý vlastník postaví hotel, tak se o něj průběžně stará, má nějaký plán ročních investic, které do toho majetku vkládá, aby ho udržoval na nějaké úrovni a neprohluboval jeho opotřebení. To se v případě Thermalu nestalo. To znamená, že se tam 40 let neinvestovalo vůbec nic. Já si myslím, že kdyby se stát rozhodl, že Thermal zrekonstruuje, tak je to jednoznačně objekt, který může fungovat nejen v kontextu ubytovacích služeb

„Úplně samostatnou kapitoulou je bazénový komplex, který po dobu svého fungování, až do doby před 3 lety, byl jednou ze stěžejních atrakcí Karlových Varů.

Koupání v teplé vodě, pod širým nebem a s jedním z nejkrásnějších výhledů

na historické centrum města a dneska když se tam podíváte, tak je to prostě brownfield v městské památkové rezervaci.“

a služeb s tím spojených, ale těch vazeb je tam mnohem více. Nejen ve vztahu k filmovému festivalu, ale vůbec ke kongresové turistice, k řadě kulturních akcí. S tím prostranstvím se dá dělat spousta věcí, udělat ten veřejný prostor tak, aby lákal a ne tak, aby vypadal tak, jak dneska vypadá. V kontextu k lázeňské funkci, kterou by měl plnit právě ten bazén, který je nad tím. Takže ten potenciál tam opravdu je. To je unikátní lokalita která když bude plnit svoji funkci na požadovaném standardu a bude obhospodařovaná jako standardně fungující hotel nebo hotelové zařízení s příslušnou infrastrukturou, tak ta investice se bude vracet. Ten obchodní potenciál je tam velmi výrazný.

Jak se díváte na připravovanou rekonstrukci? To bude jistě velmi komplikovaná.

Ano, tam bude velká diskuze nad autorskými právy manželů Machoninových a proti tomu samozřejmě jde to, že to, co platilo jako bezpečností parametry před 40 lety, tak je dneska jinak a bez zásadních zásahu do infrastruktury hotelu to vlastně nedokážete dostat do provozuschopného stavu, ale naráží to na autorská práva, kdy se samozřejmě Machoninovi brání jakýmkoliv zásahům do estetiky toho. To je ale věc, kterou já samozřejmě můžu vnímat, ale nemůžu jí řešit. To si musí vyřešit vlastník a autor.

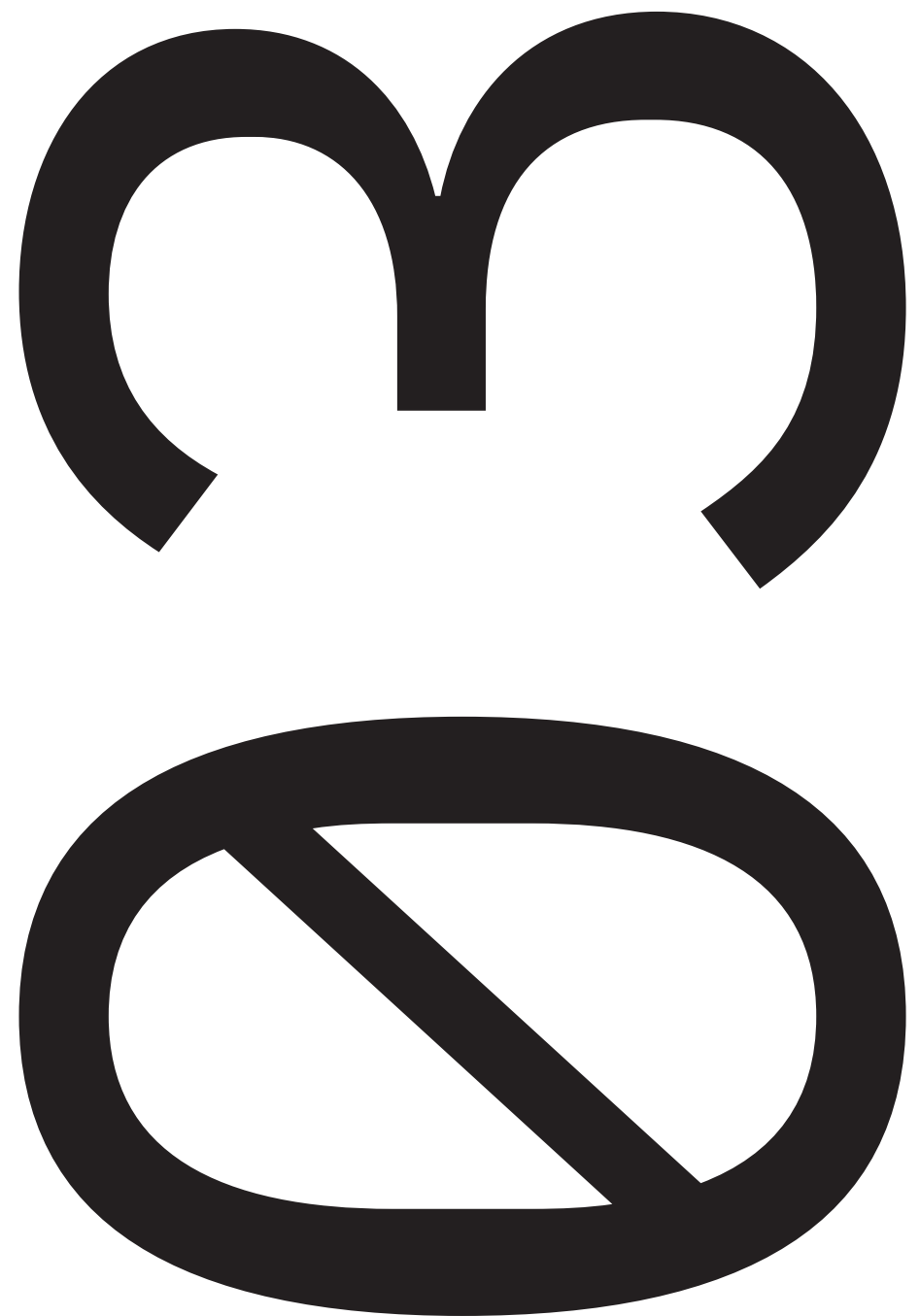
Co si myslíte o neautorských zásazích, které v hotelu probíhají od 90. let?

Já nejsem schopen je hodnotit, protože nejsem architekt, nejsem odborník v této oblasti. Já můžu vnímat, jak je hotel vnímán

v kontextu doby dříve a dnes a je pravda, že v řadě lidí stále vyvolává negativní emoci, právě tím svým provedením, které, ač je to samozřejmě reprezentant, dneska nějaké hodnotné architektury brutalismu, tak prostě ve vás nevyvolává primárně pozitivní chvění. Je to prostě nějaký industriál a to znamená, že já můžu hodnotit nebo vnímat to, jak lidé v Karlových Varech, případně návštěvníci ten celý areál vnímají a jsou to v podstatě dva proudy. Jedněm, kteří tady žijí dlouho, se s ním nikdy nedokáží ztotožnit a stále v nich vyvolává ty negativní emoce. Druzí, ať už to jsou obyvatelé nebo návštěvníci, ho přijali jako nedílnou součást města a berou to prostě tak, že se stal nějakou dominantou a už nehodnotí to, jestli se jim líbí a nebo ne a berou to tak, že když jste na něco zvyklej, tak to tak prostě je. Ale to, abych hodnotil neodborné zásahy nějakých dílčích rekonstrukcí, to opravdu není otázka na mě. To je otázka na architekty, kteří se s v tom vyznaží víc.

MGR. LUKÁŠ BERAN, PH.D.

TEORETIK A HISTORIK ARCHITEKTURY



Co se vám první vybaví, když se řekne hotel Thermal?

No, mně se samozřejmě vybaví ta budova. Takový ten typickejší pohled, když jdete z toho města směrem do Lázní a teď se na vás vyvalí ten filmovej sál. Taky se mi vybaví všechny ty tahanice kolem prohlášení za památku, tedy lépe řečeno neprohlášení. Je toho mnoho, ačkoliv osobně s tím domem zase nemám tolik zkušeností.

Potom se zeptám na nějakou vzpomínku. Jestli nějakou máte.

Jasný. Já jsem se k Thermalu dostal tak, že jsem někdy v roce 2002 nebo 2003 psal diplomovou práci o architektuře manželů Machoninových a tehdy jsem se vlastně poprvé vypravil do Varů se na to podívat. Měl jsem tehdy jeden z prvních digitálních foťáků, který měl rozlišení asi 1280 pixelů a tak jsem tam jako nakráčel, že si to vyfotím a byl jsem v podstatě vyhozen hotelovou ochrankou, protože jsem netušil, že v té době už začal soudní spor o ochranu té stavby, který iniciovala architektka Machoninová na základě svého práva autorského na tu budovu, kterež teda prohrála, takže nemůže uplatňovat svůj autorský názor na rekonstrukci toho domu. To jsem tehdy ale ještě nevěděl.

Vidíte v té budově nějaký potenciál, který není využitý?

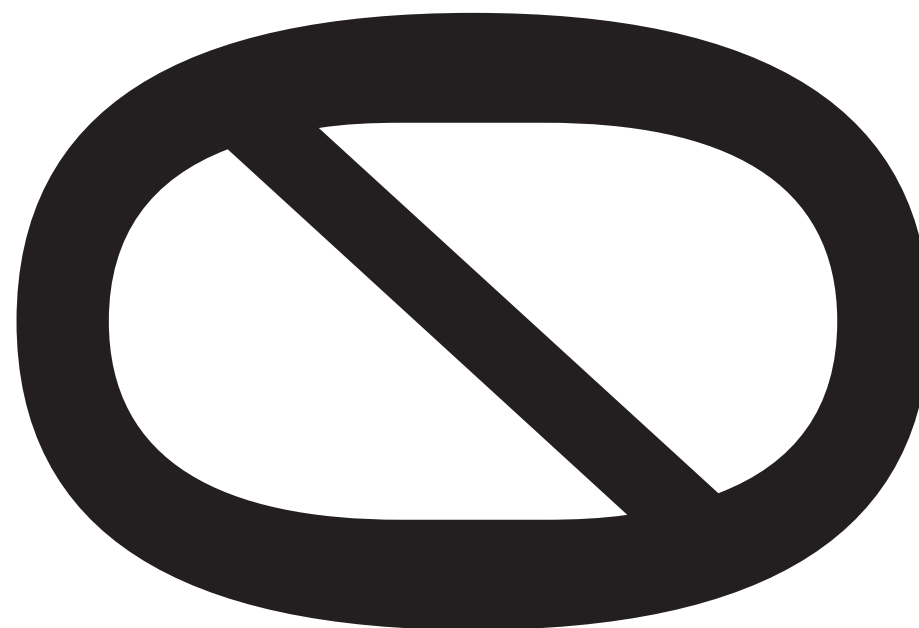
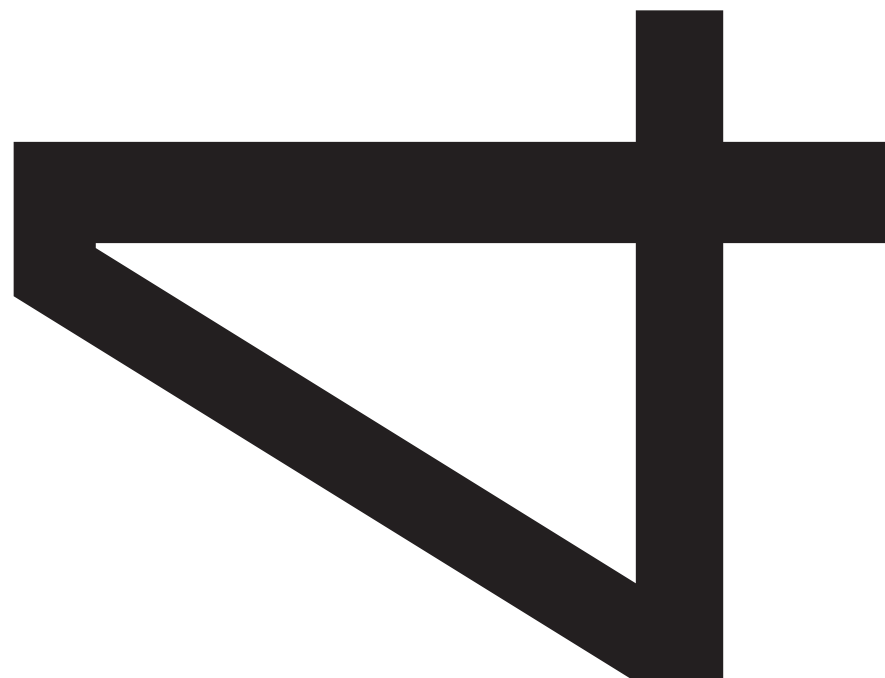
Určitě. Už jsem to kdysi i jednou formuloval, je to smělá myšlenka. Ono to dneska slouží především arabský klientele, možná už ani to ne, ale ještě před pár lety ten základ byli arabští hosté. Často velmi bohatý. Takový lidi budou určitě mít někde v garáži nějaký to hranatý Lamborghini z těch

70. let a vedení toho hotelu přitom tvrdí, že lidi nechtějí tyhle ty dobový interiéry. Že se jim to nelíbí. Nejsem úplně přesvědčený o tom, že je to pravda, že všichni vyžadují ty typizované interiéry, nevkusný, který se tam teď dělají. Myslím si, že při dobrým marketingu může takováhle věc vydělávat ty peníze i v případě, že bude obnovená do původního stavu, v duchu takových těch design hotels. Vidíme to třeba na Ještědu. Tam se teď obnovují ty dobový interiéry velmi pečlivě. Nevím sice, jak to vypadá v číslech, ale věřím tomu, že je dost lidí, kteří tam jedou právě kvůli tomu, právě protože chtějí ten dobový interiér vidět. A myslím si, že ve Varech se najde určitá skupina lidí, která přijede jenom kvůli tomu, že může bydlet v takovémhle hotelu komplexním. Architektonickým, designérským díle. Že to prostě dneska svojí hodnotu má, že to je vlastně už móda, tenhle design, když se bavíme o tom nábytku. Že to už má svojí komerční hodnotu. Pokud by se to nezničilo, ono to je totiž z velké části zničený, ale jak jsme se přesvědčili na tom Ještědu, tak nakonec se každý kousek nábytku se minimálně v jednom exempláři dochoval. Takže se dá vyrobit znovu, že se dá vyrobil replika a to replika skutečně autorská, protože Věra Machoninová by na to dohlídla a stejně tak jako se na Ještědu dělaly ty repliky s architektem Binarem, tak aby to bylo obnovený, tak jako to bylo původně. Není to sice stoprocentní, ale lidi to zajímá a myslím si, že to může mít i ten komerční potenciál, kdyby se to podařilo obnovit, ale ta vůle tady není protože ten oficiální argument je takový, že klientela to nechce.

„Ten typickejší pohled, když jdete z toho města směrem do Lázní a teď se na vás vyvalí ten filmovej sál.“

PAVLÍNA KRÁSNÁ

FANYNKA ARCHITEKTURY, SPOLUZAKLADATELKA PLATFORMY A489



Co se ti první vybaví, když řeknu Thermal?

První se mi vybaví ta samotná budova, ta obrovská masa, zasazená do těch šlehačkových baráků. Vybaví se mi, že je to prostě obrovská ikona, že jsem tam strávila mnoho opilejších nocí při karlovarském festivalu a je to pro mě obecně takovej symbol festivalu a řekla bych takový město samo pro sebe, během toho festivalu. Je to takovej organismus, kterej je zároveň ulicí, zároveň kinosálama a nahoře bydlí ti bohatí lidi a dole jsou ti chudí studenti s těma batůžkami. Prostě neuvěřitelněj mikrokosmos. To je takový to první, co mě napadne. Vidím to hemžení při tom festivalu a tak. Za další si myslím, že bez toho Thermalu, by festival nebyl možnej, nebyl by to, co je teď.

Vybaví se ti nějaká vzpomínka na tu bodovu?

Úplně první vzpomínka je taková hodně šílená. To mi bylo asi 13 a jeli jsme tam s nějakýma Němcema, jako se známýma. A já jsem jim měla ukazovat Vary. Je to takovej divnej příběh, že můj táta měl pocit, že už jsem dospělá, tak mě jako poslal do Varů s partou Němců. No a já si pamatuju, jak jsem se divila, jak jsem se pohoršovala nad těma komunistama, že si dovolili něco takovýho tam vrazit. A tak jsem měla Thermal zařazeněj do kategorie těch hnusnejch paneláků, že ho tam ti komunisti špatně vrazili. Potom se ten vztah začal rapidně měnit. Začala jsem poznávat tenhle typ architektury a úplně celý se to ve mně změnilo, když jsem byla na přednášce o DBK, no a tak jsem to prostě najendou pochopila, o čem ta architektura je.

Jakože to není jenom tam „mirnix-tirnix“, že si někdo někde tanhle vzazí takovouhle budovu, která je solitér, ale že to má obrovskej kontext. Hlavně je důležitý pocho-pit myšlení těch architektů v té době. Žili úplně obklopený jinýma zážitkama, jinýma fascinacema, než máme my teď. Měli docela neo-mezený rozpočty. Pokud ten projekt prošel, tak měli dost ideálního partnera, jako developera, teda dneska by se řeklo developera, tenkrát to byl ten stát. Ten jim dal na ty reprezentativní budovy celkem neomezený rozpočet a oni si mohli přizvat v podstatě jaký chtěli umělce a nikdo jim do toho nekecal ve stylu: „Nebudeme investovat do tohohle, protože na to nemáme.“ a tak. Takže mě fascinuje u těchto budov, ta dokonalost, že měl ten architekt volnou ruku to dodě-lat tak, jak si to představoval.

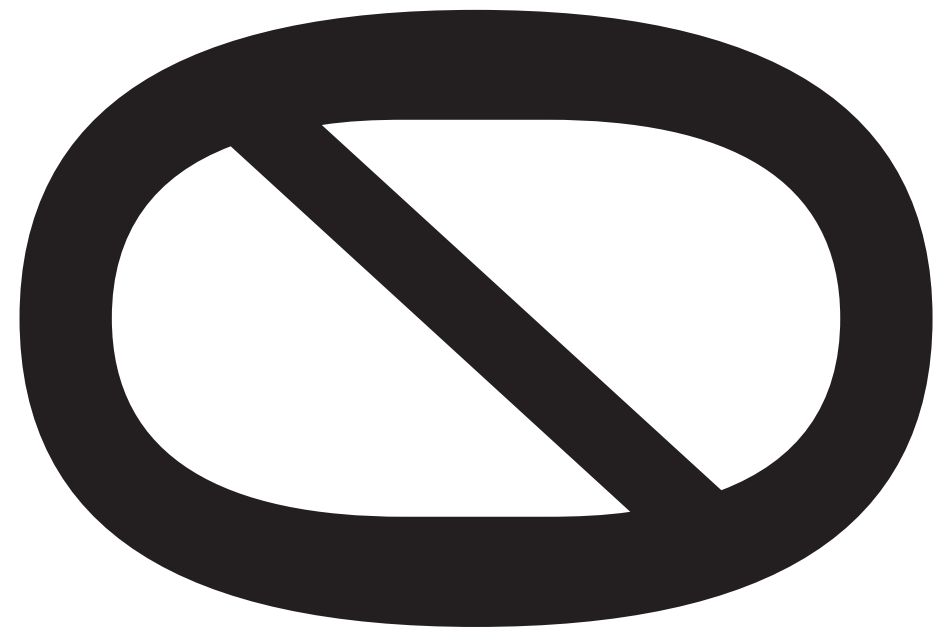
Vidiš v Thermalu nějaký potenciál?

Já nejsem ekonom, já jsem jenom fanoušek architektury, ale za mě si myslím, a už tuhle teorii říkám dlouho, si myslím, že teď jsme v takový krizový fázi, kdy to ještě není, celá ta architektura a ten design, není ještě úplně pochopenej, ale už se to láme. A myslím si, že v horizontu pěti let, nevím, ale doufám, že to nebude dýl, že se to zlomí a že tím budou všichni fascinovaní. Stejně, jako už teď doceníme funkcionalistický interiéry nebo teda funkcionalistickou architekturu, tak si myslím, že přijde „boom“ týhle a budeme si strašně rvát vlasy a říkat: „Proč jsme vybrakovali ty interiéry.“ Takže za mě Thermal, je tam ještě jiskřička naděje, že to ještě není úplně zničený, že tam ještě nějaký ty interiéry jsou. Je tam

ten původní nábytek. Myslím si, že ten potenciál je v tom, že to bylo dělaný jako celostní dílo od fasády, od tý hmoty až po ty lžičky a ubrus a myslím si, že tohle kdyby se z části podařilo zachovat, tak by to mohlo být to obrovský lákadlo a že by v tom byl zachovalej ten původní koncept. Ti turisté by tam potom mohli být i s tím, že jsou tam zachované interiéry, tady z té doby. Bohužel teď se chystá rekonstrukce a to může dopadnout špatně. To vedení totiž vůbec nechápe, co má v rukou. Já jsem se s nima bavila a oni mi řekli: „No jako my víme, že to je super. My sem dáváme ty původní křesla.“ a přitom ukazou na nějakou kavárnu, kde prostě jsou sice možná ty původní křesla, ale ty křesla jsou potažené nějakou nesmyslnou modrou látkou, semišovou a do toho je to tam všechno polepený jako KVIFF a nějakýma fotkama umělců, ale to není ten původní design Thermalu. To bylo všechno čistý. Byly tam tři barvy a ne prostě, že jedno křesílko je modrý a podlaha je maková. Prostě si myslím, že vůbec nevědí, co mají v rukou a je to na tom vidět. To může dopadnout hodně špatně. Kdyby to měl někdo, kdo je hodně osvěcenen, třeba to, co se stalo u Parkhotelu v Holešovicích, to je úplně skvělý. Tam to chvíli vlastnil nějaký developer, kterej se do toho zamíloval a prostě to všechno předělal v tom stylu a to teda muselo stát asi hroznej majland.

PAVEL HRUBÝ

FANOUŠEK ARCHITEKTURY, SPOLUZAKLADATEL PLATFORMY A489



Takže, co se ti první vybaví, když se řekne Thermal?

Pro mě je to ikonická stavba, jako dominanta Karlových Varů. Sice jsem tam jako nikdy nebyl, ale to jak člověk má navnímaný z fotek, protože to je moje téma, tak vím, jak to tam vypadá. Dokážu si to představit. A vlastně pro mě je to naprosto fascinující stavba, ještě tou polohou věže a zároveň toho bazénu nad tím městem. Je to pro mě jako nějaký pocit, bohužel to teda není v takovém stavu, v jakým to bylo původně, ale nějaký luxus, že jo. Taková ta přidaná hodnota pro to město, ale vím, že prostě takhle pro ty běžný lidi to úplně není. Těžko si totiž hledají k téhle architektuře cestu. Protože je nutí přemýšlet, nutí je se k tomu vlastně jako nějak postavit a to ta česká nátura moc nemá ráda.

Takže osobní vzpomínku nemáš. Nevadí. Tak mi zkus říct, jak vnímáš Prágra a manžele Machoninovy.

Jak manželé Machoninovi, teda hlavně Věra Machoninová samozřejmě a Karel Práger, tak jsou to prostě ikony architektury tohohle období, 60. a 70. let, pro mě úplně na absolutním piedestálu. Co se týče staveb, pro mě jako výraznější jsou stavby Karla Prágera, takový jakoby víc top. Je to hrozně těžký srovnávat. My jsme si jednou řekli, „musíme si udělat nějaký žebříček“ kvůli nějakým přednáškám atd. A prostě nám na prvním místě vyšel federák, na druhým hned scéna, takže to tak jako je no. Ale co je pro mě jako mnohem hodnotnější jako u Machoninů je právě tenhle celistvej přístup k tomu designu celkově. Vybavení nábytku, lampičky a prostě po skleničky, příbory a tohle všechno. Což v té době jako

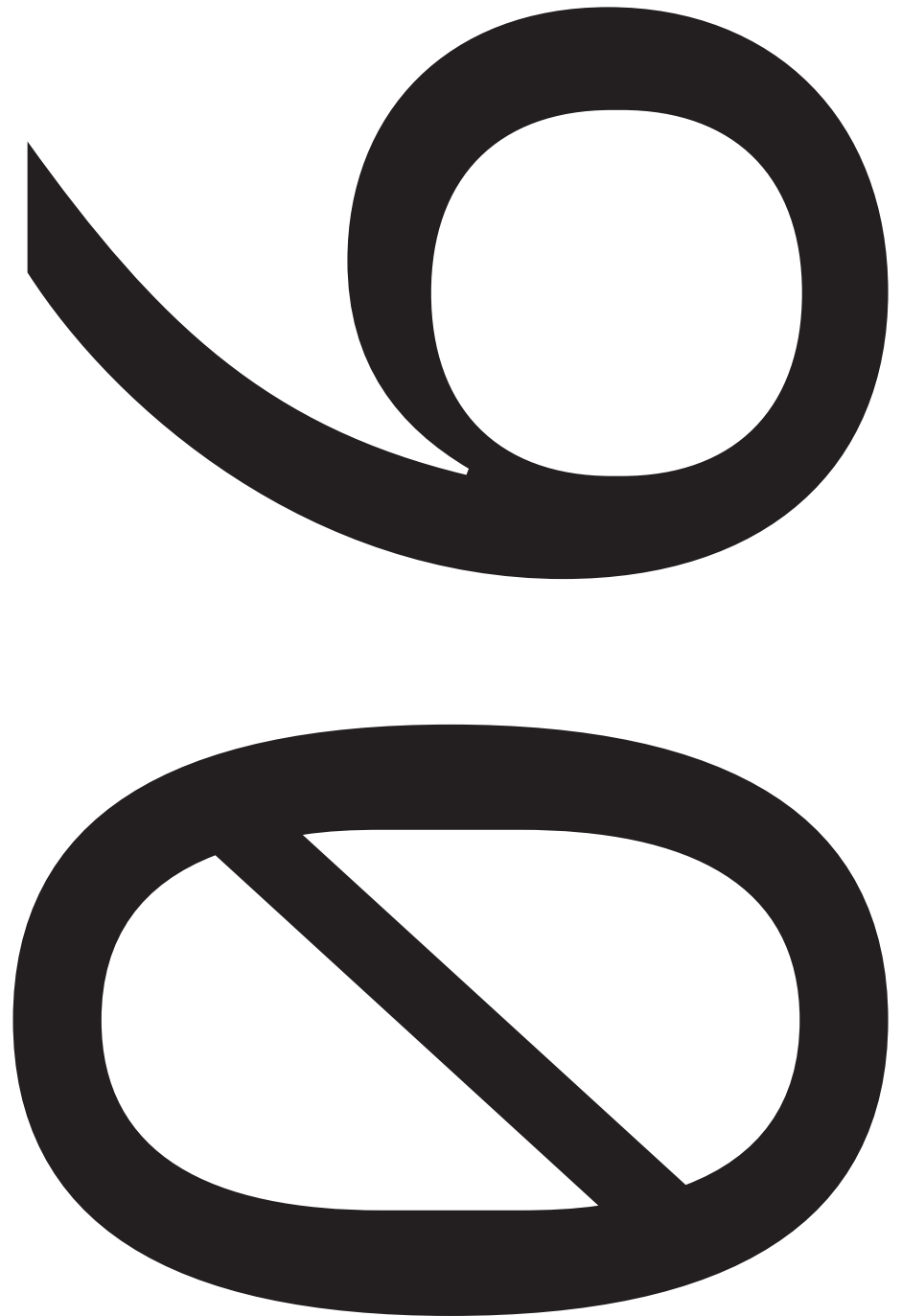
nebylo až tak jako vyjimečný, dělo se to. Měl to Ještěd nebo to měl Hotel Praha, ale myslím, že u těch Machoninů je to specifičtější v tom, že to dělali jenom přímo oni. Že to prostě nebylo dělaný, že se někdo přizval. Jako Pavel Hlava byl přizvaný a dělal lustr na Nový scéně nebo tak. Takže to je pro mě to, co je na tom to porno.

A potom třetí otázka je o potenciálu, který ten barák má. Jestli ty ho tam vidíš?

Jako samozřejmě, že ho tam vidím. A je to pro mě i taková otázka, že si ťukám na čelo. Protože je to hotel. Jo, není to jako nějaký sídlo někde něčeho, co už neexistuje atd. To je hotel. Hotel prostě má funkci v jakýmkoliv období, ale je to hotel, který ještě má festivalový sál atd. Ten festival existuje a čím dál víc úspěšnější a je čím dál známější. Je to využívaný, tyhle prostory no a to že se tam teda stala tahle šílenost s tím bazénem, kterež, ježiš marja – vždyť to je, podle mě, nejlepší bazén který máme, jako otevřený, venkovní. Tak jako, jak se může někdo ptát jestli to má nebo nemá potenciál. No tak to prostě jako chceš. Myslím si, že Thermal, pro mě z Varů, který teda osobně neznám, já znám zase Mariánky, takže si to dovedu tak nějak jako představit. Já jsem tam studoval, takže i to dokážu jakoby říct, že to jsou takový nafouklý Mariánky. Takže by to pro mě normálně město jako nebylo, ale ten Thermal je něco, co z toho města dělá pro mě sexy. Kdyby teda byl bazén v pořádku a hotel ve stavu, v jakým by měl být. Já vlastně jako absolutně nechápu proč v těch řídicích pozicích toho hotelu jsou lidi, kteří tam

jsou a kteří tomu nerozuměj. Proč se vlastně tyhle ty věci vlastně dějou, proč si na tyhle věci vůbec dovoles i sáhat. To je něco, co je nějakou výpovědí doby a nejen to, ale i nějakou jako kulturní hodnotou a památkou. A mrzí mě, že si toho nikdo neváží a je to pořád takovej ten český malostní přístup. Jinak ty lidi prostě nepřemýšlej a ono je to prostě starý 20 a víc, tak je to prostě starý, takže tam koupíme židle z ASKA a ono to bude jako nový, ono se to bude líbit. A to já prostě nedokážu pochopit. Já jsem designér a tohle je strašný.

DOC. ING. ARCH. RADOMÍRA SEDLÁKOVÁ, CSC.
HISTORIČKA A TEORETIČKA ARCHITEKTURY



Na začátek se zeptám – máte nějakou vzpomínku na Thermal?

Tak si teď, přiznám se, nevím, jestli to byl 69 nebo 70 nebo 71 rok, ale prostě takhle nějak, vím, že jsem byla ještě na začátku ve škole a že bazén v té době už fungoval a stavěl se hotel, stavěla se ta výšková stavba. Stavěla se ocelová konstrukce, strašný hluk, kupodivu ne špína, ale samozřejmě ta část de facto za řekou, za říčkou Teplou byla pro lázeňský hosty nepřístupná. Bazén byl naprosto výlučně pro někoho a protože já jsem spadala do kategorie studentských lázeňských pacientů, tak jsem neměla tu možnost ho tenkrát navštívit. Já jsem potom až mnohem později, až v roce 1985, jsem tam byla na léčení a to jsem v tom Thermalu bydlela a to už byl bazén nevýlučný. To už byl pro kohokoliv, takže to jsem ho potom užívala celkově, ale při té výstavbě vlastně jsem jenom brala na vědomí, že je tam stavba, která člověka poněkud obtěžuje, právě tím časem kdy se začíná. Pochopitelně stavba není tichá. Čili vím, že dojem toho jeřábu a té stavby, která se tam dělala. Tak asi to bylo 71, protože to už byli nahoře, nebylo tak jakože by byli zvedali jednotlivá patra. Ještě nebyla glajcha, ale myslím, že už to bylo skoro celý nahoru. Nevím, co Vám k tomu mám říct, protože v té době mě nenapadlo, že to bude stavba, které se potom bude věnovat tolik pozornosti, jako architektuře, nikoliv jako festivalovému kino, že jo. Protože ten hlavní, to tedy zjistíte tady v tom soutěžním návrhu, to téma bylo festivalové kino a hotel. Jenomže ty festivaly byly jednou za rok, pak dokonce byly jednou za dva roky a co s tím mezi tím, že

jo. Protože jako hotel to funguje asi dobře. Jako lázeňské sanatorium to funguje úplně špatně. Což není dáno architekturou jako takovou, ale je dáno tím, že je to výšková stavba, která má prostě jednu centralizovanou vertikální komunikaci a v hotelu se lidi většinou, pokud tam nebydlí skupina, trousej na snidani, na jídlo a takhle, jak je napadne. Zatím co ten lázeňský režim je vlastně dost pravidelný. Všichni ve stejnou dobu jsou na snidani. Pak se tedy trousej na procedury a pak zase všichni ve stejnou dobu jdou na oběd a ty výtahy na to nestačí. A ze 14. patra teda dolů neseběhnete nebo když už seběhnete, tak už pak nevylezete nahoru. I když i to jsem tam, v tom 85, zažila, když ve velkém sále koncertovala skupina Elán, tak ti, co zůstali na pokojích, měli pocit, že nastalo zemětřesení. Takže některé slabší povahy běžely dolů a dožadovaly se vstupu do trezorů, aby si mohli vzít to, co tam měly uloženo. Já jsem šla dolů s takovou troškou nejistotou, co to teda znamená. A než já jsem došla dolů, tak už paní recepční všechny uklidňovala, že tohle se stává, když je blbě nastavená akustika. Že se teda potom, myslím, že to jsou bassy, tak že se přenáší do konstrukce, která se rozechvěje. Bylo to docela zábavné.

Co se Vám první vybaví, když se řekne hotel Thermal?

Co se mi první vybaví? Krásná výšková stavba, která leze po svahu a vlastně označuje, že tady začínají lázně. Já беру třeba ty lázně, to jsou tuším Lázně IV, který jsou jakoby vystrčený k Tržnici, že to je tak jako vedle. Že ten Thermal ukáže, tady jsou lázně, tady už je

jiný způsob života a to vlastně od té chvíle, kdy tam byl postavený jsem to brala, jakože od něj je na jednu stranu město a na druhou stranu lázně a i z tohohle důvodu se mi tam od začátku líbil. Že je to takový jasný znak.

Potom se zeptám na poslední otázku.

Jestli je v té budově nějaký potenciál, který není v současné době využitý?

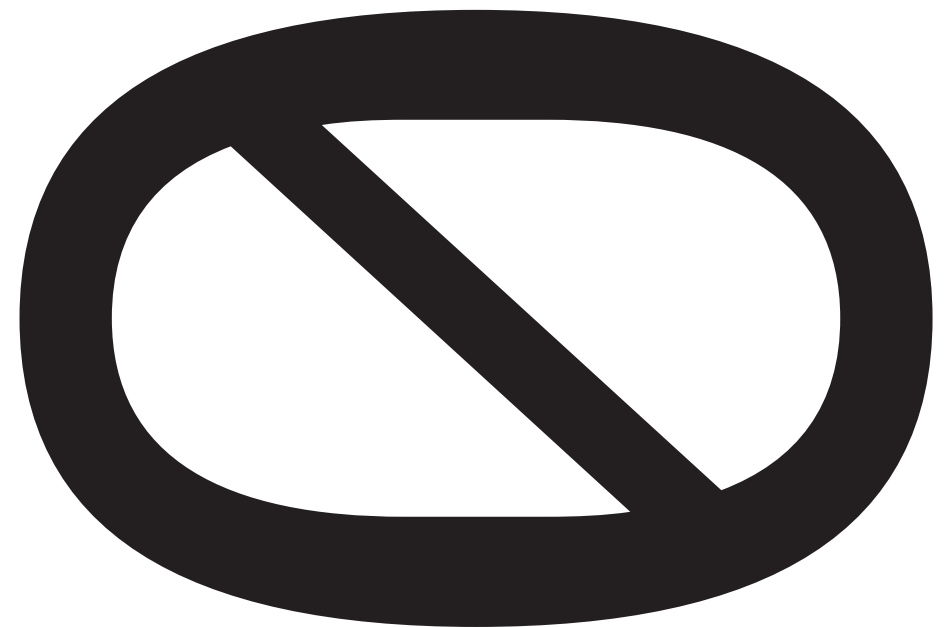
Tak já jsem tam od toho pětáosmdesátého vevnitř nebyla. Já jsem teda byla velmi zklamaná, když jsme to spolu procházeli před těmi třemi lety. Jak strašně se to změnilo, samozřejmě do jisté míry to bylo dáno tím, že tam byl právě festival, ale já si pamatuju z toho pětáosmdesátého roku naprosto otevřený parter, kde člověk prochází a neví jestli pořád ta kavárna už patří k hotelu nebo k tomu sanatoriu nebo je to ještě veřejná. Takové jako naprosto plynulé plutí toho provozu. My jsme, protože ty pokoje tam nejsou velké po hříchu a jak bývá zvykem v našich sanatoriích ubytovávat dva cizí lidi dohromady, tak prostě jsem si občas chtěla číst a ta paní, co tam bydlela se mnou, se chtěla třeba dívat na televizi, že jo. Takže já jsem chodila, tam bylo klidně možné sejít dolů do toho, ne přízemí, ale do toho prvního patra, do toho předsálí těch malých sálů a klidně si tam sednout a brouzdat tam. Bez toho, aby mě někdo kontroloval nebo že by mi někdo vnucoval, že si mám koupit kávu nebo něco takového. Byl to prostě volný prostor, který patřil k tomu hotelu. Mě teda úplně vyděsilo, jak se ta pasáž změnila, v takovou lacinou galerii, kde jsou všechny možný, jakože „každý metr se musí prodávat“ nebo „každý metr

musí vydělávat“. A to mi na tom vadí. Protože dneska to oddělení hotelu a toho veřejného prostoru je velmi striktní a to nebyvalo. Samozřejmě byla recepce, ale jako v tom přízemí a v tom prvním patře bylo možný se pohybovat jak si zcela nezávazně. Jako byly tam zavřené sály, že jo. Pokud v nich byl nějaký program, ale ten prostor byl volný. To je to, co mi vadí, že je to tak jakoby ekonomizováno. Já vím, že jsme doba, která všechno hodnotí penězi, ale vlastně tím dala tomu domu hrozně moc na frak. On dneska vypadá skoro nepřátelsky. Co považuju za totální katastrofu je vlastně úprava jeho okolí, právě tam směrem k městu, čili ne k Teplé, ale na západ, pokud se nepletu. Prostě směrem k poště a tady tím směrem, kde byla dlouhá nástupní plocha, která byla klidná. Samozřejmě chápu, že při festivalu je tam kde co. Protože je potřeba ty festivalové hosty jednak zaregistrovat, ale potom především připravit o poslední korunu, kterou mají, tou rozmanitou nabídkou. Ale co mi vadilo hodně, a to mě upozorňovali karlovaráci, že tam je natrvalo, že vlastně pod tím velikým sálem, kde se takový krásný amfiteátrový prostor, který byl plánován jakože to bude vlastně otevřená scéna, ale krytá, protože je pod tím sálem a je to velmi sympatické, bylo to určené pro takovou asi neformální záležitost, protože tam jsou samozřejmě dveře do technického zázemí, ale ty se používají velmi zřídka-kdy. No a teď je tam prostě zadek, jinak to neumím nazvat, stánku s buřtama nebo nějaký provizorní hospody, který si tam dělá skladiště skladovacího materiálu a ten ho tam naprosto devastuje. Takže mě tam strašně chybí ten vztah

„To je to, co mi vadí,
že je to tak jakoby
ekonomizováno. Já vím,
že jsme doba, která
všechno hodnotí
penězi, ale vlastně
tím dala tomu domu
hrozně moc na frak.“

města k tomu hotelu. Já vlastně
nevím, jestli je to město nebo
kdo to tam spravuje, to území,
ale že je ten hotel najednou
obklopen něčím, co jeho není hodno.
Co nemá jaksi ani tak jako kvalita-
tivně, na to aby mu to sahalo
po kotníky. A to mi hrozně vadí.
Protože třeba tam dolů k té Teplé,
tam ten terén, on byl krásně
navižený, hezky upravený. Teď je
zrekonstruovaný, tam je to pěkný,
ale od toho parku přijde málokdo.
Většina lidí jde od města, že jo.
A většina lidí vstoupí do takové
Matějské pouti bez atrakci nebo
jak to mám nazvat. To mi fakt
hodně, hodně vadí. Na druhou stranu
mi někdo říkal, že když je tam
ten stánek, tak tam alespoň nelezou
sprejeři, ale mně by možná byli
milejší sprejeři a otevřený prostor,
volný prostor. To je taky jedna
z věcí, kterou si pamatuju,
že prostě někdy člověka napadlo
„Ježiš, to je šíleně daleko, než
tam dojdu. To je hrozný.“, ale pak
najednou, tak nějak jako jdete
a nevíte, jestli jste ještě venku
nebo uvnitř. Teď najednou je všechno
takhle rozdělené.

TOMÁŠ HOLÝ
STUDENT EKONOMIE



Co tě první napadne, když se řekne hotel Thermal?

První mě napadne filmový festival, který je pravděpodobně nejznámější událostí, která se tam koná. Jelikož jsem na filmovém festivalu strávil nějakých osm let a pracoval jsem v baru, který se nachází přímo v Thermalu, tak jsem měl párkrát možnost prozkoumat nějaký jako zákulisí, takže festival.

Máš nějakou jednu nebo třeba dvě vzpomínku na tu práci z festivalu, něco zajímavýho z hotelu?

První mě napadá asi strašnej jako chaos, protože jak se tam kolem tý recepce staví takový ty různý dřevotřískový stavby a zdi, tak ten prostor dostane trochu jinou podobu a tím, že tam pracuju jak před festivalem, tak i po festivalu. Než se to připraví a než se to uklidí zase všechno, tak mám trošku problém to potom poznat. Je to prostě chaos. A takovou další vzpomínkou je strašně moc lidí. Přijde mi to, jakože to strašně žije. A ten šok vždycky když ten festival skončí a všichni odjedou nebo převážná část už odjede a já tam zůstávám a maximálně tam potom pracujou lidi z tý crew a jinak tam fakt jako nikdo není. Tak je ten pohled strašně smutnej. Mám rád, když ten hotel prostě žije a ty lidi tam proudí a má to úplně jinej nádech ten hotel.

Myslím si, že je to škoda, že to jinak prostě nefunguje, že se to využívá v podstatě jenom deset dní ročně a jinak je to mrtvý.

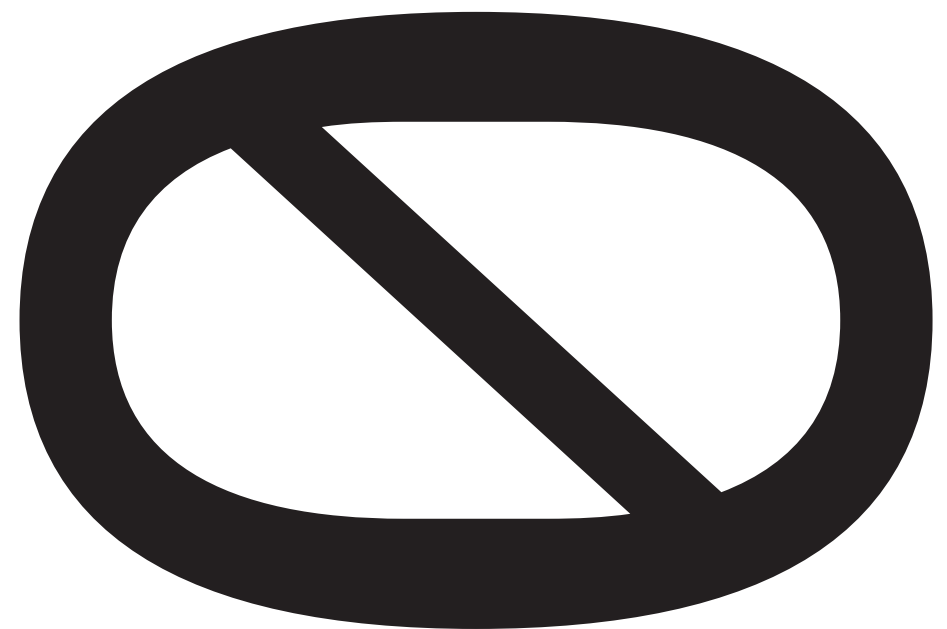
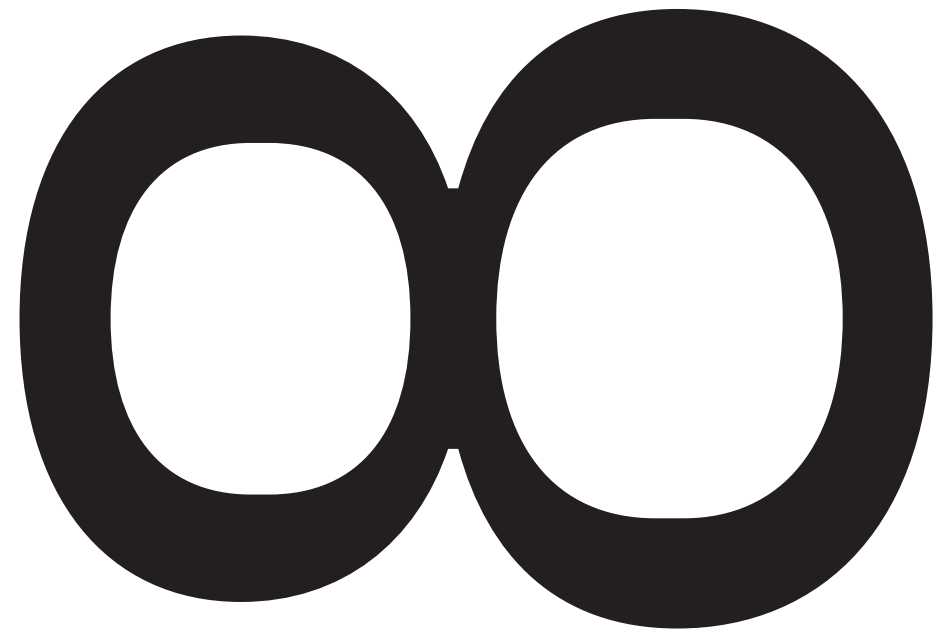
Na to navazuje poslední otázka. Jestli je tam nějaký potenciál, v té budově toho hotelu nebo i toho bazénu, v celém tom prostoru, kterej by se podle tebe dal využít nějak jinak.

Tak hlavně bazén teď už nefunguje vůbec, že jo. To je prostě... Já jsem šel jednou tou cestou, ne okolo, ale skrz ten Thermal, k tomu výstahu, kterej vede k tomu bazénu, tak jsem si to docela užíval. Já jsem tam jinak předtím nikdy nebyl. Tenkrát jsme tam vezli nějaký jídlo, takže jsem si to vyzkoušel. Myslím si, že ten hotel prostě ke Karlovým Varům patří a i když jsou na něj různý názory, že někomu se líbí někomu ne, po té vizuální stránce, tak je to prostě podle mě neodmyslitelná součást a chtělo by to podle mě velkou investici, protože chátrá. Myslím si, že na si na sebe není schopnej vydělat, kromě toho festivalu a nevím jestli si během těch 10 dní je schopnej na sebe vydělat, aby byl schopen fungovat celoročně. Každopádně kdyby ten hotel se dal nějakým způsobem do kupy a vedení by trošku zabralo, tak podle mě by ten hotel mohl krásně fungovat.

Vary jsou krásný, turisticky docela přitažlivý, prostě patří do toho lázeňského trojuhelníku a myslím si, že moc normálních obyčejnejch lidí ani nenapadne, ne že by nechtěli, ale ani je nenapadne se v tom hotelu třeba ubytovat. Takže se tomu všichni tak jako vyhýbají. A je to škoda. Myslím si, že ty luxusní hotely, který máme ve Varech, tak na to město úplně postačí dva, stačí Imperial, Pupp a s Thermalu by se mohl stát úplně běžnej, pro normální obyčejný turisty dostupnej hotel za nějakou přijatelnou cenu,

ale to je můj názor. Do té ekonomický stránky toho Thermalu já nevidím. V každém případě je to to škoda, ten Thermal, ale vlastně i ten bazén. Když jsem byl malej, tak jsem tam chodil a hlavně teda v zimě, jak byl vyhřívanej, tak to bylo fajn. Vždycky tam bylo dost lidí, tak je prostě škoda, že se teď na to zapomnělo, vykašlalo a nechává se to tam a čeká se až to asi spadne nebo nevím se s tím děje.

JAN SAMEC
GRAFIK



Co se ti první vybaví, když se řekne hotel Thermal?

No, na to právě nejde odpovědět. Nebo jako jde, ale co se týče zážitků, tak na to nejde odpovědět zážitkově. Vizuálně se mi vybaví údolí, ze kterého vychází bazén a takovej kůl, kterej se mi líbí, takže vizuálně se mi vybaví ta architektura, ale zážitkově se mi vybaví taková směs zážitků skrz celej můj život. Vždycky jinej zážitek prostě, protože jsem tam prožil hrozně moc věcí.

No, tím že jsem bydlel v lázeňský zóně, tak jsem vlastně do města chodil přes kolonádu a chodil jsem kolem Thermalu vlastně každý den a ten Thermal pro mě byl takovým ukončením lázeňský zóny a potom se vyšlo tak jako směrem k Tržnici a nebo na Masaryčku a už to byl pro mě konec kolonád. Takovej meeting point nebo takový prostě místo klíčový, kolem kterého jsem se motal celej život. Ale úplně nejživější vzpomínku mám, když jsem jezdil s tátou autem nahoře a vždycky mě to zaujalo a vždycky jsem po něm koukal. Když byla zima a sněžilo a celkově když byla ve Varech pára, která je tam strašně často, taková ta typická karlovarská pára, nádherná pára nad těma údolímá, tak tam šla ještě pára z toho bazénu a ty lidi, i když byla venku zima, tak se koupali venku v bazénu a to mně přišlo jako fantastický. Na to jsem se furt koukal. Vždycky když jsem tam chtěl, do toho bazénu, tak mě tam táta bral. Chodili jsme se tam koupat a co já si pamatuju do dneška, jak už byla tma a na nás sněžilo a mě přišlo úplně skvělý, že jako na mě sněží, ale nic na mě nedopadá, že jsem koukal nahoru

do nebe, odkud na mě sněžilo, ale na mě ty vločky nedopadaly a rozplývaly se v tý páře z tý teplý vody a to je úplně ten první zážitek. To mi bylo třeba 5, 6 nebo 7 let, nevím, jestli už jsem uměl plavat, ale to na mě zapůsobilo hrozně moc. Pak si vybavuju, že jsme kolem toho chodili blbnout s partou na základce. Takže jsem vždycky blbli na takových těch místech, kde se dá blbnout dobře a to je vždycky v okolí Thermalu, takový ty terasy a tak. Pamatuji si, že když jsem byl malej, tak jsem tam v Thermalu jel poprvé šikmým výtahem, což mi přišlo úplně senzační, protože on táta mě do toho hrozně namotivoval, že to nikde jinde na světě není a že jedem úplně raritou a já jsem z toho byl úplně nadšenej, že jedeme šikmo a pak jsem to vyprávěl babičkám a strejdům z Prahy jsem říkal, že máme šikmej výtah, že jako Karlův most dobrý, ale my máme šikmej výtah, že to oni nemaj. Takže to byla takový moje hrdost.

Když potom jsme dospívali na střední, tak jsme chodili taky takhle s partou, ale to už jsme tam chodili tak různě, když jsme si vzali pívko nebo flašku, tak jsme chodili pít na ty terasy a koukali jsme z těch teras dolů na Vary. Pak když jsem třebaš šel na rande, tak jsem měl různý místa, kam jsem bral holky a právě ty terasy byly asi moje druhý nejčastější místo, protože to se vždycky každý holce, která nebyla z Varů líbilo, protože viděly na Vary a bazén no a pak jsme třeba dělali to, že jsme tam přelejzali v noci plot tam k tomu bazénu, odkud nás potom vyháněli různě security. Potom jsme se pokoušeli dostávat dovnitř do Thermalu vždycky v noci. Nějak jsme intu-

itivně kolem toho prostě lezli a něco jsme pořád vymyšleli, takže to byla taky taková pasáž.

Když jsem byl potom zase o něco starší, tak jsem tam začal chodit na filmy, na filmovej festival. Nikdy nezapomenu, že tam dva metry ode mě seděl John Malkovich. Když přišel do toho sálu, tak prostě všichni ztichli. Protože Malkovich má kolem sebe auru takovýho boha, vypadá prostě hrozně dobře.

Když jsem potom začal učit na střední škole ve Varech, tak prvním rokem mě poprosili, jestli bych nemoderoval ples. Kdy se oni rozhodli, že nechtějí bejt v Puppě, ale že chtějí bejt v Thermale a já jsem to moderoval. To je můj jednej odmoderovanej maturitní ples a zrovna v Thermale, takže se to zase nějak propojilo.

Další taká vzpomínka je na spolužáka na střední, se kterým jsme tam chodívali takhle jako i s tou partou. Ten se inspiroval grafikou Thermalu, protože písmo a orientační systém dělal Jiří Rathouský. To je úplně unikátní práce, protože pro to vznikl vlastní font, který se jmenuje Barel a to bylo jedno z jeho prvních písem, který bylo na dotažený na vysoký úrovni, kdy on se tím fontem inspiroval a udělal font, který se jmenuje Pramen a prostě odkazuje k tomu místu, na Karlovy Vary. On ale původně vycházel z toho barelovitýho tvaru, z toho, co vlastně udělal Rathouský pro Thermal. Ony tam ještě nějaký zbytky toho orientačního systému, ty grafiky jsou, v těch interiérech a vypadají opravdu skvěle. Navíc jsem s Vojtou před nedávnem mluvil a on říkal, že teď ten Barel

digitalizuje a snaží se ho nějak zachránit. Takže i v tomhle Thermal pořád žije a slouží jako inspirace a to je prostě skvělá práce, takže se kolem toho Thermalu tak nějak pořád nezávisle motáme.

Další, co si pamatuju, je že když jsem byl úplně podělanej strachy ve druhým kole na UMPRUM u Vaňka, ke kterému jsem se pokoušel dostat, tak sem měl pohovor a jeho zajímalo, že jsem z Varů, tak se mě ptal, co vlastně v těch Varech dělám. Tak jsem mu vyprávěl o tenise a tak. Pak se tak jako zamyslel a zeptal se mě: „A co Thermal, co si o něm myslíš?“ a já jsem zrovna asi 14 dní předtím měl hádku s mým tátou, jehož názorům poměrně věřím, ale tady jsem si zrovna stál za svým. Protože mně se Thermal hodně líbí svou architekturou, ale hodně lidí ve Varech, i třeba ti, kterým docela dost věřím, tak zastávají názor, že Thermal je ne zrovna dobře zapadající do karlovarský architektury, ale já si naopak myslím, že tam zapadá dobře. Ale myslím si, že je to taky tím, že já neznám ty souvislosti kolem tý soutěže, toho architekta, kterej vyhrál a nevím, co tam mohlo stát jinýho a lidi, pamětníci, kteří si to pamatujou, tak to v nic nějak zůstává a asi se jim to nějak nelíbilo, ale tohle to mě naštěstí minulo, takže já to můžu brát takový, jaký to je a líbí se mi to a právě na tý UMPRUM, kdy ten Vaněk na to měl taky nějaký svůj názor, tak se mě zeptal na můj názor na Thermal a já takovej poměrně nadopovanej z tý hádky, no spíš výměny argumentů, tak jsem mu tam odvyprávěl, že si myslím, že Thermal je opravdu nádhernej, že je podle mě dobře zasazený do toho kopce

a celkově si myslím, že je to jeden z varskejch motivů, který, když se řeknou Karlovy Vary, tak mi v hlavě naskočí takový ty virtuální pohlednice a tam vždycky bude Thermal. Myslím si, že je prostě dobřej, že vypadá skvěle. No a tak jsem to tam panu Vaňkovi srdečně odvyprávěl a myslím, že jsem úplně nezaujal, protože jsem se na UMPRUM nakonec nedostal, ale myslím, že ten Thermal mi to neposral, spíš jsem si to podělal sám.

Je zajímavý, že to taková věc, o který se mají potřebu lidi bavit. A už jenom to, že se mají potřebu o tom bavit, už jenom to, že se mě v Praze, na přijímačkách zeptá profesor, který se dozví, že jsem z Varů a zeptá se mě, co si myslím o Thermalu, tak to znamená, že je to nějaký diskutabilní. Podle mě každá kvalitní věc, ať už v designu nebo v umění nebo ve sportu nebo v architektuře, tak každá kvalitní věc, pokud je dobrá, tak si musí najít svý fanoušky a svý odpůrce. Pokud je to takový, že se to líbí všem, tak si myslím, že to není asi úplně dobrý. Prostě obecné věci, podle mě, nejsou dobrý, nejsou dlouhodobě zajímavý. Zaniknou v nějaký šedi. A tohle to mi dokazuje, že se o tom lidi bavěj a to, že si to někdo vybere jako téma svý bakalářky, tak si myslím, že to dokazuje, že je to nějaký téma, takže v tom bude nějaká kvalita. Bude tam něco, co ty lidi buď štve nebo je to těší a to znamená, že to v sobě má nějaký nositelný prvky, nějaký věci, o kterých mají lidi tendenci se bavit. To podle mě dokazuje, že je to zajímavá věc.

Co si myslíš o potenciálu tý budovy?

Já v tom baráku vidím hlavně problém, jako celkově Karlovejch Varů. Já si myslím, že kdyby nebyl karlovarskej festival, tak ten barák není tak vidět, možná trochu víc chátrá, to nevím. On je to vlastně hotel a mě vlastně vždycky překvapovalo, že tam svítí strašně málo oken, že je tam hrozně málo těch návštěvníků. Zatímco Imperiál a Pupp byly vždycky plný a já chápu, že jsou dobrý, Imperiál je takovej docela šilenej, ten se mi tak zase moc nelíbí, jako z mýho subjektivního hlediska, ale jsou to prostě natřískaný hotely jiný. To, že to je hotel, tak to dokazuje, že ten potenciál tam ne úplně dobře funguje, protože si myslím, že by tam mělo být víc živo. Mělo by to nějakým způsobem víc žít a ono to nežije. Podle mě je to hodně prázdný. Když by tam nebyl ten karlovarskej filmovej festival, tak že by to bylo ještě víc mrtvý, možná by to bylo pro něj špatný, pro ten hotel, ale myslím si, že ten potenciál je tam nevyužitej. Mám dokonce pocit, že v tom skvělým bazénu teď lidi ani neplavou. Je tam nádhernej sál, je tam vlastně několik sálů a myslím si, že třeba maturitních plesů by tam mohlo být mnohem víc. Nevím, proč by všechny musely být v Puppě. I když chápu, že je to tam dobrý, ale nevyužitej potenciál to prostě má. Potenciál to má stoprocentně a to, že není vyžitej je prostě jen podle mě vidět na tom, že to trochu chřadne. I třeba na tý grafice, na tom orientačním systému, tam to prostě chřadne a oni se tam o to vůbec nestaraj, ale asi nemají důvod se o to starat a přitom to dělál sakra Rathouský, kterej je úplná špička. Opravdu

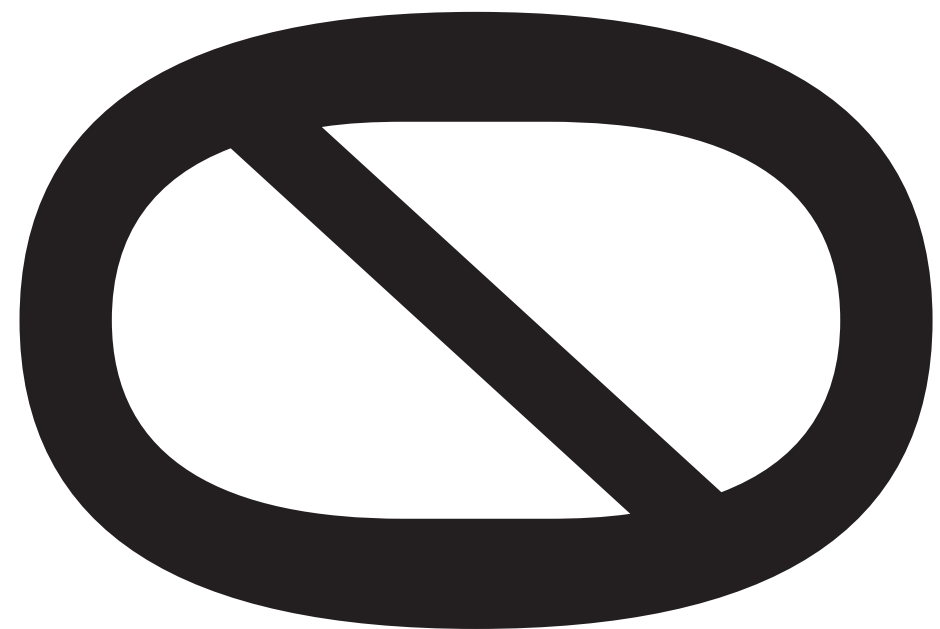
ta jeho práce na tomhle orientační systému je fantastická, krásná. O tohle to by se mělo nějakým způsobem pečovat. Neříkám, že je to umělecký dílo, pořád je to grafické design, ale to je dílo. Je to pěkný. Prostě to odkazuje na tu dobu, na tu architekturu. Je to unikátní vizuální styl, kterej zaniká. A je to strašná škoda. Protože je tam dobře, protože je nadčasovej. A kdyby se o ten vizuální styl starali, tak věřím, že funguje i do teďka, a že by i v dnešní době s nějakýma pravidlama, grafickéjma požadavkama a s požadavkama společnosti absolutně v pohodě obstál. Má to nadčasovej design, je to kvalitně provedený. Prostě to se pozná. Ty nej kvalitnější věci v grafice fungujou klidně 50, 60 nebo 100 let. Tak v tom ten nevyužitej potenciál určitě je, ale těch důvodů tam bude určitě víc. Protože je to hodně složitej region, není to tam lehký. Neraď bych nějak jako nadával třeba na město nebo něco, ale myslím, že hotel je státní, ale prostě ono to asi není lehký, se o takovýhle věci starat. Asi to je taky problém toho Thermalu, že prostě má nevyužitej potenciál jako celkově. Možná je špatně dispozičně ve městě, ale to nevím, nejsem na to odborník, takže bych nechtěl někoho soudit za to, že to dělá špatně, ale rozhodně to má nevyužitej potenciál.

„Nějak jsme intuitivně
kolem toho prostě
lezli a něco jsme
pořád vymejšleli,
takže to byla taky
taková pasáž.

Když jsem byl potom
zase o něco starší,
tak jsem tam začal
chodit na filmy,
na filmovej festival.

Nikdy nezapomenu,
že tam dva metry
ode mě seděl
John Malkovich. Když
přišel do toho sálu,
tak prostě všichni
ztichli. Protože
Malkovich má kolem
sebe auru takovýho
boha, vypadá prostě
hrozně dobře.“

JITKA KALABISOVÁ
STŘEDOŠKOLSKÁ UČITELKA



Já vím, že máte jednu osobní vzpomínku na Thermal. Mohla by jste se o ní podělit?

Pod tím bazénem byl zásobník vody, ne tak velké, jako ten bazén nad tím a ta voda se takhle čistila. Že se přečerpala do toho zásobníku přes nějaký síta a ohřála a potom se čerpala nahoru. A jednou byl hrozný mráz a kluci nás vzali k tomu dolů, jenže jsme nemohli k těm sítům, aby nás to nepřisálo, tak jsme tam byli na kraji. Byla to taková nehezka sklepní místnost, prostě tmavá místnost, ale byl tam opravdu bazén. A ještě když se to otevíralo v létě 76, ale leden–únor už to fungovalo. Bazén byl naplněnej, byli tam jenom světýlka z boku toho bazénu a krásně prosvěťlovaly tu vodu, takže když jsme se tam koukali, tak jsme byli mladý, takže jsme se koupali prostě, neměli jsme... no prostě jsme se tam koupali. Bylo to prostě úžasný. Jak to kouřilo, nikdo tam. Všechno čistounký, všechno. Takže tohle bylo v pohodě. No a potom se hold bazén zprovoznil a už jsme tam nemohli. Takže jsme se tam tenkrát takhle, z kamarádství dostali, že nás takhle protáhli. Jezdili jsme tam všelijakýma výtahama a právě že nás vzali i tadyhle k tomu. Jak říkám, koukali jsme přes takovou kovovou síť na vodovodní hladinu. Na dno jsme nedosáhli, takže nevím, jak hluboký to bylo. Kluci tam lezli, ti se tam koupali, ale nebylo to o tom, jít si tam zaplavat, ta voda tam relativně protékala a byla to jakoby čistící část. Protože já vím, že jsme tam nikdy nechodili v čepicích, což bylo zase něco jiného. Všude jinde jsme museli chodit v čepicích. Do Thermalu se v čepicích nechodilo. To ale bylo za socialismu normální,

že jsme všude museli chodit v čepicích, takže v Thermalu už asi na to byli vybavený. No a v současný době popadaly kachličky, je tam nějaký nápis. Lidi se k Thermalu stavěj velice záporně, nejradši by ho dali pryč. Myslím takovou tu normální veřejnost, tu klasickou. Jenomže veřejnost, který má k penězům a která by měla postavit věc nového, tak ta to nedovolí zbourat.

Je pravda, že já když jsem chodila do první třídy, tak já jsem chodila přímo tam, na to místo. Tam byla Základní škola Jana Ámose Komenského, vedle byla velká mototechna. No a potom už jsem do druhé třídě šlo do Rybář. Thermal se začal stavět asi o deset let později a když jsem maturovala, tak se pomalu dostavoval. Otevíral se tenkrát určitě během května, na osvobození a potom už jsme tam nemohli. Mohli jsme tam jako veřejnost, ale už jen, když tam měli kluci službu.

Jinak jsme tam chodili do kina, tam bylo vždycky vyprodáno. Bylo to úžasný. Člověk si sedl, bylo tam místo na nohy.

Taky jsem tam byla na hudební skupině Olympic, v těhotenství, kdy jsem první půlku programu provní-mala a druhou půlku jsem prospala. Osmdesátý rok, oni tenkrát udělali CD, teda tenkrát LP. Ta první část byla takový ta klasika a ta druhá část byla něco nového, jako marťani a mezihvězdný prostor. Prostě železo, Metallica a já jsem si spala. Měli jsme tam i předávání matu-ritního vysvědčení, v Malém sále Thermalu.

Co se Vám první vybaví?

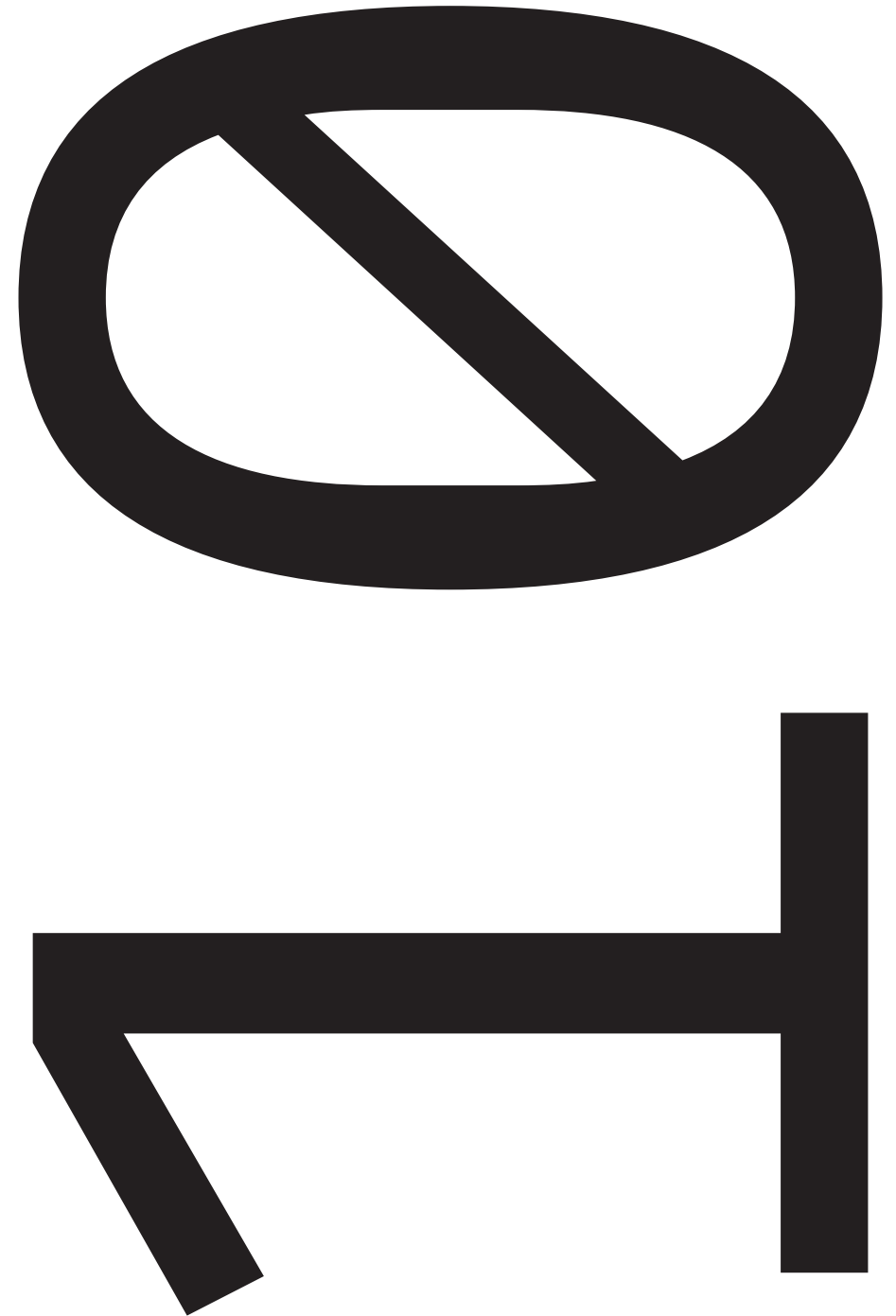
Mě se vybaví příjemno, protože já jsem tam chodila za těma kamarádama plavat a v době, když to nešlo. Pak vlastně filmovej festoval. My jsme tam chodili i na kafe, do nějaký červený kavárničky a viděli jsme do bazénu, takže to znamená, že to muselo být někde tam nahoře. Chodili jsme tam i na rande, na to kafe. To stálo pár korun, takže jsme si mohli dovolit kafe a ještě jsme se koukali, jak tam plavou a vzpomínali jsme, jak jsme tam plavali, když jsme tam chodili ještě sami. Potom se mi vybaví, že tam jsou krásný keramický plastiky od pana Květenského, takový ty čtyři tam a ty jsou tam myslím do dneška. Třeba nikdy jsem nejela tím výtahem, co by do toho bazénu. Vždycky říkali, že to tam je. Že je křivej, ale nikdy jsem s ním nejela. Vždycky jsme jezdili nějakým výtahem, ale ten byl normální.

Má ten dům ještě dnes nějaký potenciál?

Protože město nemá peníze, tak si myslím, že ten festival tam bude do nekonečna dokud ta budova doufám, že nepadne. Samozřejmě, že to má potenciál. Je tam obrovská sál, centrum, kde můžou bejt nějaký ty malý schůzky těch filmařů, ubytování eventuelně. Jinak je to strašná budova, podle mě, která se tam prostě vůbec nehodí. Do historického města, kde je v uvozovkách taková ta cukrovářská architektura, ty bonbónky, jeden vedle druhého a najednou oni tam postaví žebřík. Takový jako zrovna ne moc patřící. Moje babička bydlela naproti v Siriusu, na začátku, z druhé strany od kolonády. Babička ten Thermal měla moc ráda, protože když zapadalo sluníčko, tak se

odráželo od těch oken a svítilo jí do oken. Ona měla okna na sever a jindy sluníčko neviděla, než když se odráželo od toho Thermalu. Už nevím, jestli to bylo ráno nebo večer, ale ona podle toho poznala, kolik je hodin.

PROF. PHDR. ROSTISLAV ŠVÁCHA, CSC.
HISTORIK A TEORETIK UMĚNÍ A ARCHITEKTURY



Co se Vám vybaví, když se řekne**Thermal?**

Když se řekne Thermal, vybaví se mi asi velká věžová stavba v údolí centra Karlových Varů. Pak se mi vybaví krásné interiéry od Machoninových, na něž si dobře pamatuji. Vybavím si však také odpor místních proti Thermalu, i včetně jinak sympatických památek – dnes, v roce 2018, už ten odpor lze pokládat za intelektuální selhání místní intelektuální elity, měli by vědět, co ve městě mají.

Máte nějakou vlastní zkušenost**s hotelem?**

Osobní vzpomínku na Thermal mám zcela konkrétní, tři týdny v roce 2004 jsem v něm bydlel po operaci žlučníku a napsal v něm knihu Česká architektura a její přísnost.

Má podle Vás Thermal ještě dnes**co nabídnout?**

Vidím hlavně špatné používání interiérů Thermalu, spojené s jejich postupným poškozováním a ničením. Jeho potenciál je ovšem obrovský, mohli bychom ho prezentovat jako stylový hotel (a stylové interiéry) z 60. a 70. let 20. století

JUDR. JOSEF PAVEL
BÝVALÝ ŘEDITEL HOTELU THERMAL



Co se Vám první vybaví, když se řekne hotel Thermal?

No tak já, protože jsem reprezentant tý starší generace, tak samozřejmě si pamatuju tu ulici, která tam byla předtím. Protože já sem chodil do školy u Imperialu, tehdy se to jmenovalo ČSSP, dneska je to Libušina a my jsme chodívali do těch prvomájových průvodů, no a to jsme chodívali tou trasou dolů Divadelní ulicí a na Vřídelní a po Vřídelní ulici k hlavní poště a sem tam Staliňák, takže to pamatuju už od takovýho útlýho věku. Pamatuju si, že tam byla cukrárna. Pamatuju si, že tam byl Hotel Pošta, kde jsem kdysi s otcem byl na nějaký zmrzlině tam, v zahradní restauraci. Byla tam ta Mototechna a byla tam škola a tu školu jsme dokonce, některou učebnu z tý školy, jsme vystěhovali, jako právě ti žáci z té Libušiny ulice. Myslím, že to byla posluchárna fyziky. Stěhovali jsme jí do naší školy. Samozřejmě nějaký nákladní auto, protože jsme byli asi osmá třída. Bylo nám kolem těch třinácti čtrnácti let, takže jsme byli taková pracovní četa.

Takže já si pamatuju tu ulici ještě tak, jak byla původní. Samozřejmě nesla ráz těch karlovarskéj domů, z toho lázeňskýho údolí, takže to byly menší stavby.

Potom si pamatuju to dílo budo-
vatelský, ono to trvalo 10 let, když se to stavělo. Já jsem byl jeden z prvních zaměstnanců Thermalu. A sice v roce 1976, prvního února, sem přišel z Prahy, protože se mi narodil syn a dostal jsem tady byt po rodičích, takže i když se mi Praha v tý době moc líbila, byl sem tam asi tři roky, tak jsem se vracel zpátky. Protože sem byl

z oboru, celej život jsem z oboru hotelnictví a cestovního ruchu, tak jsem nastoupil, jako druhý zaměstnanec, na provozním úseku nově se připravujícího hotelu Thermal k otevření. Seděli jsme, ještě jakoby to ředitelství, který to připravovalo, jsme seděli v domě Alice. To byl takovej hotel, kterej byl nejbliž u té policie bývalý. Jako poslední v tý řadě nebo první. Když půjdem od policie, tak to byl první dům na pravé straně. Když půjdeme z druhý strany, tak to byl poslední dům v té ulici, který padl kvůli Thermalu. Tam my jsme ještě seděli, v tom 76 roce a připravovali jsme se k otevírání bazénu. Pamatuju si, že když se demoloval ten dům, jako poslední, tak my jsme se na to koukali tehdy od bazénu, z tý vyhlídkový kavárny. Sledovali jsme tu demolici, ten odstřel toho domu v té řadě, v té ulici. Takže já si na to vzpomínám velmi dobře. Thermal je pro mě záležitostí hodně osobní, protože sem tam pracoval 10 let. Přitom jsem vystudoval právnickou fakultu a odešel sem do Puppu, kde sem taky pracoval 10 let. Poté dál a dál.

Takže pro mě je Thermal hodně osobní záležitost, protože ať už to byly ty začátky, který pamatuju jako školák a nebo potom to otevření, protože my jsme otvírali v roce 76 bazén a tu kavárnu a v roce 77 se teprve otvírala ta hlavní budova. V podstatě si pamatuju na všechny ty provozní záležitosti. Já sem dokonce měl tehdy za úkol, z pozice toho provozního, připravit otevření bazénu a té vyhlídkový kavárny a toho všeho, co tam na tom kopci je. A vím, že moje první cesta vedla do Podolí, kde byl tehdy rok v provozu plavecký

bazén a tam jsem opisoval provozní řády, protože sem koupalištěm nerozuměl, tak sem se to musel naučit a jezdit sem tam prostě na rady a informace. Připravovali jsme prostě otevření toho provozu a ten se potom otvíral, mám tušení v dubnu. My začínali v únoru a po dvou měsících se otvíral ten komplex nahoře a teprve za rok se potom otvírala hlavní budova. To je pro mě Thermal.

Potom ta druhá otázka míří na nějakou vzpomínku. Předpokládám, že jich budete mít spoustu, tak jestli by jste se o třeba dva tři výrazné momenty podělil.

Jeden je takovej docela zajímavěj. Možná by si na to někdo vzpomenu. Já nevím jakej to byl rok. Samozřejmě pamatuju si, že jsem byl v práci. Bylo to večer kolem osmý nebo devátý hodiny. Najednou se začal Thermal chvět. Začala docela panika, protože se nevědělo co se děje a prostě citelně ten dům prostě vibroval. Tak já sem jel z kanceláře výtahem na recepci, do tý haly. Tam už se sbíhali hosti, který taky cítili, že je něco v nepořádku. My jsme nevěděli, co bude. Jestli budeme vyklízet hotel nebo co to. A přišlo se na to, že na Velkém sále byla tenkrát skupina, a já nevím, jaká to byla skupina, to si nepamatuju. Ten sál byl narvaněj těma lidma a oni jak začali dupat do rytmu, to je takovýto pověstný, jak když jsou vojáci po mostě, a protože ten hotel a ten sál jsou propojený ocelovýma konstrukcema, tak se to začalo, to dupání, přenášet na tu hlavní budovu. Ta začala kmitat. To je jedna taková příhoda. Taková kuriózní na tehdejší dobu.

Samozřejmě víme, proč byl Thermal postaveněj, což je teda kvůli festivalu. Reprezentuje to tedy tu architekturu socialistického brutalismu, že jo. Protože opravdu a teď nechci, aby to vyznělo pejorativně, je to spíš jenom můj hodnotící pohled, prostě je to skutečně obraz totality. Protože on by skutečně jinak nemohl vzniknout, kdyby nebyla totalita. Protože jediná totalita, která řekla: „Tato ulice se zbourá.“, který nerespektovala žádný vlastnický vztahy, který tam ani nebyly, to bylo všechno státní. Kdyby to bylo dneska a ty domy by byly privátní a oni by se museli bavit s každým tím majitelem, za jakých podmínek jim prodá nemovitost ze zbourání, tak by ta stavba nikdy nevznikla. Protože by asi těžko bylo ve veřejným zájmu někomu sebrat barák. Prostě zbourat kus města, ve veřejným zájmu, tak to by určitě neprošlo. Myslím si, že ten Thermal, ať už je jakkoliv vnímaněj, tak skutečně je to symbol tý totality, proto je možná tak blbě vnímaněj. Protože ty lidi, ta starší generace jako jsem já, tak my víme, jak to bylo před tím, jak to město vypadalo a tenhle tem zásah je opravdu velmi necitelněj, protože kdyby dneska přišel někdo s tím, že chce postavit něco takovýho, tak si myslím, že vhodná lokace je vzadu, u letního kina, na tý louce po levý straně. Cože je na hlavní silnici, tak jako stojí Richmond, támhle na konci. Když chtěl někdo něco takovýho postavit, tak musel někam, kde bylo místo. Kdyby to bylo v normální době, tak by Thermal asi, podle mého odhadu, mohl stát tam a nikomu by nevadil. Byl by tam pod lesem, schovanej. Prostě by nerušil žádnou architekturu a kolorit. Já vnímám Thermal

z tohoto pohledu, jako totalitní stavbu, kdy si ta totalitní moc dovolila cokoliv. Proto si myslím, že má Thermal takovouhle nálepku, takového vetřelce nevítaného. I když ta jeho užitelská hodnota je ohromná. To je skutečně potenciál. Ta stavba zjevně byla nadčasová. Byl to první hotel takového toho kongresového typu, i když tenkrát se o kongresech nemluvalo, mluvalo se o festivalu. V podstatě má parametry standardního kongresového hotelu dnešní doby. Což znamená, že má dostatek parkovacích ploch, má dostatek pokojů, tedy ubytovací kapacitu přes 400 lůžek. Ten Velký sál má míst 1 300, plus Malej sál 250, potom ty předváděčky, Kongresovej sál 250. Prostě ta kapacita je veliká a byla to stavba velmi nadčasová. To v každém případě.

Člověk tam samozřejmě viděl spoustu hvězd, který tam přijížděly na ten festival. Kdybych měl srovnat ten festival, protože ho znám od těch začátků, což byl rok 78, tak Thermal byl obří na ten festival. Tenkrát. Ten festival byl tenkrát velmi komorní. Promítalo se v Puppě, ve Velkém sále, kde je možných zhruba 400 židlí. No a potom v ještě nějakých dalších lázeňských hotelech. Myslím že na Imperiálu, na Richmondu, kde byly ty jakoby kinosály, takže to bylo komorní. No a najednou tady takovýhle budova, obrovská. Ty první ročníky tam byl takovej malinký, moc neviditelný. Pak začal bobtnat. Začal využívat všechny ty prostorové možnosti, který se nabízely a v podstatě v dnešní době je Thermal zase malej. Protože za těch řekněme posledních 10–15 let, co to pamatuju, tak je nedostatek

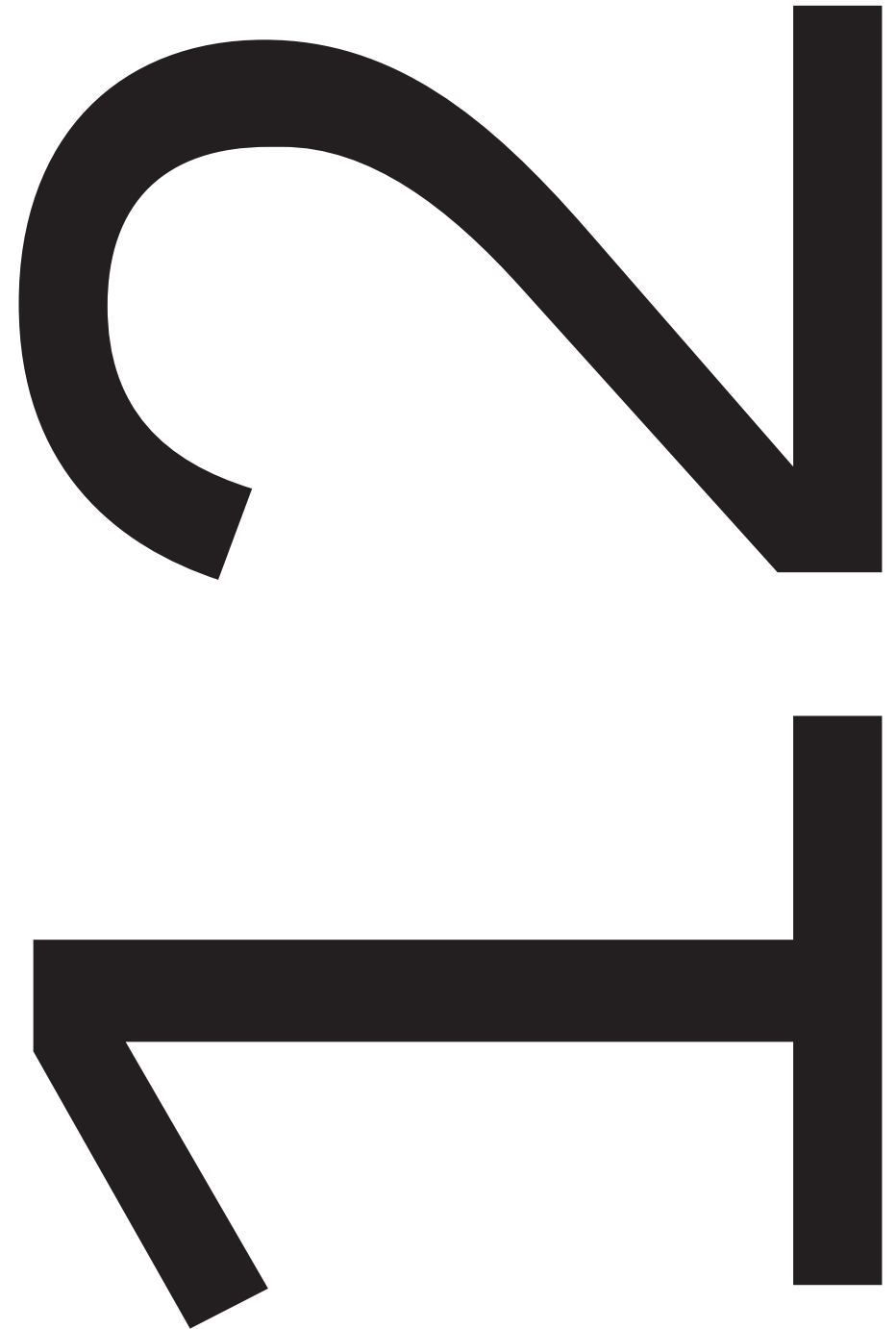
promítacích sálů. Stavěl se mobilní, nafukovací sál na parkovišti atd. Pamatuju si, že když jsem já byl na městě, tak jsme dělali rekonstrukci divadla, to se psal rok 99, cože je skoro 20 let a tam jsme se domluvili s Bartákem, že tam taky uděláme kinosál, takže jsme už koncipovali to divadlo tak, že má promítací kabinu, na úkor několika míst na balkoně a zkrátka se tam pravidelně ty projekce dělají. To byla v podstatě součást, jak nabídnout větší kapacitu.

Když jsem byl primátor, což mohl být rok 98, 99, tak přijel prezident Havel do Varů na návštěvu a volali mi, že by se mnou chtěl posnídat v Puppě, na apartmánu. Tak jsem se tam vypravil za ním. Seděli jsme tam, na tom apartmá a mluvili jsme o všech možných věcech, což není důležitý, ale jedna věc z toho se vztahuje k Thermalu. On mi tak říká: „Heleďte pane primátore, co ten Thermal, tady takhle. Taková hrozná stavba, tady v tom údolí. S tím by se mělo něco dělat.“ A já mu říkám: „No a co myslíte, pane prezidentě, že by se s tím dalo dělat? To je architektura socialistického brutalismu a co se s tím dá dneska reálně dělat?“ a on říká: „Já bych pozval vídeňského Hunderwassera, aby to udělal trošičku veselý.“ A protože já Hunderwasserovy pověstné stavby z Vídně znám, tak to bylo takový zpestření. Takový jeho nápad, protože samozřejmě si uvědomoval, že ten objekt nepasuje do toho prostředí a že je ještě takovej tmavě hnědej, že nepůsobí moc vesele, ale spíš ponuře.

S paní Machoninovou jsem samozřejmě taky několikrát jednal. Několikrát jsme se potkali a bavili jsme se

o těch úpravách, který jsme tam udělali, v suterénu. Jako je ten bazén, to wellness, který jsem tam dělali, takže tam s tím ona neměla nějaký problém, protože to se nedotýkalo té architektury.

KATEŘINA CHYŠKOVÁ
KOORDINÁTORKA PRODUKCE MFF KV



Co se Vám první vytane na mysl, když se řekne Thermal?

Festival, Vary, práce, láska
(k budově, lidem, i zdejší
atmosféře).

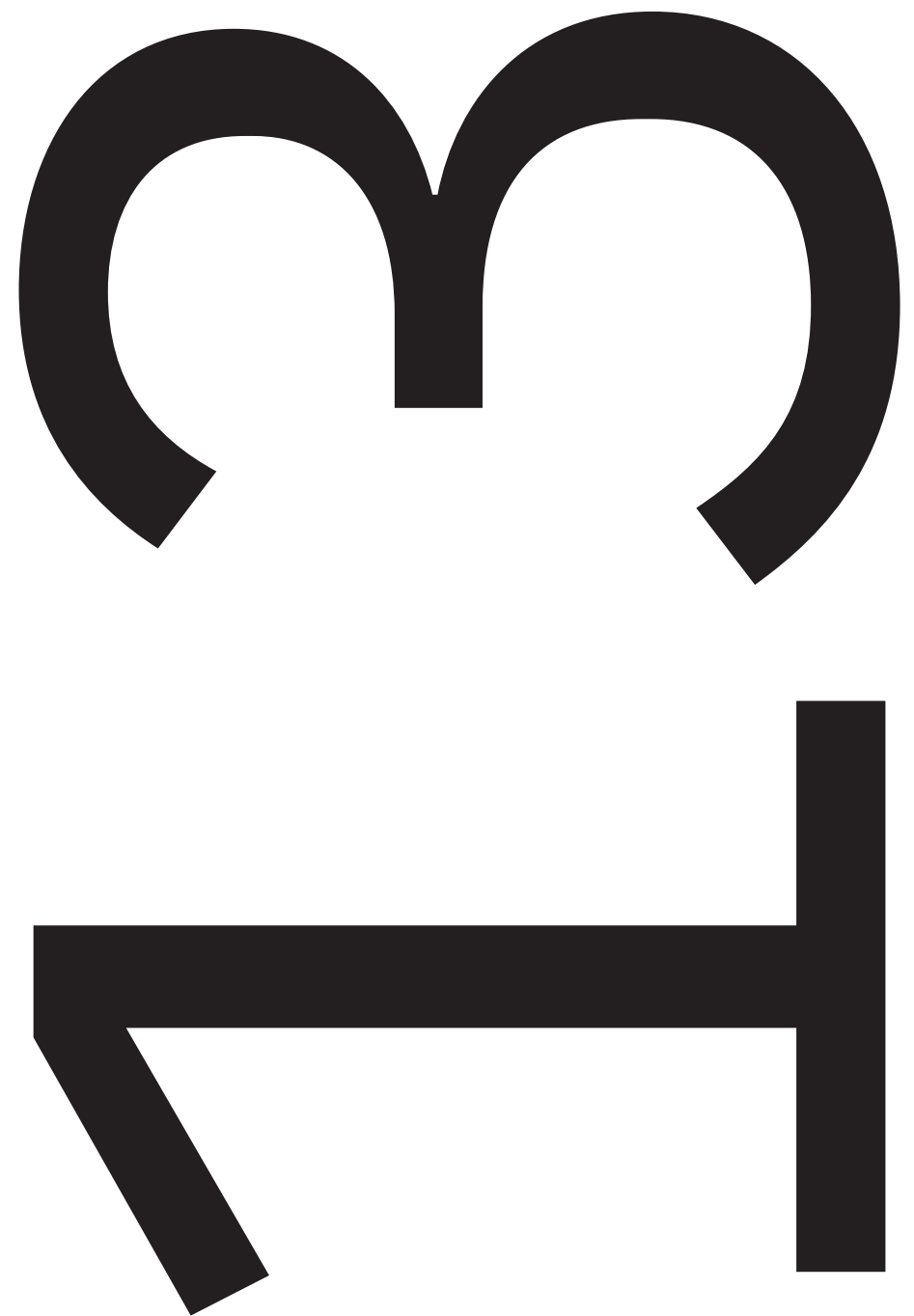
Jistě máte hodně příběhů. Podělila by jste se o nějaký?

Tolik, že nevím, kterým začít.
Pocházím z Karlových Varů, od ma-
lička jsme do Thermalu chodili
do bazénu. Je a vždy to pro mě bylo
místo s nejkrásnějším výhledem na
město. Když jsem odešla na vysokou
do Prahy a bazén mezitím zavřeli,
Thermal mi ze života na chvíli
zmizel. Zase se do něj ale vrátil,
když jsem před lety začala pracovat
pro MFF KV. Zažila jsem zde spoustu
srandy, lásky, lidí, krásné práce
a pochopila spoustu hodnot. Víím,
že Thermal bude už pro vždy sou-
částí mého života.

Vidíte v té budově nějaký, řekněme i nenaplněný potenciál?

Určitě ano. Thermal má unikátní
architektonické řešení a místními
je často „milován nebo nenáviděn“
– rozhodně je budova dominantní
a nedílnou součástí Karlových Varů.
Zároveň je to jediný a jedinečný
prostor, který umožňuje organizaci
MFF KV. Nemyslím, že by byl poten-
ciál budovy využit špatně, rozhodně
by ale měly být kontinuálně činěny
kroky k tomu, aby byla budova
zachována a všechny její prostory
byly ve stavu umožňujícím jejich
provoz (včetně bazénu, kavárny
nad bazénem).

ING. ARCH. LUKÁŠ MRÁZIK
ARCHITEKT



Co se ti první vybaví, když se řekne hotel Thermal?

Ta stavba jako taková a potom teda festival. A pro mě osobně je to asi nevýraznější dům ve Varech, takže když se mě někdo zeptá, jakej dům se mi vybaví ve Varech, tak je to. Je to daný tím, jak je velikej, jak vypadá a taky tím, kde sedí a je to daný i tou funkcí. Z mého pohledu asi i nejdůležitější funkční toho města. Potom si taky hodně vybaví to logo, mám to s tím hodně spjatý. Nedávno jsem tam procházel a viděl jsem tam ty původní betonový koše a tam prostě výlisek toho loga. Prostě skvělý.

Máš nějakou vzpomínku?

Asi nic zásadního. Dělalí jsme tam takovýty ty věci, jako nechci říkat první joint, ale něco na ten způsob. Nebo jsme tam prostě chodili na ty terasy u bazénu, na tu vyhlídku a tak jsem tam bral holky na rande, když nemáš na to, vzít jí do hospody. Určitě jsem tam strávil dost času. Bylo vždycky skvělý vidět, že se tam něco děje. Když ten bazén byl plnej a ty lidi tam plavali a pamatuju si, že jsme tam seděli a koukali na ty holky a něco jsme tam po nic jako házeli. Paradoxně když jsem byl mladší a v tom městě jsem žil, tak jsem ten Thermal vnímal spíš jako ten bazén, než ten hotel. Až postupem času, až když jsem začal vnímal festival, tak až v té době jsem si uvědomil, že jsou opravdu dohromady. Takže to mi došlo až pozdějc. Takže prostě v tom dětském věku byl pro mě Thermal prostě bazén.

Potom mám spoustu skvělejších vzpomínek s Thermálu spojený skrz festival. Kdy je to takový místo setkávání a ne jenom ten hotel,

ten červenej koberec, ale že jsou tam ti známi a že když někoho potkám, tak je to tam. Je to pro mě takovej meeting point. Žel bohu vlastně dneska to tam funguje jenom ten tejden nebo těch deset dní v roce. Já si třeba pamatuju, že se tam dřív odehrával i takovej ten Pressfilm festival, kterej už dneska není, ale byl to mezinárodní filmovej festival mladejch filmů a to bylo ještě mnohem lepší, co se týče toho okolí a ty atmosféry kolem toho festivalu.

Bylo to i s tím Thermalem, že tam byl bar, kterej byl vevnitř a tam jsem třeba uvědomil, jak ten dům je skvělejší. Jak dokáže poskytnout tudle tu možnost setkávání se a k tomu všemu ještě zázemí, ale není to ta masovka. My jsme si vždycky říkali: „Proč to takhle nemůže být celej rok? Vždyť tady není o tom víc lidí, než normálně přes rok.“ Stačil by tam jeden bar, kdyby tam byl přes rok. Tak tam je úplně nejkrásnější místo, skvělejší interiér. To mě vlastně bylo vždycky líto, že se to používá jenom tejden v roce.

Pak s tím mám spojený nějaký školní promítání filmů ve Velkém sále. Chodil jsem totiž na gympl, kam chodilo 800 lidí a nikam jina se nevešli.

Z uplynulých pěti let v tím mám spojený taky negativní věci, kdy se tam teď jdeme projít a prodává se tam nějaká úplně nejhorší móda, ani nevím, jestli se to dá považovat za módu. Tak to je prostě v šíleném stavu. Ty věci, který se tam odehrávají jsou prostě hrozný, třeba i to, co se odehrává venku. Za mého mládí nebo dětství,

tam vždycky fungovala alespoň ta fontána, která to tam nějakým způsobem uklidňovala a vytvářela tam nějakou příjemnou atmosféru na to prostoru před Thermalem. I když tam třeba byly nějaký stánky, tak to tam ta fontána nějak uklidnila a teď už tam ta fontána ani není. Je vypuštěná a těch stánků je tam až moc a úplně to jde do háje.

Poslední otázka bude na potenciál.

Je tam?

Tam je hrozně moc potenciálu. Třeba v tom bazénu, i když je vypuštěnej, tak by bylo skvělý tam uspořádat akci typu koncert nebo něco. To místo má takový grády, že cokoli tam bude, tak bude skvělý. Když jsou nějaký spekulace, tak já věřím tomu, že v těch Varech jsou schopní lidé, kteří jsou schopní i ten potenciál toho domu využít. Ten dům je tak velkej a plní tu festivalovou funkci, která je prostě abnormální oproti tomu standardu, tak je to v podstatě nemožný, protože prostě ty místa, který tam jsou se dají těžko nějak otevřít, aby byly atraktivní, aby vypadaly lidsky. Dovedu si představit, že tam bude bar, kavárna možná restaurace u toho bazénu, ale víc asi ne. A to nestačí. Z pohledu architektonického ten barák je v podstatě blbě, je prostě předimenzovanej. Měl by se asi někdo zamyslet nad tím, aby to ten provoz byl udržitelný v průběhu celého roku. Ruku v ruce s tím jde i to, jak to tam vypadá. Chce to tomu interiéru vrátit ten původní lesk, aby pokoje vypadaly tak, jak mají vypadat, ne tak jako vypadají dneska a když ten bazén bude fungovat, tak to určitě atraktivitu má a může to být atraktivní i pro zahraniční turisty, ale furt to neřeší vyžití těch sálů a toho

prostoru mezi nima, takže prostě co s tím. To vidím jako problém. Někáký můj profesní názor je, že ta nejcennější plocha v tom městě je ta volná, kde není nic, ale magistrát si to dneska úplně neuvědomuje, tuhle hodnotu. To je případ toho prostoru před Thermalem, kterej by měl velkou hodnotu, kdyby to tam bylo kultivovaný, čistý a zároveň prázdný. Proč by prostě nemohli bejt ty obchody vevnitř v tom hotelu, v nějakým kultivovaným prostředí. Kde v tom městě máme takhle velkej prostor, volnej, u řeky, pod lesem, v centru. V Čechách skoro nevím o nějakým jiným. Třeba v Praze máme tu piazzetu u Národního divadla, ale ta je třeba pětinová a tuhle tu hodnotu, toho volna, toho volného prostoru si podle mě nikdo neuvědomuje. To je pro mě ten nenaplněnej potenciál té věci. Myslím si, že mladí karlovaráci nebo obecně mladí lidé, ho mají rádi a ty ho budou mít rádi pořád. Jak budou stárnout, tak to bude trvat. Takže teď by bylo asi fajn to úplně neposlat do háje, nějak to rozumně opravit. Potom to tu zašlou slávu třeba znovu získá. V tomhle jsem optimista, ale mělo by se to provozovat nějak rozumně. Třeba příklad toho bazénu, ten je prostě unikátní v evropském měřítku. Ať už jak je usazený nebo jak je technicky udělaný. Tam je 4,5 metrová hloubka, to taky není úplně běžný. A oni prostě, v tom městě postaví nějaký krytej bazén, do toho se nechci pouštět. Přijde mi prostě líto, že se za každou cenu řeší prachy. Provoz drahej, tak to radši nebudeme provozovat. Město má dost peněz na to, aby mohlo některý věci provozovat zřátově a tohle je, podle mě, jedna z nich. Hotel možná vem čert,

ale ten bazén. Kdybys se mě zeptal, co se má zbourat, jestli hotel nebo bazén, tak bych samozřejmě řekl, že ani jedno, ale už by to bylo úplně v extrému, tak pro mě ten bazén má větší hodnotu, než ten hotel. Samozřejmě že je to komplex, je to jedna věc dohromady to si uvědomuju. O to víc mě mrzí, když vidím v jakým je ten bazén stavu. Jako poslední věc jenom řeknu, že ten úplně největší potenciál, kterej tam je, tak je podle mě, ten prostor nad tím bazénem. Taková ta restaurace, ta kavárna. Kdyby se toho někdo chopil, tak na restauraci, je to ve Varech nejlepší místo. Takže jestli tohle bude někdo číst a bude mít nějaký restaurátérský záměr, tak ať se toho chopí.

„Kdyby ses mě zeptal, co se má zbourat, jestli hotel nebo bazén, tak bych samozřejmě řekl, že ani jedno, ale už by to bylo úplně v extrému, tak pro mě ten bazén má větší hodnotu, než ten hotel.“

KAROLÍNA KANKRLÍKOVÁ
STUDENTKA PEDAGOGIKY



Co se ti první vybaví?

Tak jako první se mi v tuhle chvíli, v tomhle věku vybaví to, jak to vypadalo dřív. Že vlastně díky Thermalu padla celá stěna domů, celá jedna ulice. A tím, že já jsem vlastně nežila v ničem jiném, už znám jenom tuhle formu a chodila jsem tam do školy a potom do další školy, tak tam ten Thermal pro mě patří. Když bych si měla představil, že ho mají zbourat a postavit tam něco jiného, tak by asi nebyla úplně pro. I když to není moje srdcovka, jakože „Bože Thermal. Skvělý. Úžasný!“ ale stejně, kdyby měl jít pryč, tak už by to nebylo ono. A taky se mi vybaví ten bordel na těch kulatých sálech, když se koukáš ze shora, od nemocnice. To je strašný.

Máš na Thermal nějakou vzpomínku, zážitek?

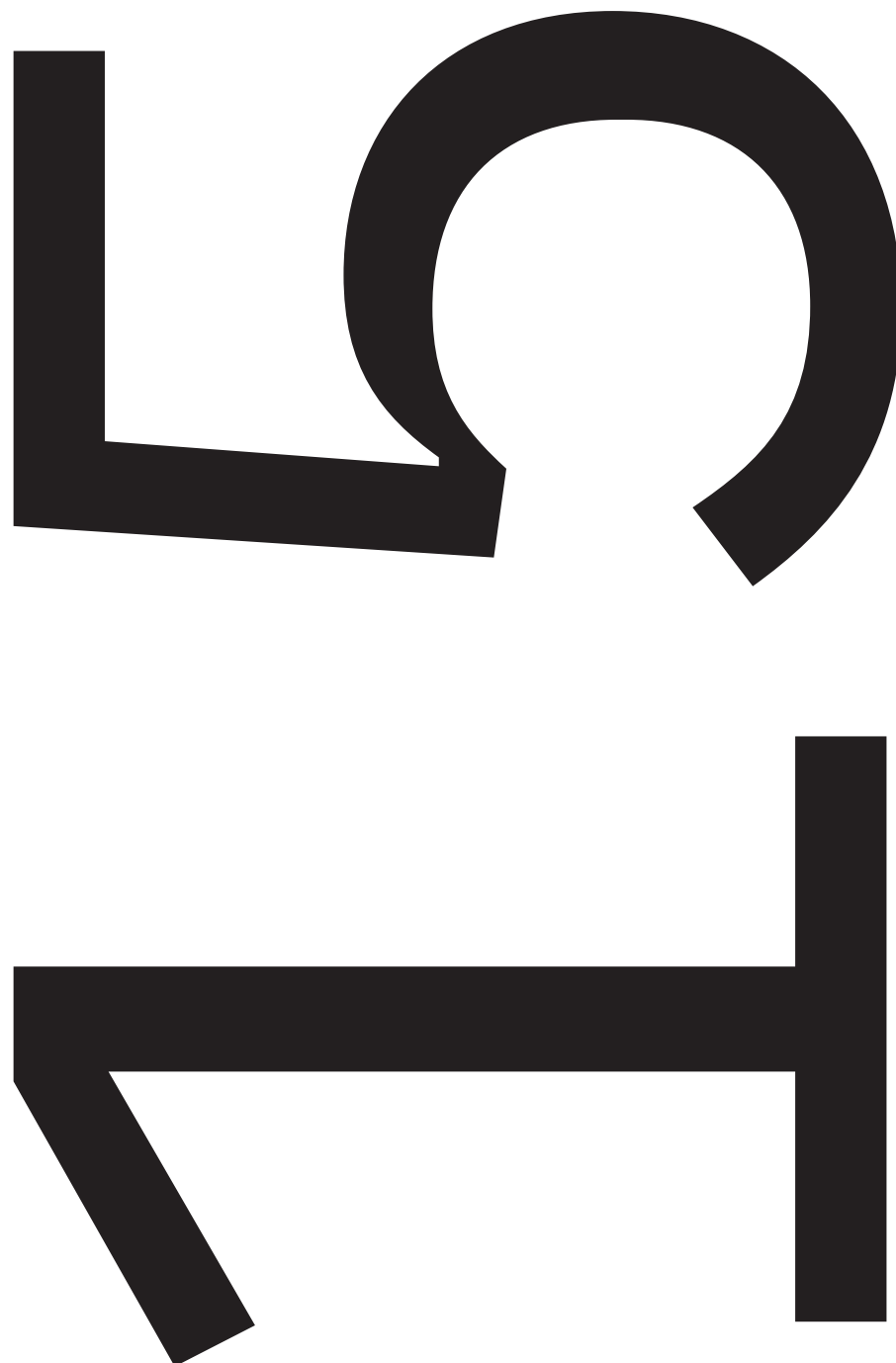
No, od malička, od nějakých tří let, jsme v Thermale vystupovali s tanečkama, v Malém sále a poslední vystoupení jsem tam měla před dvěma rokama. Nejdřív jsem tam vystupovala já a potom děti, který jsem tam učila. Takže to je taková příjemná záležitost. A potom, ještě než se udělal vstup do Velkého sálu i z boku, pro účinkující, zespoda, pod těma schodama, tak tam se chodilo chlastat. Několikrát jsem tam s někým byla, ale byla tam tma. Pak ty kaskády k řece, co tam jsou, tak to je taky takový pohodový. Celkově to místo je fajn. Další s Thermalem spojená vzpomínka je výhled na Vary. Tam se nic nedělo.

Vidíš v tom domě nějaký potenciál?

Já si nemyslím, že je potenciál toho domu dobře využít. Myslím si, že by se to mělo udělat nějakým způsobem, tak aby byl dostupnej třeba i pro Čechy. Jo, že myslím, že to by teda mělo platit na celý Vary, ale konkrétně hotel Thermal je zaměřenej hlavně na cizince. Mělo by se to rozšířit i na tu českou klientelu. Třeba i ten bazén, ten naprosto zlikvidovanej. Já sama jsem tam nikdy nebyla. Jako děti jsme tam nechodily, protože to bylo drahý a za druhý to bylo mimo autobus. Lázně V., ty byly hned po ruce. Ale když už jsme tam šli, tak to bylo hustý. Plavat venku, ve velkém bazénu. To je jedna věc. Kdyby se ten bazén měl znovu otevřít, tak by se měl asi přizpůsobit dobře. Mělo by se tam udělat třeba nějaký tobogán. Prostě něco většího, něco pro lidi. Ale ono se tam asi na to nekouká tak, že by se to mělo znovu otevřít. No a ta kavárna, to už jsem nezažila, tu původní. Když tam potom něco fungovalo, tak to byl akorát pokus o to, aby to vypadalo, jako ta původní. Bylo to myslím Art café a bylo to ve stylu těch šedesátých let a podle fotek to vypadalo jakože se snaží to vrátit do toho, co tam bylo. S tím úplně nesouhlasím. Když už teda chtějí, aby ty Vary šly někam dopředu, tak ať to udělají jako recesi, ale ne, že to bude záměrně stejný, jako před těma 30–40 lety. Možná by se to mělo využívat častěji, než jenom na ten festival, jako ve velkém. Kolik lidí má možnost udělat něco v Thermalu, pokud to není něco pro školy, ve stylu „Pojďte, ukážeme Vám video Planeta Země.“ Potom párkrát Dům dětí a mládeže, festival. Tři čtyři besedy a tím to skončí. Hlavně si

myslím, že spousta lidí ani neví, že jsou tam ještě i ty malé sály. Je tam tem Malej sál a naproti němu jsou ještě dva menší. A ty obchody by se měly zrušit. Ty hrozný hadry tam. Pro Rusáky a Araby.

BARBORA CERHOVÁ
TATÉRKA



„S hotelem Thermal
mám spojený MFF,
procházky (rozuměj
deka a pivo) v okolí.
A se starým nábytkem,
který byl na intru
na Lidické označen,
že pochází z hotelu.“

**Jaká je první věc, která se ti při
slově Thermal vybaví?**

S hotelem Thermal mám spojený MFF,
procházky (rozuměj deka a pivo)
v okolí. A se starým nábytkem,
který byl na intru na Lidické
označen, že pochází z hotelu.

Co vzpomínka na hotel, máš nějakou?

Strávila jsem tam jeden MFF a to
s člověkem, který píše tuto baka-
lářskou práci. Zrovna se mi vryl
do paměti moc „pěkný“ film s názvem
Něco se musí zlomit, ze kterého
se dodnes Ondřej se znechucením
oklepe.

**Myslíš, že na dnes ještě Thermal
co nabídnout?**

Může i nadále sloužit jako upomínka
„starých dobrých časů“. A být láka-
dlem pro turisty.

JAN SAMEC ST.
ŘEDITEL GU KV



Máte nějakou vzpomínku?

Tak vzpomínku mám, poněvadž jsem karlovarský rodák. S maminkou jsem se vlastně zhruba v době, kdy se ten Thermal začal připravovat, tak jsem se odstěhoval. Pochopitelně jsem tam jezdil za tátou a tak jsem si i jako dítě uvědomoval, že ta stavba trvá poměrně dlouho. Pač to tuším bylo 10 let. Pamatuju si dokonce, protože táta měl jednoho kamaráda, což byl německej výtvarník, kterej viděl, že se začíná stavba a pak měl přijet asi za 3 roky a tak tenkrát tátovi zatelefonoval, že by se chtěl ubytovat v tom novém hotelu a byl překvapen, jak to, že to ještě není hotový. Přitom to tenkrát bylo třeba ve třetinové nebo poloviční fázi. A já si pamatuju, jak se táta smál do toho telefonu. Takže to je taková moje vzpomínka z toho dětství, že ta doba té výstavby trvala, hlavně pro ty zahraniční turisty, hodně dlouho. Ale chápu, že ta změna, sice ne úplně režimu, ale prostě ten osmašedesátý, respektive ta uvolněná šedesátá léta dala vyniknout tomu konceptu, jako mezinárodnímu hotelu a pak ten problém když nastala doba tzv. Husákovy normalizace, že už zase ta tehdejší vláda, ten komunistický establishment, nestála o to, aby tady stál velký mezinárodní hotel, ale zkoušely to změnit na velikou zotavovnu ROH. Myslím si že je to, jako v Čechách s každým zásadním projektem, že ty změny jsou z určitýho extrému do jiného extrému jako ničemu nesvědčí.

Ale jestli chcete slyšet můj názor na tu stavbu, tak mám v podstatě k té budově takový ambivalentní vztah a to z mnoha hledisek. Jednak z pozice karlovaráka, kdy jsem

to už v mládí vnímal jako megalomanský bolševický projekt. Tehdy jsem to tak samozřejmě nenazýval, ale bylo mně zvláštní, že je to takové ohromné a do výšky atd., byť jsem se později dozvěděl, že to byla podmínka těch tehdejších radních, ale to nevím, jestli to byla pravda nebo ne. Měla to snad být nějaká jako tajná podmínka, že chtěli tu výškovou stavbu. A i když v té soutěži byly různé další varianty, tak oni chtěli takovýhle momunet, patrně. Usuzuji proto, aby po sobě něco zanechali. Takže to je spíše to negativní, že jsem to bral jako projev ideologie tehdy vládnoucí. Na druhé straně jsem si až později uvědomil řadu zajímavých a velmi progresivních momentů, jako je to využití toku říčky Teplé, ale vlastně i ten nešťastný bazén, nešťastný dnes, který je tam ponechaný svému osudu. Zatím se to, pokud vím, neřeší, snad koncem roku, možná. Mě to tedy připadá jako plané sliby, ale je to opravdu velká škoda. Myslím jenom, ne protože při nejmenším tahle stavba je mimo diskuzi. Obzvlášť když je v noci nasvícená a když padal sníh atd., tak působila sugestivně jako od Franka Lloyda Wrighta. Jak tam konvenuje s tím terénem a má tam krásné postavení, tedy krásnou polohu a i z hlediska toho užití, kdy ten bazén v tomto místě je pořád potřeba, jak pro ty lázeňské hosty, kteří sice v některých dalších objektech, jako je Imperiál a podobně, mají k dispozici vnitřní bazén, ale pořád to není ono.

Pochopitelně i pro jednodenní návštěvníky nebo pro obyvatele Karlových Varů, ti co bydlí uprostřed města a zrovna nemůžou odjet autem na druhou stranu města,

kde si myslím, že ten druhý bazén, který se zrovna teď používá, že by byl nějak exkluzivní. Řada karlovaráků, pokud vím, tak tam spíš nejedí. Kromě toho když jsem měl malé děti a bylo to tehdy volně přístupné, ne jako je to teď, tak se dal využít ten šikmý výtah k tomu bazénu a my jsme s ním s oblibou jezdili, teda ony byly nadšený. To byla totiž svým způsobem rarita, že jsme nastoupili a jeli jsme šikmo svahe. Nevím v jaké době, ale potom už to přístupné nebylo. Vůbec ani nevím, jestli je to funkční dneska. Dokonce jsme to někdy dělali i tak, že jsme nešli do bazénu, tak jsme jeli výtahem, abychom si ho mohli užít. Otázka, jakým způsobem dál si uvědomuju, že pro řadu nepoučených návštěvníků, kteří o tom nic nevědí, ale třeba i kurátorka odněkud z Německa, která tady u nás ve vile bydlela, tak šla procházkou a potom, když se vrátila, tak říkala: „Co to tam stojí za rezavé monstrum?“ Myslela si, že ta budova nemůže být vůbec funkční a podle toho, podle barvy těch kovových částí, o kterých si myslela, že jsou zrezlé. Víte co, ono samozřejmě doba, kdy to vzniklo, tak ta fasáda, ty kamínky a ty jednotlivé detaily, tak ty zářily, ale dneska, když je to celé takové zašlé a teď ještě k tomu taková ta hnědá barva. Prostě barva, která může evokovat nějakou tu barvu rezí, tak si myslím, že to tomu taky nepomáha. Já mám tedy obecně dojem, že komlikace je koneckonců i v tom, že památková péče, teď nemyslím jenom ve Varech, ale obecně, i když ve Varech obzvlášť, není fundovaná a je v podstatě buď ortodoxně zabetonovaná, zakopaná v zákopech toho, že nic se nesmí změnit, že všechno

musí zůstat tak, jak je nebo tak, jak to vzniklo, nebo je zvalcovaná investory a politiky, jak bych to nazval obecně silnějším hráčem a vznikají tyhle hrůzy. V obou případech těhle dvou extrémních poloh si myslím, že to není dobře. Řekněme že poučená, schopná a citlivá osobnost v památkové péči, která by byla schopná komunikovat s architekty, mít nějakou představu o urbanismu a o řekněme současných hygienicko-provozních, bezpečnostních a dalších podmínkách, by si musela uvědomit, aby byla schopná akceptovat, že jsme v 21. století a nežádat po architektech, aby napodobovali předlohu 19. a 20. století. Samozřejmě chápu, že jeden z mála ředitelů, který se snažil řekněme dostat do aktuální podoby a aby odpovídal i funkci kina, pro návštěvníky, ale i klientům hotelu, tak, že měl velké problémy s památkáři a především s paní Machoninovou. Na jedné straně chápu autorku, na druhou stranu třeba křesla ve Velkém sále, nevím, jestli jste je znal, ty původní. Takhle, v době, kdy to vzniklo, tak to určitě bylo velmi moderní, progresivní atd., ale ta potřeba určitého komfortu v dnešním kině, zahraniční návštěvník a například dámy v těch večerních róbách, když si sedly, ještě před nějakými osmi devíti lety do těch křesel, jejichž opěradle končila někde nad půlkou zad, takže byla v podstatě nepohodlná. Potom taky ta látka, jím to tam trhalo ty večerní šaty atd., tak chápu, takže jako ředitel hotelu, tak organizátoři festivalu, že už pro ně bylo nemyslitelné, že se podařilo nakonec ta sedadla demontovat, a pokud já mám informace, tak jsou všechna ta sedadla uložena někde ve sklepech toho hotelu. Což byl snad

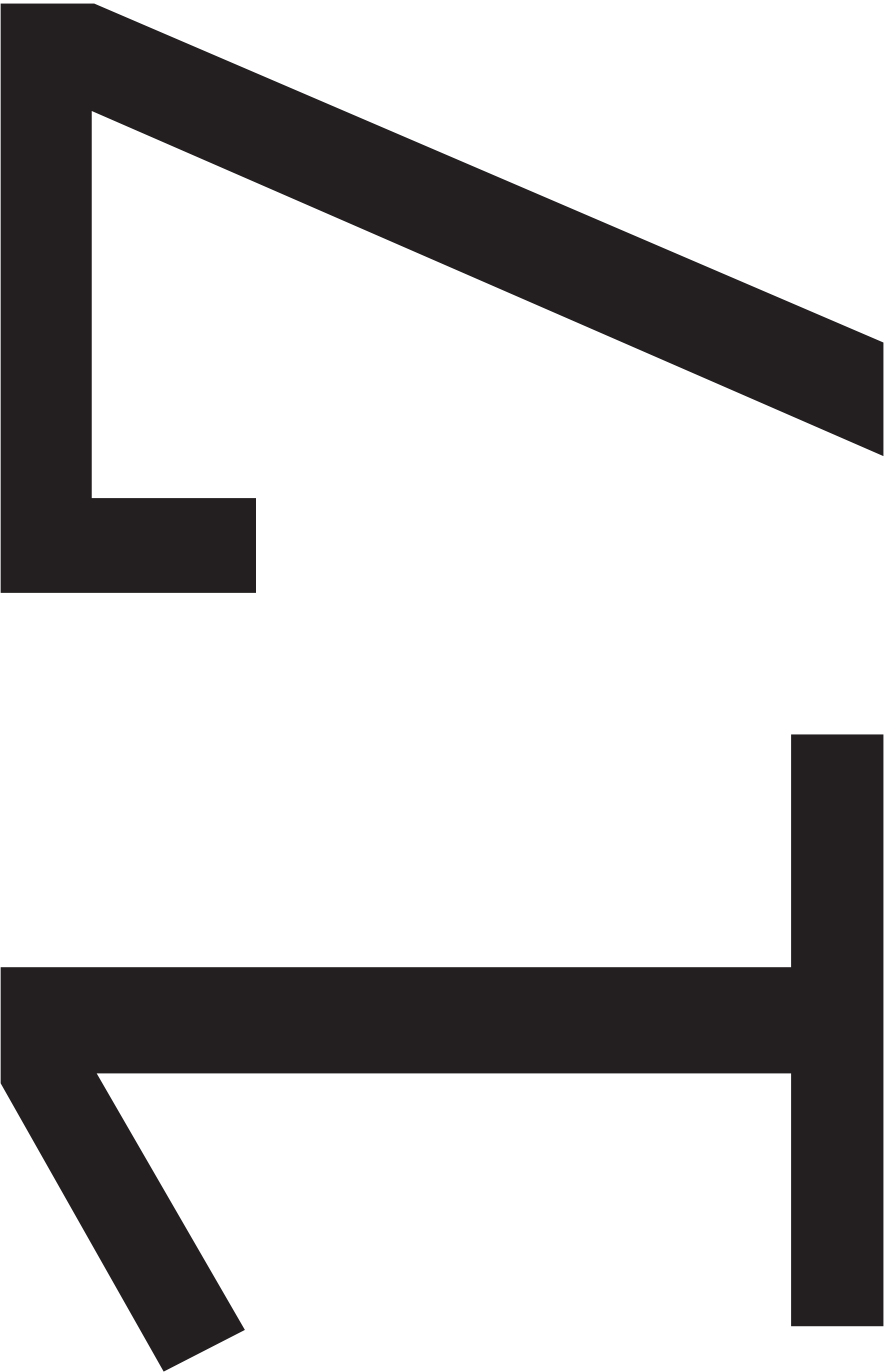
požadavek památkářů spolu s paní Machoninovou, ale to já pořádně nevím. Současná sedadla samozřejmě neodpovídají tomu původnímu konceptu, ale pochybuju, že ti návštěvníci, kteří si pamatují ta původní křesla, by se k nim chtěli vrátit. Já to uvádím jako příklad, je to otázka, když se tam udělali nějaké vnitřní úpravy, jak se tam udělal nějaký ten wellness nebo co se to tam udělalo, úpravy recepce, úpravy té restaurace, tak je otázkou, do jaké míry to konvenuje té původní podobě. Hovořím tak obecně, protože nemám žádnou tendenci ani vynášet a ochraňovat paní architektu Machoninovou, ale zase se mi vůbec nechce ztrácet snahu lidí, kteří tam působili před pár lety a kteří tam byli kolem pana Pavla, který byl, podle mě, velmi schopný manažer. Byl to, pokud já vím, v těch poválečných letech jediný ředitel, který to dostal z těch červených čísel.

Vidíte v tý budově, ale i v celém tom areálu nějaký potenciál?

Myslím si, že potenciál obecně je tam obrovský, ale musel by tam nastoupit tým nějakého schopného manažera, který by byl schopný se vypořádat s mnoha negativními fakty. To je teda především vlastnictví státu, kde se projevuje takový ten nepružný administrativní typ, který je vlastně velmi často alibistický, jakože nechci nic rozhodnout. Pak tam má velký problém s památkáři, především tedy karlovarskými. Ono je to tedy obecné, ale tady ve Varech je to obzvlášť unikum. Potom je tam určitý handicap, který je na jednu stranu výhodou, ale prostě v té rozeběhnuté, nejlepší sezóně, ten ředitel musí na nějakých 14 ten provoz přerušit,

ten hotel vyklidit, aby tam nebyl jediný host a teprve po festivalu může pokračovat. Jistě, hotel potřebuje festival, festival potřebuje hotel a tomu hotelu to dělá vlastně reklamu. Na druhou stranu si ne každý může a je ochoten naplánovat pobyt mimo průběh toho festivalu. Takový nevyužitý potenciál a co působí taky depresivně je ta velká plocha před tím hotelem, která je v zoufalém stavu, kdy to vůbec nepůsobí tak, že by se tam chtěl člověk procházet. Samozřejmě i tím, že ta skleněná plastika s tím bazénem, která je bezprostředně vedle toho vchodu, plastika od Libeňského-Brychtové, že ten bazén neprovozují a to ani při festivalu. To se zase vracím zase k tomu předchozímu vedení, to se alespoň snažilo, třeba tam, jak se přijíždí od té bývalé hasičské zbrojnice, tak tam udělat nějaké antré, aby ten příjezd nějak fungoval. Jako je nasvícení atd., ale i s tím měl tenkrát problém s paní Machoninovou. Takže i ta vnější podoba, v bezprostředním okolí toho hotelu začít prostě revitalizovat a zušlechťovat. Samozřejmě nejvýraznější z týchle tý plochy kolem je ta velkoryse koncipovaná promenáda. No ale jak říkám, když by byla alespoň ve slušném stavu a za druhé, tomu vymyslet jako i obsahovou náplň. Takže to je jeden potenciál a potom si myslím, že i přes zimu by tam měl fungovat nějaký podnik, kam by si přišli lidé sednout, jako je ten F bar nebo něco, protože jinak mám pocit, že tam jsou hlavně nějaké bazary, jako second hand a nebo nějaké zlevněné zboží. To tu budovu degraduje. Ta budova je víceméně ve středu města, ale vlastně působí velmi periferním dojmem.

AKAD. ARCH. ANTONÍN POLONY
ARCHITEKT



Co se vám první vybaví.

Mě se asi první, díky těm našim iniciativám, vybaví ten bazén a ten komplex nahoře. Protože to je něco, co by byla schopná vláda zrekonstruovat a mohl by z to ho být užasnej tahák.

Podělil by jste se o nějaký příběh spojený s Thermalem?

Ty moje vzpomínky budou víceméně takový kusý, jak jsem tady fungoval. Pamatuji si, že kdy se už Thermal stavěl, tak ve škole na UMPRUM, spolužáci přes prázdniny dělali model toho centra Karlových Varů, což byl obrovské model z překližky a tam jsem poprvé uviděl situovanéj ten Thermal, jako hmotu vůči těm stráním. Bylo zajímavý, že ten koncept byl tak velkorysej a víceméně i tak brutální, že tam, kde je dneska kouzelný městečko, na druhý straně, u letního kina, tak tam stát druhej Thermal. Takže vlastně celý to údolí voteviral Thermal nebo uzavíral, jak se to vezme a z druhý strany, kde taky mělo být velký parkoviště a velkéj hotel, tak vlastně tam bylo koncipovaná stejně velká hmota. Takže vlastně celý to údolí začínalo a končilo tadyhle těma velkýma vertikálníma objektama.

Pak se to nějak ztratilo, tadyhle ten koncept, protože bylo zřejmý, že je to extrémě drahý a jednak by to si to vyžádalo obrovský zásahy do toho stávajícího stavu Karlových Varů. Ten koncept byl takovej, že ten most, co stojí u Thermalu, tak to vlastně pokračovalo směrem, jak stojí vojenskéj ústav lázeňskéj, kterej tady je a ten byl rovněž demolovanéj a vedla tady vlastně cesta rovně až ke kolonádě a tady (u hotelu Thermal)

pokračoval nějakej park, ale celej ten lázeňskéj ústav byl určenej k demolici. Takže ona to byla velkorysá koncepce, velkéj zásah do toho intravelánu a asi ten rozsah a potom taky ty změny politický vedly asi k tomu, že z toho konceptu zůstal jenom Thermal, ale bylo to teda v rámci širšího urbanistickýho konceptu. A mě to tenkrát překvapilo, protože jsem tenkrát tady vlastně začínal ve Varech a tohle jsme viděl nezávisle na tom u těch svých spolužáků. Dost mě to překvapilo, protože jsem tady vidět ty reakce občanů, který byli zvyklý na jinou zástavbu, tady v těch místech a vzbudilo to velký emoce, takže případně další takovej Thermal na druhý straně, už by asi bylo přiliš. Takže u toho vlastně zůstalo. Potom už to ale nikdy nebylo prezentovaný, ten celkovej koncept úpravy. Pak paní Machoninová dělala ještě hotel ROH, tady na Třech křížích. Vlastně obnovovala lanovku, ten koridor nahoru a nahoře stál velikej hotel, kruhovej, v podstatě, ale už ne tak vysokej. Měl asi šest podlaží nebo kolik.

Co se já pamatuju, tak ten parter tady obrovsky žil. To co tam je dneska, to liduprázdno, tak to žilo úplně jinak. Taky potom ty úpravy okolo. Tady byla celkem pěkná japonská zahrada, s potůčkem, ty plastiky tam byly skutečně jako plastiky. Teď je to tam jako nějaký odpadní kameny. Rovněž tady potom bylo fantastický spojení nahoru s bazénem. Takže tady neustále byla velká frekvence lidí. Já se pamatuju, protože jsem byl tady zaměstnaněj v lázních, v „Balneoprojektu“, jak se to jmenovalo, tak já jsem z Drahovic

jezdil tady tím výtahem. Takže to byl takovej komunikační prvek. Pohodlněj pro občany, kterým jezdili z drahovickýho sídliště dolů do města. To všechno samozřejmě časem zmizelo, jak šly ty roky a vůbec se tady neinvestovalo do údržby. Tenhle ten tragickéj stav je tedy výsledkem naprosté zůle. Třeba jak ten bazén a celej ten komplex, tak ten už je vyloženě určenej k demolici. To už se dá těžko zachránit a politici na tom pracují leta, aby to tam bylo. Protože to je nesmírně lukrativní pozemek pro prodej a pro výstavbu čehokoliv. Třeba minulý generální ředitel tady Thermalu, což byl velikej politik taky, kterej byl předtím hejmanem a primátorem tady, tak ten skutečně měl vizi, že tam, kde je bazén, tam bude parking a tam kde je kavárna, tak tam se postaví sanatorium, že už na to má ruský klienty a tím to směrem ten politickéj tlak směřoval. Neudržovat nic atd. a teď se vymlouvaj, že je to v hrozným stavu, že je to neopravitelný. Tolik k tomu stavu, k tomu, že je tak zlej.

Já si pamatuju, že když byla soutěž, tak tady byla spousta návrhů, který navrhovaly třeba terasovitou zástavbu atd. V podstatě pokud na tom bylo něco špatně udělanýho, tak to bylo buď špatně postavené zadání tý soutěže a třeba i špatně fungující porota nebo dobře fungující porota. Takže tyhle věci na to měly obrovskéj vliv. To si nevymyslela paní Machoninová, že to takhle chtěla, ale ona k tomu potom byla i tlačena, aby to takhle velký bylo. Jako festivalovej palác. V té době, na kterou já se pamatuju, na ten svůj příchod do Varů, což je začátek 70. let, tak tady nebyla

tak velká averze občanů. Možná ta prvotní jo, ale potom už ne. Protože to fungovalo. Fungovalo kino celoročně. Konaly se tady různé pořady, bály v těch sálech. Čili bylo to občansky brány. Já jsem třeba od začátku komunikovat s panem Zítkem, takže já vím, že tam byly obrovský problémy třeba při zakládání bazénu. Je to tedy technicky i architektonicky jedinečná práce, která díky tomu, jak se o to nestarali, tak třeba před pár lety se začalo to nároží u bazénu odlamovat, takže to bylo zrekonstruovaný, aby to nespadlo dolů. Ale jinak se s tím nic nedělo celý leta. Když se přenesu až do současnosti, tak my jsme s kolegama v roce 2015 požádali Ministerstvo kultury, aby byla jako památkový objekt chráněna ta část bazénu, protože jsme viděli, jak je devastovaná ta část dole. Protože je to vážně jedinečný. Z té doby ve střední Evropě není takováhle minimalistická architektura nikde. Oni pak následně, protože to procházelo před NPÚ, a ti tedy udělali strategický tah, že podali požadavek na ochranu objektu, jako na celek. To bylo jasné, že to nemůže projít. Když se tehdy rozhodovalo, tak se ministr Hermann zavázal ministrovi financí, že když dostane nějaký peníze, tak že je použije jen na něco. Takže sehráli tohle divadlo, kdy řekli, že to by byla tak velká finanční investice, že to památkou prostě nebude. Což nám tehdy napsali. A my jsme žádali znovu v tom původním rozsahu, jenom na bazén, ale na to už nám vůbec neodpověděli. Byly tady různý občanský iniciativy, jako to zbourat nebo rondel sálu osázet plastikama atd., ale naštěstí se nic z toho nerealizovalo. Vypadá to ale beznadějně.

ING. ARCH. ALEXANDER MIKOLÁŠ
ARCHITEKT



Vybral byste nějakou vzpomínku na Thermal?

Já mám spíš příběhy o tom, co tam stálo před tím. Já jsem se tady ve městě narodil, úplně tady v údolí. Tam sem chodil do školky, do tý Mattoniho vily, tam byla velká zahrada, kde byly takový liti-nový nebo kamenný lvi nebo to byli orli, to už nevím. Tak ty tam byli před tím vstupem, před takovým parádním schodištěm. Tak tam jsme si hráli. Pak sem chodil do tý školy Komenského, což se všude uvádí, že to bylo německý gymnázium. To žádný německý gymnázium nikdy nebylo. Pak tam mám vzpomínky, že tam byl Hotel Pošta, ten byl přestavěnej na posádkovej dům armády a tam byl, v prvním patře, první bufet v Karlovejch Varech. Kde se cho-dilo s táckem a šahalo se do těch vitrínek a vybíraly se tam jídla. Potom tam byla ještě vzadu za tím restaurace a tam sem chodil, proto-že se o mě naši nestarali, kdy mi otec dal vždycky 10 korun, abych se šel naobědvat. Tak já sem šel do restaurace, malej kluk, dal sem si polívku, řízek s bramborovým salá-tem, americkou limonádu, to stálo 9 korun. Všecko dohromady. Dal sem vrchnímu 10 a odešel sem prostřed-kem. To jsou moje vzpomínky, takže já na to mám velice dobrý vzpomínky.

Tam byly obchody, to byla ulice, že jo. Živá ulice. Jeden krám vedle druhýho. Tam byla nějaká cukrárna, nějaký lahůdky. Prostě tam byly obchody, do kterejch jsme si jako děti chodili kupovat cukroví, mejd-lička a takovýchle věci. Naproti jsou ty Dvořákovy sady, tam byl ten litinovej pavilon. Sou tam kaštany no a tam sme taky si chodili hrát. Tam byla restaurace, tam se sedělo

pěkně. To bylo takový centrum toho lázeňského města. A co je tam dneska? Pendrek. Plocha, hnusná, vyasfaltovaná něčím, občas nějaká dlažba, kde sou nějaký hnusný stánky, kde prodávají nějakou veteš. Vlastně to úplně ztratilo charakter nějakýho lázeňského území. Tam měla bejt ta ulice nebo tam měl bejt park. Park uprostřed města, to je přeci jedinečný. Jenomže k čemu je park, třeba v těch Dvořákovějch sadech, když tam chybí ta kavárna s hudbou. To město tím bylo strašně poškozený. Bohužel ten Thermal to nenahradil. Neřeknu, kdyby ta věc byla lepší, kdyby tam přinesla novou hodnotu, ale ona tam žádnou hodnotu nepřinesla. To je úplně mrtví území. To ožije jednou za rok, kdy se tam potácej ty opilci, když je tam, jak já tomu říkám, to „trdlišť“. Když tam to pivo teče proudem. Jinak je to úplně mrtví, zabitý území. Nejcennejší území ve městě. To je velká škoda, protože kdyby tam byly ty bloky a ty bloky by měly nějaký dvory, kde může něco bejt. Ti lidi tam můžou bydlet. To vlastně dneska je velkej problém, že to území je prakticky bez trvalejch obyvatel. To lázeňský území. To se dá počítat na desítky lidí, který tam dneska trvale bydlí. Tím pádem to ztratilo ten charakter, kterej to dřív mělo, to znamená, že tam určitý procento těch lidí bydlelo a vytvářelo tam to charakteristický prostředí. Že tam byly ty normální obchody. To znamená řezník, zelenina, pekař a tydlety věci. To dneska si tam nekoupíte nic k jídlu. V tom lá-zeňským území. No a protože tam nic není, tak se ty lidi odstěhovali. Prostě se to uzavřelo do sebe. Ta stejná situace, i když není úplně srovnatelná, tak je na Starým

městě v Praze. No a typickej pří-klad toho je České Krumlov, kde to jádro je dneska liduprázdný. Tam dneska nikdo nebydlí a to město je čistě jenom kulisa. Atrakce pro jednodenní, maximálně dvoudenní návštěvníky. Což si myslím, že je ohromná chyba. A je to nevratná změna. Nedá se s tím nic dělat. Ta ekonomie to rozhodla a tak to je. Ale kdyby se tady nezačalo s těma demolicema, tak by k tomu asi nedošlo. Ta teorie, že se to všechno vybourá a postaví se to znova, tak ta tomu napomohla. Protože ty domy se neudržovaly nebo tam byly stavební uzávěry.

Musím říct, že to nebyl nápad novo-dobej, ten nápad pochází v podstatě už z předválečnejch let. Ty plány pocházely z doby vzniku republiky, kdy došlo k názorovému odklonu od Vidně, tak ta československá moc se, třeba tady ve Varech, prosa-dila násilím, kdy tady na Masaryčce postříleli český četníci v listo-padu 1918 asi osm civilistů úplně zbytečně. Taky proto se to jmenuje Třída T.G.M., je to urážka těch lidí. Do dneška tam nemají pa-mětní desku, nic. To Rakousko bylo ve strašný nemilosti, to znamená likvidace pomníku císaře Františka Josefa. Imperial, kterej měl ve znaku císařskou korunu, tak ji mu-sel sundat. Takže tady byly tako-výhle protirakouský opatření. Což ty místní obyvatele nasměřovalo do německýho prostředí. To znamená, inspirace se začala čerpat v tom Německu. Což se tady projevuje na těch různějch expresionictickejch vlivech, který tady jsou vidět na těch stavbách z první republiky. Jak bych to nazval neagresivní ex-presionismus na těch barákách. Oni vymysleli takovou teorii, že celý

to centrum vybouraj a udělej tady ohromnej park. První krok, kterej navazoval na rok 1914, kdy se na dnešním divadelním náměstí, kde dřív byly domy. Město to za šílený peníze vykoupilo, ty hotely a udě-lalo se tam první náměstí a v tom se mělo pokračovat. To mělo sahat de facto až bůh ví jak. Mělo to pů-vod v léčbě. Lidi mají chodit, to je nejlepší a nejlevnější léčba. To znamená, že se napijou tý vody a choděj.

Proto si myslím, že když hodnotím nějakou stavbu, má-li se zbourat a postavit něco jinýho, tak něří-kám, že se to zbourat nesmí. To vůbec ne. Věci sou věci, prostě dožijou, zničí se, zahodí se. Ale to, co se tam má postavit, by mělo bejt lepší. Ale tohle to, z pohledu přínosu pro to město, lepší rozhodně vůbec není.

KRYŠTOF MUCHA & PETR LINTIMER
VÝKONNÝ ŘEDITEL MFF KV VEDOUcí PRODUKCE MFF KV



Co se vám první vybaví, když se řekne hotel Thermal?

KM: Tím, že já dělám festival 21 let a ten Thermal je pro festival zcela zásadní věc, tak je to barák, budova, která pro mě je jednak jedna z nejzásadnějších budov mého života. Já neznám Vary jinak, než jako hotel Thermal, takže mě to připadá jako úplně přirozená součást toho města.

PL: Já to mám logicky dost podobně. Já ještě navíc jsem v tom Thermalu strávil tak rok a půl pobytů, když se připravuje festival, takže to je takovej můj druhej domov. Já si vybavím vždycky ten zásadní rozdíl mezi Thermalem před a během festivalu. Když se začíná stavět a upravovat tak, abychom ho mohli používat, tak jak potřebujeme. V tom vidím ten rozdíl a tu zásadnost toho prostoru.

Druhá otázka je na nějakou vzpomínku nebo nějaký příběh z toho Thermalu, kterých asi budete mít hodně, vzhledem k tomu, co děláte. Tak kdybyste jeden vypíchlí.

KM: Já mám jeden, i když jsem u něj nebyl a znám ho z vyprávění. Tak ho jenom uvedu, aby ho řekl Petr. Ten Thermal má strašně srandovní zázemí, ve kterém kluci žijou, ve kterém se pohybují. Já naštěstí mám kancelář v Puppě, takže tam přicházím jako za nima jenom v nějakých momentech. Já mám příhodu spojenou s Thermalem, když David Moorse, což je herec, kterej je velmi známý hollywoodskej herec, vyhrál hereckou cenu a on přijel do Varů ten film uvést. A třeba ve středu odletěl zpátky do Ameriky, v pátek se dozvěděl, že tu cenu dostal a vracel se do Varů, aby si ji převzal. Což bylo neuvěřitelný, kdy

jsme si říkali, že to je velká věc, že se ten člověk vrací. Akurát, že tam byla nějaká komplikace s časem, s tím letem, takže my jsme věděli, že on přistane v Praze a má asi hodinu, aby se dostal do Thermalu. Teď já už jsem seděl v tom sále a už se blížilo předávání tý nejlepší herecký ceny a on furt nikde nebyl. On cestoval samozřejmě v civilu. Takže u Petra v kanceláři se pro něj nachystalo oblečení. A právě v tu chvíli mi přišla zpráva: „Je to dobrý. Už sedí u Liťáka v kanceláři.“ tak jsem si říkal, že je to všechno. Jenomže do toho si člověk představí, jak vypadá ta chodba, než se dojde k tý jeho kanceláři. Ale proč jsem o tom začal mluvit je to, že to zázemí, za těma skladama a tak je prostě místem, kde všechny ty hvězdy, který se potřebují rychle dostat mimo, už nechtěj absolvovat znova červenou koberec, tak choděj tím zázemím, kde se vlastně seděj ty promítači, když oni procházej. Vlastně každá hvězda končí u tebe v kanclu, ne?

PL: Poslední roky se ta moje kancelář stala takovým místem, kde se alespoň trochu snažíme, aby nějak vypadala. Máme tam nějakou sedačku, nějaký obrazy. Je tam nějaký zázemí, kde se dá sednout, dát si kafe. Takže posledních osm, možná deset let tyhle ty hvězdy, když přicházej nebo odcházej a potřebují chvíli někde počkat, tak čekaj u mě v kanceláři. Takže takhle už tam od Travolty počínaje, Renée Zellweger atd. Pravda je, že se vždycky trochu napřímíme, když řeknou, že chtějí jít na toaletu a nebo někam, protože to už tak nevypadá, tak hezky jako ta kancelář nebo to zázemí, který je potom

u těch kinosálů. U Velkého sálu tam to všechno vypadá velmi dobře, ale to zázemí, který je jako pracovní, tak to se vždycky trochu vyděsíme a leštíme tam ty cesty a koberce se snažíme trochu vyluxovat, ale jsou původní z roku sedmdesát, takže podle toho vypadají.

KM: Ještě mě napadá, že když jsem začal já jezdit, jako divák, na festival někdy v roce 96, tak tam se ty večírky odehrávaly u bazénu, kde bylo vlastně jediný místo, kde bylo to centrum. Kdy lidi nejdřív byli v tom kině a potom vyjeli nahoru a šlo se na bazén, jako na mejdan a mně to přišlo jako úplně fantastický. Dneska by nám to už nikdo nedovolil, protože tam ty lidi v tom Thermalu nespali. Tenkrát se tak ale bralo, že prostě když jdu na festival, tak nepředpokládám, že budu spát v tom hotelu. Oni se nám samozřejmě snaží vycházet vstříc. Bylo to ale opravdu nádherný. Jako ta původní idea. Jinak, když jsme k tomu padesátému výročí dávali dohromady podklady, tak ta původní idea toho byla, jak to ti Machoninové koncipovali, že delegáti filmového festivalu půjdou na film a potom si půjdou odpočinout k tomu bazénu, kde si budou povídat. Takže je to vlastně geniálně vymyšlený a je to vlastně věc, kterou kdyby se podařilo dostat zpátky, ještě jednou, tak by to bylo úžasný. Mít ten bazén ve stavu, kdy ty lidi mezi filmama půjdou a daj si tam víno, kafe a někde tam ležet a bavit se o filmech. To je prostě perfektně vymyšlený. Samozřejmě dneska je tam těch lidí výrazně víc. Ta původní představa byla, že tam bude myslím tisícovka lidí, hostů, který tam přijedou a budou si povídat o fil-

mech. Stala se z toho ale masová věc, ale ten nápad je skvělejší. Ještě bychom neměli zapomenou třeba taky na to, jak je ten Velkej sál fantasticky udělaný, jak opravdu ty Machoninovi viděli ty velký sály po celém světě. Tady prostě není slepý místo. Když jste třeba v tom canneském divadle, tak to není tak dobrý. Berlínský je úplně divný. Ten Thermal je opravdu fantasticky udělaný.

PL: Thermal nám závidí od východu od nás všichni a na západ skoro všichni. Tak, jak je postavený, tak pro nás je absolutně funkční. Ta projekce je tam skvělá. Je to zážitek. Jak pro ty lidi uvádět tam svoje filmy, kdy to tam najednou vidí těch 1 500 lidí, který působí, jako že jich tam je 3 000. To opravdu vypadá úplně jinak. Nejenom tenhle sál, ale všechny ty sály a celý to zázemí je velkorysý. Dneska pořád ještě stačí, na to že to začali projektovat v 63 roce, kdy nemohli tušit, jak to bude za 50 let.

KM: Zároveň, když tam člověk přijede během roka, tak to vstupní hala, kde jsou ty skvosty, ty lustry a tydlety všechny věci, vymyšlený, tak jsou tam ty štendry s těma věcmi za 50 korun... To je děsivý. Samozřejmě, že když člověk proniká do konverzace s tím managementem, který je nucený odevzdávat nějaká čísla atd., ale dokud to bude věc státu, tak je třeba na to nahlížet trochu jiným způsobem. Ta akciová společnost, přes kterou to vlastní stát, tak by se na to měla podle nás koukat trochu jinak, než jako na barák, kterej prostě patří státu a má se nějak normovat. Samozřejmě je asi důležitý,

„Jinak, když jsme k tomu padesátému výročí dávali dohromady podklady, tak ta původní idea toho byla, že delegáti filmového festivalu půjdou na film a potom si půjdou odpočinout k bazénu, kde si budou povídat. Takže je to vlastně geniálně

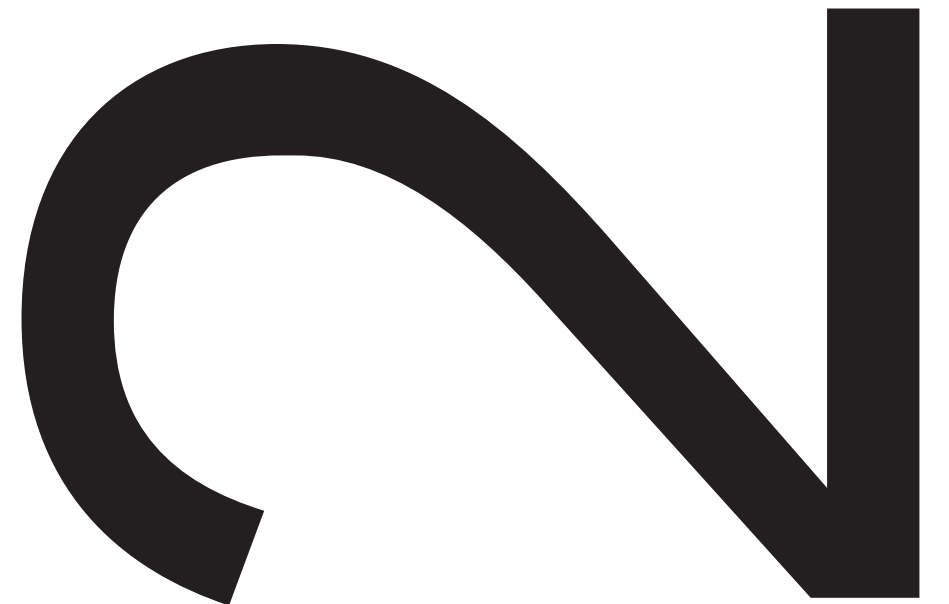
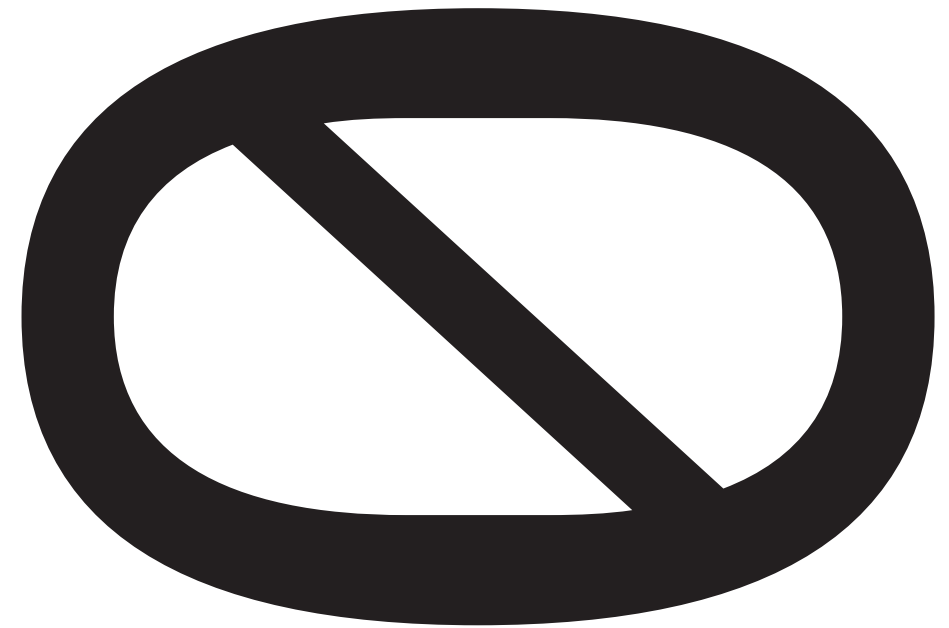
vymyšlený a je to vlastně věc, kterou kdyby se podařilo dostat zpátky, ještě jednou, tak by to bylo úžasný. Mít ten bazén ve stavu, kdy ty lidi mezi filmama půjdou a daj si tam víno, kafe a někde tam ležet a bavit se o filmech.“

aby se trochu nahlíželo taky z druhý strany ty – dědici atd., protože ta doba, kdy to bylo stavěný, je už úplně jinde a tak. Ta účelnost toho baráku je jiná, než jak bylo koncipovaný, že to budou obchodní zóny, že to bude průchod tím městem. To se ukázalo, že se to vlastně nikdy nestalo a ty lidi tam nevylezou, tam nahoru. Každopádně si myslím, že je to skvost. My se snažíme dopracovat, to je to, co říkal Petr na začátku, člověk, když tam přijíždí, tak ten barák nějak vypadá. Snažíme se ho nějak upravit, ale vlastně s takovým respektem k tomu domu.

Když se člověk dívá na to, co tam bylo předtím, tak prostě tohle je věc, která šla postavit jenom tenkrát. A s tímhle tím faktem je třeba pracovat. Spekulovat, jestli tam ten Thermal má být nebo nemá být. Ten tam prostě musí zůstat. Teď je třeba najít ty prostředky, aby zůstal stát. To zázemí, který my tady popisujeme na těch příhodách, který jsou milý a nekonfliktní, se ale nezmiňují o tom, že je tam nebezpečí, že to na jednu přestane fungovat. Byl to unikátní projekt, kterej je fantastickej a je potřeba, aby si to ty lidi uvědomili. My jsme si vždycky říkali, že když to jde, tak ať se opravdu dodrží ta původnost toho a jít s tím směrem, to přiznat ten hotel. Ne tak, jako se to dělalo během nějakých těch nesmyslných rekonstrukcí. A vyhazování toho původního nábytku, kterej sice z dnešního pohledu není praktickej atd. Na druhou stranu to jsou nádherný věci. To je jenom můj, osobní názor. Já těm věcem sice nerozumím, ale říkal jsem si, že kdyby se nějak přiznala podstata toho

domu nebo kdyby se přizvali nový architekti, tak by se mohla najít cesta, jak ten barák oživit podle dnešních nároků. Prostě začít bejt hrdej, že je to sice divná stavba do těch Varů, ale je to v takovém kontrastu, že je to hrozně zajímavý. Ten barák musí zůstat stát a musí přijít nějaká velká vstupní investice, aby to přežil vůbec, aby to fungovalo, aby se to nerozpadlo zevnitř. Pak už nebyla šance s tím nic dělat.

PL: Což se tak potvrzuje na těch našich diskuzích, co máme během těch let, vždycky když se jednou za čas objeví snaha do toho domu implementovat něco, co tam není nebo co tam nepatří, tak to vždycky ztroskotá na tom, že to tam udělat nejde nebo to tam nemá cenu dělat, protože tam stejně nikdo nepůjde. Takže jako zachovat... Asi nedělat z toho skanzen, to se musí zmodernizovat, ten vnitřek toho domu se musí opravit a nějakým způsobem se to opravuje, ale z pohledu toho, jak my ho vždycky „vybydlíme“ během těch 14 dní, kdy je to opravdu nápor na veškerý technologie vnitřní, tak tam je potřeba do toho hodně nainvestovat, ale mělo by to skutečně zůstat tak, jak to je funkční a tak jako to je hezký. My máme všichni ten Thermal rádi a já jsem taky ještě navíc z Varů, tak k tomu mám taky ještě jinej vztah. Ještě si pamatuju, když jsem chodil do kina, normálně každý den se promítalo na Velkém sále. Já sem tam viděl Lid versus Lary Flint. Normálně se tam chodilo do kina. To, že tam bylo 200 lidí, to nikomu moc nevadilo.



Co se ti první vybaví, když se řekne hotel Thermal?

Když se mě někdo zeptá na otázku „Co se Ti první vybaví, když se řekne hotel Thermal?“, víte, jaká je moje odpověď? Respektive mé pocity? Zmatenost, deprese a vztek. K tomu přicházejí otázky typu – „Proč?“, „Kdo komu co udělal, že tady vzniklo tohle“, „To mohli utratit peníze za něco lepší“. Nebudu si hrát na architekta profesionála, ale vzhledem mému citu k umění a věcem, co jsou krásný, obecně si myslím, že mám nárok říct, že i naše večerka je o dost smysluplnější a vzhledově hezčí než Thermal – sorry, ale tohle se nepovedlo.

Budeš mít na Thermal nějakou vzpomínku?

Vzpomínku? U Thermálu jsem se ptala táty, když mi bylo sedm, kde tady mají zmrzku.

Co si myslíš o potenciálu té budovy?

Potenciál? Jestli v té budově je potenciál, tak já jsem královna Británie. A vlastním v Bangladéši fabriku s dětskou pracovní silou. A ne, stále to nemá potenciál. Maximálně by tahle budova mohla být využívána jako administrativní – úřednická budova.

„Mám nárok říct,
že i naše večerka je
o dost smysluplnější
a vzhledově hezčí než
Thermal – sorry, ale
tohle se nepovedlo.“

JIŘÍ SPÍŠ
STŘEDOŠKOLSKÝ UČITEL



Vybaví se vám nějaká vzpomínka na Thermal?

No z mládí a potom ze studií ve Varech moc vzpomínek, který by se týkaly Thermalu, nemám. Z dětství si jenom pamatuju, že tam byla ta Chebská ulice, ale jinak nic moc. Když jsem potom studoval ve Varech, tak jsem se dozadu na kolonádu moc nedostal. Člověk na to neměl čas. Ve škole nás drželi do večera. Měli jsme tenkrát odpoledne výtvarný předměty modelování, kreslení. Pamatuju si, že jezdil nějaký autobus v 18.30 a tím jsem občas jezdil domu, do Sokolova. Takže jsem se tam moc nedostal.

Když potom poskočím trochu v čase, tak jsem chodil se svojí tehdejší přítelkyní se koupat. Což bylo unikátní. Ten bazén tam, teplá voda. Tam bylo ošklivý, že tam byli rozhlehlý šatny studený, kudyma se kus procházelo. Do toho bazénu se lezlo tak jako pod vodou skoro, tak aby tam netáhlo nebo co. A do kina jsem tam chodíval. Dost často, občas i do divadla. Sem tam nějaký koncerty, takže ho znám i zevnitř ten barák.

Tam mám jednu takovou vzpomínku, která se vztahuje k tomu zlomu v šedesátém osmém, po tom uvolnění, který se projevilo i v tý kultuře. Třeba Škutina, ten napsal Prezidentův vězeň. To byl novinář, kterej byl perzekuovanej a napsal takovýhle povídky. No ony to nejsou povídky, skoro jakoby literatura faktu. Popisuje tam, proč ho zavřeli a jak ho zavřeli. Jak se chovali. Jak mu prostě bylo v tom bolševickém kriminálu. Mě to tak oslovilo, i když maminka byla knihovnice, takže kdyby řekla, že se ta knížka ztratila, tak se

nic neděje, ale já jsem si tu knížku opsal. Takhle tím tenkrát člověk žil. No a v jednadevadesátým roce se to uvolnilo. Začali sem jezdit i bývalí žáci, který byli vysídlený Němci, už starý pánové osmdesát a víc. My jsme s nima udělali takovou společnou výstavu prací bývalých žáků keramické školy. No já si jdu takhle přes to lobby a tam sedí v křesle Škutina. Tedko já plachej hoch, že jo, říkám mám nemám. Tak jsem si dodal odvahy a zeptal se ho, jestli je to opravdu on. A on se zarazil, jestli nejsem tajnej jako. Tak jsme dali hovor a já jsem mu řekl, že jsem si jeho knížku opsal a že bych mu jí rád věnoval. A on na to, že pro mě to má větší cenu a že mi věnuje tu svojí s věnováním. Tak jsem ho potom dokonce pozval k nám do školy, takže se byl podívat. Takže mám od něj tu knížečku podepsanou i s věnováním. Takže to je další z těch vjemů spojených s Thermalem, kde jsem teda potkal tenkrát poměrně známého novináře.

No a teď jsou tam hadry pokud vím. Takováhle šílenost, v takovýmhle baráku, kterej má sloužit především kultuře. To je prostě smutný, takovýhle akce v takovýhle cenný budově. Já opravdu myslím, že je to cennej barák. Ta komerce holt asi je přednější. Já teda ani nevím, komu ten barák patří. Jestli ministerstvu financí. Tak to je přeci směšný, že se ministerstvo financí musí přiživovat prodejem hadříků.

Ted' je tragédie s tím krásným bazénem. Zase jedinečná věc. Kde to maj prostě. Ve kterým městě nebo kterým státě. Abys z tý plochy viděl to celý historický centrum.

Co se vám vybaví první, když se řekne Thermal?

Vybaví se mi ta stavba, nemám tam žádný pikantní zážitky, na nějaký hotelový pokoj, tam jsem nikdy nebyl. Takže se mi vybaví ta krásná budova v tom brutalistickém slohu. To tenkrát bylo součástí mého mládí. Tenkrát to tady začalo. Třeba internáty, ten Strnad. On člověk málokdy zvedne oči, ale když to udělá, tak tam je celej pás zábradlí, kolem dokola, kterej je takhle v tohlectom slohu dělaný. To teda dělal ten profesor Strnad. Mě to oslovuje, já jsem měl vždycky takovej vztah k sochařině. Modelování se mi líbilo tak jako pocitově. Vždycky jsem měl takový cejtění spíš do těch hmot, než do nějakýho plátna. I dál k tomu mám pocitově blízko. Ten brutalismus je zajímavá věc. Jednak je to ten beton, takovej ten jako studenej. Dalo by se říct neosobní. A teď v tom máš obtisknutou přírodu. To je zajímavý spojení. Ani nevím, jestli to tam vymejšleli, v těch padesátejch letech, takhle s tím propojením. To technično s tou živou přírodou. Ten beton s těma prkýnkama mě prostě oslovuje.

22

MARIE KORDOVSKÁ

VNUČKA MANŽELŮ MACHONINOVÝCH

Co se ti první vybaví, když se řekne hotel Thermal?

Mám mluvit vážně? Mám mluvit poeticky nebo ironicky? Kdybych měla mluvit ze srdce, tak se mi vybaví absolutní únava a vyčerpání, ale asi nepochopení. Totální nepochopení toho domu, který je vcelku asi smysluplný, že to lidi mají spojený s tím komunismem a minulým režimem a s tím, že je to ošklivý a obrovský a betonový. Hnusný a starý a já nevím co. Ale zároveň i nepochopení i v tom smyslu, jak je to teď hrozně hnusně zrekonstruovaný, tak ten dům už vlastně nejde pochopit a mě jako úplně ničí ta historie a ten příběh a ten potenciál, kterej ten dům má a kterej je prostě strašně nepochopenej. Mám pocit, že ten dům má takovej hrozně silnej příběh a potenciál, kterej je málo kdo ochotnej akceptovat. No prostě nepochopení. Moje toho domu, báby, všeho. A strašně mě to mrzí.

A je to jedinej barák od báby, kterej nechápeš?

Já ho chápu. Lidi ho nechápou. Přiznám se, že jsem se to musela trochu naučit. I já. Mu porozumět. Přesto, že jsem v takovýmhle domu vyrostla, podobným. Tak se člověk musí trochu naučit ten příběh a to už je těžký. Musíš znát šedesátý léta. Musíš znát tu historii. Musíš znát světovou architekturu v kontextu a musíš hlavně znát to, jak ten dům vypadal před tím. A v tu chvíli ho pochopíš. V tu chvíli pochopíš, že je to, což ode mě bude znít absurdně, ale že je to jeden z nejvýznamnějších našich architektonickéjch počinů v Československu v šedesátech letech. Což já bych neměla takhle nahlas prezentovat, ale tak to prostě je. Je prostě těžký na to přijít. A v souvislosti

s tím domem, tak budiž, někdo ten dům nechápe, ale zároveň je nepochopená ta babička, která s tím strávila celej život. To už je takový smutný. Když vidíš, že ona to v šedesátkách navrhla, potom nemůžu říct, že nemohla pracovat, ale neměla tyhlety podobný zakázky. V devadesátech se to proti ní celý otočilo a ona se od té doby bere za ty autorský práva a je na ní vidět, jak je rezignovaná a nepochopená. A to je mrzutý. Pak se mi taky vybaví ty nejhorší developerský, podnikatelský devadesátkový kulišárny, co se v týhle zemi objevujou. Nejenom devadesátkový, ale i ty současné. „Kamarádšafty“ a támhle někdo prodává světla, tak je tam prásknem. Nevkus a hnus a vlastně strašně negativní myšlenky. Tak se mi vybaví ty majestátní a obrovský naděje těch šedesátých let. Ten výbušnej chtíč té svobody a to, že už je to na dosah ruky. A potom to všechno zmizelo.

Těch vzpomínek a historek k Thermalu máte asi hodně, tak vyber nějaký, který je pro tebe největší.

Přímo na ten dům? Tak samozřejmě, že mám opilecký příběhy na ten dům, když mi bylo sedmnáct a nevěděla jsem pořádně, co je to za dům. Protože my jsme se jako doopravdy tím domem začali zabývat až ve chvíli, kdy to začal bejt průšvih. A do té doby to bereš jako támhle nějaký dům, co udělala tvoje babička a je ti to jedno. Protože nevidíš důvod, proč by jsi se to tomu měl věnovat. Prostě bába někde postavila barák. Super. Neřešíš a jedeš si to svoje. Dokud nezískáš pocit, že by jsi se měl té babičky zastat. To ani nejde tolik o ten barák jako spíš tolik o tu babičku. Takže samozřejmě mám spoustu opileckejch historek, jak

nás tam nechal kámoš spát na zemi v pokoji, v tom Thermalu a já jsem to nějak nechápala, proč jsou tam ty divný postele, když je to ten skvělej dům od té báby. Na tom pokoji nás bylo asi sedm, tři spali na zemi a další na posteli a já jsem dostala premiový místo na té posteli, ale mezi těma dalšíma třema, který už tam leželi. Kdy to tam a) nebetyčně smrdí b) všichni ti vožralové tam do chorálu chrápu a c) se tam odněkud z rohu ozývají německý hlasy. A ty tam ležíš, seš opilej a říkáš si, kde se tady baví ti Němci nebo co to jako je. Pak zjistíš, že ten barák byl tak luxusní, že ty pokoje měly všechny vestavěný rádio ve stěnách a ovládaj kolíkama vedle postele. A že to někdo zapnul a nevypnul, takže celou noc, kde je to u hranic, tak to chytá německý vlny. Takže ti tam celou noc mluví německý rádio a ty jak jsem opilej, tak nevíš, co se to děje. Teď se ti to dostává do těch snů a seš z toho fakt zmatenej. Potom zjistíš, že se stačí natáhnou, přes ty tři, co tam vedle tebe leží a votočit tím knoflíkem a vypnout to. Takže to jsou takový typický thermalovský historky. Druhá věc, co se mi vybaví, když pomínu všechny tahanice a pře a takový věci, tak to že jsme se rozhodli s tím Honzou, s bráchou, že se do toho pustíme a teď už není cesty zpět. Tak nás to donutilo si pořádně povídat s tou babičkou. A nehledě na to, jestli se s ní bavíš o domech nebo vo jejím mládí, tak ona pochopila, že nás to zajímá. Trvalo to docela dlouho. My jsme se jí ptali pořád dokola na to stejný. A ona to vždycky tak nějak odbyla. Pak pochopila, že náš to fakt zajímá. Teď se třeba děje, že za ní přijdu a ona, z ničeho nic, začne

vyprávět historky ze svého mládí nebo dětství, který mě strašně zajímaj. A já po telefonu ruším všechny schůzky, který jsem měla domluvený a chtěla jsem se za ní stavět na dvacet minut. Strávím tam dvě hodiny, protože ona se zrovna rozhodla, že mi bude říkat o svém mládí. Tak to si vybavím. To, jak mě ten dům ničí. Ty tahanice a to všechno. Tak mi to ale přineslo to, že sem tu babičku víc poznala. A to mě úplně těší.

U toho domu to u nás bylo trochu opačně. Musíš si k domu najít cestu. A pochopit ho. Naučit se ten kontext a všechno. Když vyrosteš v domě, kterej postavili ty stejný prarodiče a chodí za tebou celej život tvoji kámoši. Nejdřív plavat do bazénu a pak na party. Tak pochopíš, že ten dům není obyčejnej, že v tom něco je. Že to není to normální, na co ty jsi zvyklej. Já se občas spíš až zastydím, že to mám opačně. Já jsem vyrostla na Petříně. Já nevím, co to je žít v paneláku nebo dojíždět do centra. Já prostě žila na Petříně. Pak jsem se odstěhovala od rodičů. Když jsem se nastěhovala do prvního bytu, tak jsem si ze začátku říkala, co to je za divný zvuky. Kdy mi až po chvíli došlo, že to jsou sousedi. Já na to nebyla zvyklá. Moji sousedi byla moje teta. Takže já jsem si tu cestu k tomu hledala jako všichni ostatní. Akurát trochu opačně.

Je v tom domě potenciál, kterej ty tam vidíš a kterej není využitý?

No jasně. Neskutečnej potenciál. Stačí si otevřít jakýkoliv světový nebo i český časopis nebo web o umění, architektuře nebo designu. Cokoliv učenýho si otevřeš, tak z toho hned pochopíš, jako moc ten

potenciál nenaplněnej je. A čím víc na západ s tím jdeš, tak tím víc tomu rozumíš. A tady tomu vládnu lidi, který tomu domu prostě nerozuměj. To je to, co jsem říkala na začátku. Ten dům je prostě nepochopenej. To je jenom vo tom, bejt osvicenej a rozumět tomu. Jenom mít vkus. Nikdo neříká, že to má fungovat jako v šedesátých nebo sedmdesátých letech. Jenom to vkusně zařídit a nezničit ten dům. Což se stane, prostě to tam dopadne a my s tím nic neuděláme. My se na tom akurát vyčerpáme. To je všechno, co se stane. Já když se na ten hotel podívám, tak vidím tu nejvychodnější Evropu jako Bulharsko nebo Bosnu a Hercegovinu, kde na náměstí zrekonstruovali cukrárnu. Přesně tak ten barák vypadá. A stačí se podívat na jakoukoliv rekonstrukci na západ od nás a je to skvělý nebo třeba dobrý. Pořád ale lepší než to, co se tam chystá. To s čím se tady pracuje je absolutní ignorace toho původního záměru. Nějaký autorský práva? Koho to zajímá? Teď se všichni tvářej, jak to budou akceptovat, ale do toho nechaj strhat stropy, protože se to hostům nelíbí. Ta míra vynálezu, který ty stropy v sobě mají je úplně neuvěřitelná. Ale hostům z Číny se to nelíbí, tak to strháme a dáme tam sádroš. To už ani není o tom, že je to ten dům od té babičky. To už je o tom, že to je absolutní nevkus. Nepochopení, nevzdělanost a nevkus. Já třeba nechápu, jak s tím můžou pracovat lidi a zároveň tomu nemůžou rozumět. To prostě nechápu.

Teď zrekonstruovali podobnej barák někde ve Švédsku. Krásný. Barbican? Brutalistické dům uprostřed Londýna. Je z něj kulturní centrum.

Vypadá, jak má vypadat. Lidi tam seděj na lavičkách a prohlížejí si ten dům. Choděj tam do divadla. Je tam nejlepší giftshop v celém Londýně. Skvělý. Lidi to mají rádi. Z****ný Karlovy Vary by na to nejradši dali cukrkandlovou střechu a nabarvili to na bledě modrou. Jak prostě nemůžeš chápat ten potenciál. Karlovy Vary mají problém. Rusové už tam nechtěj jezdit. Do toho hotelu lidi nechtěj jezdit, protože to má blbý interiéry a stojí to moc peněz. Ta rekonstrukce, co se teď plánuje, tak to nezlepší. Přitom kdyby se z toho udělal designovej hotel v původním duchu, tak tam s dobrým marketingem nalákáš strašně hodně západních milovníků architektury. Stačí se podívat na všechny Le Corbusierovi baráky. To je ale moc náročný. Musíš tomu prostě důvěřovat a mít ten dobřej marketing a ne si dávat něco do kapsičky.

Tam by třeba mohlo fungovat skvělý kino, během roku. Já jsem se o tom jednou i bavila s tím představenstvím ty mi na to řekli, že tam hrajou filmy, ale že tam nikdo nechodí. Kdyby to fungovalo jako kino Aero v Praze nebo něco. Vždyť je to ten festivalovej palác. Úplně nejlip to řekl Jiří Stránský, kterež řekl něco jako: „Víte já ten barák nemám rád. Mně se nelíbí. Ale sakra je to ta kaplička českýho filmu. Ta pokladnička těch šedesátech let, kvůli kterejm se to stavělo. Kvůli československý nový vlně. Tak už jenom proto by se to mělo zachránit.“ To je podle mě úplně geniální. Dej stranou tu složitou architekturu, dobře. Chápu, že tomu lid nerozuměj. Ale kaplička českýho filmu? Vždyť to je skvělý, to takhle říct. Jenomže ti filmaři

taky nic neřeknou. Všechno je to o penězích. Takže potenciálu je tam neuvěřitelně. Architektonické, filmovej. Pro místní. Oni všichni říkaj, že je to tam černá díra. Že tam žádný místní nechodí. Tak jako kdyby tam neprodávali kabáty pro Rusy a vetešnictví z botama. Klidně ať tam narvou H&M nebo Zaru. Mně je to jedno. Dokud to tam bude hezký a čistý. Aby to bylo živý. Neničte ty původní záměry. Ty průhledy atd. a potom neříkejte, že je to tam moc tmavý. Nebo neničte nějaký obchody pro lidi a potom neříkejte, že vám tam ty lidi nechoděj. Nezavřete bazén a nestěžujte si, že tam nikdo nechodí plavat. To je prostě nelogický.

Já se ještě zeptám na Vaší práci v rámci Respekt madame. Jak to berou ty lidi, který na ten Váš program chodí?

Jsou nadšený. Mě to teda přijde takový hloupý, to co děláme. Že se jako bijem, jako ty malý děti, co si lehnou na zem a kopou těma nožičkama. Tak tak si trochu připadám. A všem je to úplně ukradený. Lidem se to líbí. My děláme ty přednášky a zároveň ty komentovaný prohlídky. V Čechách je taková vrsť lidí, který se sejdou, poslechnou si to a souhlasí spolu. A je nás třeba 60. A my si vzájemně na ty přednášky chodíme. Vždycky vidíš ty stejný hlavy. No a pak ty lidi, který přijdou z vnějšku, tak ty třeba přijdou s tím, že jsou zvědavý, co jim tam budu povídat, když oni už to všechno ví. Potom ale odcházej a sice se jim ten barák pořád nelíbí, ale už alespoň tušej, co a jak bylo a to je důležitý. To mi přijde skvělý. Ale zároveň tam musíš ty lidi nějak dostat.

„Nezavřete bazén
a nestěžujte si,
že tam nikdo nechodí
plavat. To je
prostě nelogický.“

2

Co se ti první vybaví, když se řekne hotel Thermal?

Dlohotrvající průser, ale jeden z mála reprezentativních baráků, kterej aspoň trochu lidí znaj mimo tady republiku, naše království. To je asi víceméně všechno. Já mám teď, posledních 10 let třeba, kdy si začínám všimát, kdy mám hrozný problém s tím, že všechno, co se staví, tak se staví jenom z rozpočtu. To je jedinej náhled na celou tu stavbu a nic jinýho to vlastně nemusí splňovat. Hlavně aby tam byl dostatek openspaců a přiživili se na tom ti developři a tak dál. A třeba právě ten Thermal mi evokuje to, že má nějaký, ač není libivej, tak je za ním nějaký příběh. A když se člověk soustředí, tak je tam spousta věcí, který jsou zajímavý a myslím si, že pokud člověk není úplně ignorant, tak mu přijdou zajímavý i když není takhle hezký.

Klidně se můžu rozjíždět ještě víc, to záleží... Potom se mi vybaví vlastně víceméně můj první střet s nějakým čecháčkovstvím v tom vedení toho hotelu a to v tom, jak se k tomu hotelu přistupuje třeba lidma, co tam pracujou, že ať třeba to současný vedení se zdá být lehce osvětlený nějakýma většíma idejema, než je vydělat si prachy, tak stejně úplně ignoruje a prostě z toho číší, že je to dojná kráva a nenažde se nikdo. Ty vazby těch lidí jsou tam hluboký, že pokud by se našel někdo, kdo by s tím chtěl dělat něco světovějšího nebo alespoň ne tak provinčního jako teď, tak se tam nemá šanci dostat. Což je docela smutný. A taky se mi vybavěj Karlovy Vary a to, jak se za posledních 5 let, co se tomu věnujem, jak se změnil. Jak tam

z obrovského přílivu Rusů a z toho, že 3/4 našich značek je prostě odepsaná, tak se z toho najednou stává město, kdy jsou najednou sloupaný ty azbukový písmenka a je tam nápis „K pronájmu“. Přijde mi to trochu depresivní, že jenom ten barák je v tragickém stavu, ale i to město tak jako, ne skomírá, ale vůbec nežije, ale to je možná jenom můj zpovykanej pražskej náhled na to. Nevím, jak líp to popsat, ale prostě kdykoliv tam jsem, tak na mě padne deprese. Protože to má neuvěřitelný potenciál, to město, a to nejenom to hezký, tradiční nezpravený centrum, ale i to okolí. Tam se z toho dá udělat docela, bych řek, nějaká docela zábavná čtvrť. Ale já tam jezdím čtyřikrát ročně, hezky se mi to kecá, tady od stolu. Já nesnáším velký množství lidí, což je na karlovarském festivalu normální situace, ale je skvělý, že se tam dá vždycky někam utýct. Ať už třeba k řece, když se jde kolem SUPERMARKET wc směrem pryč, ale nahoru, do těch kopců, kde vůbec nikdo není. A na ten festival člověk kouká jenom ze shora, jak se tam všichni v kocovině snaží nějak přežít a v tom lese vůbec nikdo není a je to tam super.

Protože na Thermal toho máš určitě hodně, na co vzpomínat, mohl bys nějakou vybrat?

Vzpomínky mám třeba, když nás tam minulý ředitel provázel vnitřkem, tím zázemím a pořád nám ukazoval na nějaký hovadiny, který se líbí jemu. V té době nám ukazoval, že tam bude mít jedinou originální kopii Terakotový armády a bude tam mít její výstavu a tím ten barák jako spasí. Protože tam prostě určitě všichni z Karlovy Varů pudou podívat. Zavedl nás dolů,

do toho podzemí, do toho skladu, kde se valí židle z celého baráku, teda ne z celého. A pořád nás tlačil dozadu, kde měl v těch krabicích ty terakotový sochy, ale celou dobu jako míjel ty úžasný stoly, který tam jsou a nějaký umělecký díla, který jsou tam jenom tak jako pohozené a je přes ně hozená maximálně nějaká duchna. A to mi tak nějak evokovalo celý ten barák, že se někde jako v krytu skrývá někde uvnitř něco hezkého a zajímavého a hodnotného, ale ať už asi návštěvníci nebo to vedení, tak jim to nepříjde dostatečně dobrý a chtěj něco co bude přízemního, alespoň z mého pohledu, co se bude líbit víc. Jediná originální kopie. To je pravda, že to mi hodně utkvělo v paměti. Tahle ta věta. Jinak jako moc vzpomínek s tím barákem nemám, protože my tam vždycky vběhneme a ještě tím, jak tam teďkonc nesmíme oficiálně chodit, tak se ty vzpomínky nedají vstřebávat dostatečně rychle, protože toho je vždycky hrozně moc a vždycky to něco, ať už je to návštěva toho klubu Peklo, s tím panem majitelem, který je takovej správnej, kterej je místní a asi tuší, že tam má něco zábavného a sprovozňuje tam tu blikající podlahu a tak. Je to celkem sympaťák, ale musí se holt ve čtyři odpoledne vzbudit, protože předchozí večer se tam kalilo do šesti do rána a hrozně to tam smrdí třeba cigárama a takovýchle detaily. Ještě teda jsem se tam poprvé a doufám, že i naposled, setkal s Babišem a podal jsem si s ním ruku. To je taková silná vzpomínka na hotel Thermal.

Nikdy jsem v něm dokonce ani nespál. Vždycky když tam jsem, tak buď je lázeňská sezóna a nemůžu si

to dovolit a nebo je úplně plnej, protože je tam festival. Takže jsem tam nikdy nespál, vždycky jsem tam jenom probíhal třeba patrama. Na pokoji jsem dokonce byl, ale asi jenom 10 minut.

Poslední otázka – má Thermal nějaký potenciál?

Má, ale ten stav, ve kterým ten dům je, tak je teď už prostě tragické. Ten stát nebo ti správci se o to staraj tak, aby to co možná nejvíc zničili, alespoň ten bazén a myslím si, že pokud by se s tím mělo něco dělat, tak se musí zprovoznit všechny ty prostory, který jsou teďkonc nepřístupný. Ať už bazén nahoře, včetně té kavárny nad bazénem. Lanovka, aby byla přístupná pro všechny a taky terasa, když se jde z malých sálů, tak se dá vyběhnout nahoru na terasu. To zase souvisí s tím, že si nejsem jistý, jak moc to v Karlových Varech žije nebo jak moc jsou lidi ochotný chodit ven, ale že i kdyby se z toho udělal retro hotel ala Ještěd a nebylo by to cílený na Čiňany, který si chtěj nechat udělat masáž nohou. Jako ať tam klidně všechny ty služby jsou, to dává smysl, ale myslím si, že to má potenciál na to, když hledá třeba nějaký mladý pár cíl nějakého výletu kam by jel, tak si myslím, že je spousta lidí, který by jeli do Varů, přespat v Thermalu, protože to má hezký interiéry, je to zážitek sám o sobě a není to jenom někde, kde přespíš, ale někde, kde jsi rád. Já jsem byl v nějakým hotelu, ve kterým jsem se cítil dobře a chtěl bych tam zůstat dýl než jenom jednu noc, jenom dvakrát třikrát. Většinou v Asii nebo v Německu. V Čechách jsme rozhodně nebyl nikde v žádném hotelu, kde by to nebylo jenom přespat a ráno

„Ale já tam jezdím
čtyřikrát ročně, hezky
se mi to kecá, tady
od stolu. Já nesnáším
velký množství lidí,
což je na karlovarském
festivalu normální
situace, ale je
skvělý, že se tam dá
vždycky někam utýct.
Ať už třeba k řece,
když se jde kolem

SUPERMARKET wc směrem
 pryč, ale nahoru, do
těch kopců, kde vůbec
nikdo není. A na ten
festival člověk kouká
jenom ze shora, jak
se tam všichni v ko-
covině snaží nějak
přežívat a v tom lese
vůbec nikdo není a je
to tam super.“

vypadnout. Myslím si, že tenhle dům má šanci být atraktivním hotelem a destinací. Muselo by se to ale zrekonstruovat nebo dostat do nějakého stavu, kdy tam člověk nebude spát na postelích z Asca a nebude mít mísu s ananasem na stole. Kdyby tam byl nějaký produkční, vzhledem k tomu, že tam mají přístup ke všem těm promítacím sálům a technice atd, a kdyby se sehnal produkční, kterej by to tam, kromě karlovaryského filmového festivalu a toho sportovního festivalu a ještě jich je tam pár dalších, tak kdyby se tam podařilo dostat ještě pár dalších zábavných akcí, kdy i ty obrovské prostory dole se dají využít na něco, na nějaký výstavy, na cokoliv. Třeba tejdení workshopovou školu něčeho, střihu, vaření nebo něčeho. Tam je toho prostoru hrozně moc, který je úplně zbytečně nevyužitej. To je ale možná jenom nějaká moje naivní představa. Podobnou šanci dostal Parkhotel v Holešovicích, který rekonstruovali do podoby nějakého řekněme retro hotelu, ale teď ho koupil hoteliér/hosteliér, který to zase celý vyboural a dělá z toho hostel pro mladý. To úplně teda nemyslím, ale může se to zalíbit řekněme jak západním Němcům, tak i lidem mezi 20 a 30, co jenom nelejou, ale jde jim i o nějakou hodnotu.

Když se na to podíváš z pohledu vašeho spolku, kdy poukazujete na všechno, co vaši prarodiče postavili. Který z těch domů je z vašeho pohledu ten nejzásadnější problém?

Pořád Thermal. Tam jako aktivně hrozí, že se zboří ten bazén a že to Andrej prodá nějakýmu svému kámošovi, který prodává jogurty.

Což je drb, který máme. Kdy to prostě za státní peníze zrekonstruuje a potom to pod cenou někomu prodá. Zvlášť když ještě festivalu vzali peníze, kdy je ČEZ přestal sponzovat. To je prostě další průser, který se valí, že se může stát, že tam ten festival nemusí bejt a potom už ten poslední argument, proč to udržovat v nějaký podobě padne a z Velkého sálu se klidně může udělat tělocvična.



Jaká je první věc, která tě napadne při slově Thermal?

Vybaví se mi jedna z hlavních dominant Karlových Varů, bazén a mezinárodní filmový festival.

Podělíš se o nějaký příběh spojeným s Thermalem?

S Thermálem se mi vybavují hlavně vzpomínky spojené s festivalem, neboť je to místo setkávání, jakýsi meeting point, když se člověk s někým domlouvá na schůzce. Dále se mi vybaví velký sál s pohodlnými sedačkami, kde se mimo jiné promítá první film během zahajovacího večera festivalu. Případně se ve velkém sále může člověk prospat na ranním filmu po té, co vystál frontu na lístky. Kromě festivalu mám Thermál spojený s bazénem, kde jsem jako dítě trávila letní dny s rodinou.

Je podle tebe v té budově nějaký potenciál, který je třeba špatně využitý?

U hotelu Thermal mě mrzí, že je považován za jednu z ošklivých budov města. Myslím si, že je jedinečnost stavby veřejností nedoceněna. Co se týče využití prostorů Thermalu, je škoda, že je centrem dění pouze na několik dnů v roce. Kdyby se stalo prostředím pro více kulturních událostí, veřejnost by se k této dominantě stavěla jinak.

